MIRCEA OPREA

APORII

de(fecte

QUADRAT

MIRCEA OPREA

*

Aporii defecte

Coperta, realizare grafică: Dragoș Lespezeanu
Foto coperta IV: Emanoil Marcu

Editura QUADRAT BOTOȘANI

Telefon: 0747.214.553
e-mail: **quadrat.bt@gmail.com**
Director: Dumitru Ivan
Consilier editorial: Dumitru Ignat

Descrierea CIP
a Bibliotecii Naționale
a României

OPREA, MIRCEA /
Aporii defecte /
Mircea Oprea – Botoșani
Quadrat, 2020

ISBN: 978-606-723-172-4

821.135.1

Apărut 2020, Botoșani – România

Tipar: Tipografia Ria Botoșani
Tel./fax: 0231.585.733

© Mircea Oprea
Ediție tipărită în regia autorului

MIRCEA OPREA

APORII
de\ecte

EDITURA QUADRAT

MIRCEA OPREA
(mini-bio-bibliografie)

Domenii: poezie, proză, eseistică, critică literară, cronică dramatică, reportaj, interviu;

Născut: 8 decembrie 1945, Belceşti, Iaşi;

Studii: Liceul *A. T. Laurian* Botoşani; Facultatea de ziaristică Bucureşti (promoţia 1976);

Activităţi principale: redactor la ziarul *Clopotul;* metodist la Biblioteca Judeţeană *Mihai Eminescu* Botoşani;

Debut literar: 1971 – poezie în pagina culturală a ziarului *Clopotul*;

Membru al Uniunii Scriitorilor din România.

*

Selecţie din volumele publicate – eseu şi aforisme:

Polul Est *(plachetă – poezie şi aforisme, 1979);*

Mirarea de mine *(aforisme, 2010);*

Mirarea de voi *(aforisme, 2012);*

Împăcarea cu lumea, *Jurnal de Curteşti, (2013);*

Vârstele mirării *(Sentinţe lirice, 2017).*

*

Aforisme în antologii din străinătate:

Antologia dell'aforisma romeno contemporaneo *(Genesi Editrice, Torino, 2013);*

Aphorismes roumains d'aujourd'hui, *(Editura Stellamaris, Brest, Franţa, 2019).*

*

Adresă e-mail: opreamirc@yahoo.com

Dedicaţie

Cartea se dedică tutorilor:
Ioan Moroşanu
Elisabeta Moroşanu

Cartea se dedică părinţilor:
Victoria Oprea
Gheorghe Oprea

ZEUL AŞTEPTĂRII

Lumea mea este (...) o mică insulă de durere care pluteşte pe un ocean de indiferenţă. (Sigmund Freud)

Un om nu ajunge nicicând mai departe ca atunci când nu ştie încotro se îndreaptă. (Cromwell)

Esenţa vieţii este improbabilitatea statistică la o scară colosală. (Richard Dawkins)

O naţiune sănătoasă este la fel de inconştientă de naţionalitatea sa ca un om sănătos de oasele sale. Dar dacă spargi naţionalitatea unei naţiuni, nu se va mai gândi la nimic altceva decât la obţinerea acesteia din nou. (Bernard Shaw)

Priveşte ce puternice, cât de calde, de intime sunt îmbrăţişările în timpul cutremurului, a potopului. Să vezi ce dragoste de viaţă, ce fraternitate spontană şi sinceră ar aduce între noi *Apocalipsa!*

Te întrebi dacă e bine sau nu să ai copii în vremuri ca astea? Întrebă-te dacă, astăzi, acei copii te-ar vrea de părinte.

Spovedania? Să strigi lumii spaimele din noaptea ta, trăită de unul singur, *spovedania* asta face bine şi celui care n-o aude.

Se zice că tot ce uităm trece în inconştient, ca şi cum ai pune bani în bancă şi nu-i scoţi decât cu voia altuia pe care, fără să-l ştii, îl asculţi. Dar mă bucur de dobândă: *amintirea!*

Drumul meu e greşit, ştiu bine, pentru că, de mult timp, sunt singur pe cale. Dar, şi asta o ştiu, drumul meu are *acelaşi capăt* cu drumul vostru cel bun, la capătul căruia mă voi întâlni cu toţi drumeţii de care m-am ferit.

Să fie undeva un *zeu al aşteptării,* înger sau diavol, aş fi adeptul său ca flacără ce-şi arde nerăbdarea de care, poate, doar Tertullian să fi aflat.

Eu, *mezinul lumii,* cu cât mă adâncesc în trecutul omului, *în copilăria noastră,* întineresc cu secole, cu milenii; îmbătrânesc, iarăşi, cu ziua care vine.

Statul, adică *ceilalţi* – ca instituţie temeinic organizată – pe potriva şi împotriva ta.

Zilelor trăite de mine, de generaţia mea, curând istoricii le vor spune *trecut,* iar eu despre *trecutul* altor generaţii nu ştiu mai nimic. Să ştiu şi azi cele citite de mult şi uitate aş fi alt om, nu cel de acum. Sunt, deopotrivă, fiul *uitării* şi al *memoriei*.

Telefonul mobil – reper adus la zi ca brăţara pusă pe glezna ticălosului blând şi lăsat liber, cât să nu aglomereze închisorile. Mi-am cumpărat *smartphone* şi aflu, aflu şi eu, că îmi plătesc informatorul, delatorul. O fi chiar *alegerea mea?!*

Să ajung în rai, oricât de greu mi-ar fi s-o cred, m-ar copleşi nefericirea ştiindu-mă singurul fericit, pe când prietenii mei, cu aceleaşi păcate, grele, uşoare, vor fi rămas în iad, pe pământ.

Ajung într-un oraş nou şi mă surprinde senzaţia că am mai fost cândva acolo: nu durează mult şi îmi amintesc şi visul întreg. Visul meu are geografia amintirilor anticipate.

Nu dorm niciodată singur. Întotdeauna cineva mă ţine în braţe şi eu ţin în braţe pe cineva: cu cel care se păstrează de veghe, noapte de noapte, suntem doi în pat.

Bunurile de larg consum, folosindu-le, au, vezi bine, viaţă scurtă. Pe când lucrul defect, unicatul inutil, îl păstrez ca operă de artă. Cum să nu ţin la hârburile pe care mi le-am dorit?

Suntem lăsaţi în lume să ne risipim vieţile, în voia noastră, riscându-ne în aventuri disperate, după cât ne-o duce capul. *Tatăl* ştie că, până la urmă, ne vom întoarce toţi, fără să ne înveşnicim nimicul în vremelnicia lumii.

Intelectualul – rebelul din biblioteca de acasă, simbolul individului singur în faţa instituţiei gregarismului – *Statul.*

Arheologul – profetul trecutului.

Când vorbesc despre defecte prefer să mi le aud în limbi străine ca, în traducere, pe româneşte, să le îndulcesc tâlcul adânc, gravitatea.

Fiinţa mea negativă, ca întreg, e *o unitate imaginară,* cum mă ştiu, a cărei extragere de radical, la preţul zilei, îmi coboară valoarea sub zero. Nu-mi place matematica, ştiinţa care nu mă înţelege.

Restricţia sub riscul pedepsei dezonorante, *restricţia impusă prin lege* omului din stradă – semnul neputinţei Puterii de a rămâne în scaunul din capul mesei, în batjocura oricărei idei de justiţie.

Medicamentele şi doctorii mă omoară... Dar fără medic, fără tratamente, nu mai ajung să mă plâng de toate astea.

Trenurile de marfă, cu locomotive puternice, au sisteme de frânare pe măsură, pe cât de mari sunt şi riscurile. Nu ştiu cum se întâmplă dar *creatorii*, locomotive de geniu, au şi ei dificultăţi extreme cu sistemul de frânare. Puţini dintre ei reuşesc să oprească maşina infernală a fiinţei lor, *cât să coboare,* înainte de catastrofă.

Ca stăpână supremă, urcată la catedra ei, natura îşi permite glume şi îşi bate joc de noi. Noi, în schimb, n-avem voie să glumim cu ea cum, la clasă, nu-i voie să râdem de dirigintele nostru care ne face de râs.

În afara păcatelor mortale pe care încă nu le-am făcut, nu le-am probat încă pe pielea mea, mă văd silit să-mi iert virtuţile lipsă cât să pot rămâne în viaţă, să pot trăi cu mine însumi.

Liniştea de după ploaie, vremea melcilor.

Ce mamă de pasăre zboară din cuib, până să-şi clocească toate ouăle; ce mamă ar muri înainte de a-şi vedea puii zburând în stoluri?

Adevărul flotant al Veneţiei, cetatea cu ziduri de ape şi fără temelii, pendul viu între Occident şi Orient, ea însăşi *punct cardinal în trecere* peste mări.

Nu-i frumos, nu e moral să minţi, dar să spui adevărul, acelaşi, cu sinceritate, la toată lumea, e o nemeritată risipă de bună creştere. Nu toţi suntem pe potriva adevărului tău.

Suntem plecaţi din *starturi diferite,* concurăm la probe diferite dar alergăm, simultan, pe aceeaşi pistă, admirându-ne şi post-mortem p*erformanţa* de a scoate timpul cel bun, să atingem primii *Sosirea* în cimitir, să fim primul din plutonul fruntaş.

Am în grădină şi zarzări, şi caişi. Sâmburii lor par identici la chip, la miez, şi nu-i pot deosebi; seamănă într-atât că şi copacii îi confundă ieşind, peste felul lor, ba caişi, ba zarzări.

Din locul în care piciorul mi s-a oprit, văzul, simţul ochiului, continuă să păşească; ochiul calcă şi acolo unde talpa mea terestră nu ajunge – în adâncul nopţilor ce vin de departe.

Să-mi fie ruşine faţă de pietre, de plante, de un câine, de o pasăre? Dar de un personaj, de un autor încă viu? Ruşinea – sentimentul pe care îl poţi avea doar faţă de semenul egal ţie? Nu ştiu cu ce organ, probabil *cu obrazul,* dar resimt ruşinea, adesea, faţă de mine însumi, cel niciodată egal cu el însuşi, autorul niciodată egal cu personajul său.

Sarcasmul – defectul de a te nega, de a te renega în cuvintele în care nici tu nu crezi.

E din ce în ce mai rău? E rău, dar nici răul ăsta nu ţine cât veşnicia.

Mă surprind vorbind des despre moarte, taina ce mă caută cu fiecare vorbă, şi-mi zic că mă ia gura pe dinainte: de ce să nu mai aştept? Nu m-ar mira ca, bun ştiutor al mării, scufundându-mă în apă să vorbesc de înec, de vreme ce n-am de gând să mai ies la suprafaţă, să ajung pe mal. Vorbind tot mereu, mă surprind *vorbind despre vorbe.*

Privesc adânc în ochii tăi închişi, până mă rătăcesc din visul nostru. Aştept să te trezeşti, să mă iei de mână, să mă scoţi din subteranele oraşului ce încă îl visăm, oraşul ce n-a aflat de lumina zilei.

...şi când i-am deschis lacătul tăcerii cu o şoaptă, cu o vorbă ne-ncepută... Substantivele – insule plutind între apele adânci ale verbelor.

Poezia – pomul fermecat din grădina Raiului în care cresc, pe acelaşi ram, fructe de tot soiul, iar pe ramul cel mai înalt se răsfaţă lacomul calificat, degustătorul de poame rare – *criticul, şarpele.*

Plutim în plin absurd profitabil... Şi, în vârtejul *pandemiei,* lacomii, botezaţi în Iordanul arginţilor curgători, rămân nestrămutaţi în credinţă, *profitul cu orice preţ,* depus în Biserica lor, Banca.

Sunt singur în Credinţa mea... Şi va muri cu mine şi Dumnezeul meu cel nemuritor – ca tot ce e făcut de mâna şi mintea omului.

Când ţinta goneşte spre tine, nici o săgeată, femeie dornică de bărbatul ei, nu poate ocoli străduania ţintei de a-şi nimeri săgeată – acum.

Lumina – energie a umbrei din văzduhul de-a pururi viu. Ochiul respiră lumina ca şi cum, prin naştere, de acolo venim, din taina de lumină a lumii şi acelui văzduh îi vom înapoia taina.

Noaptea mi-i haină scurtă; cât mă strâng, un capăt îmi rămâne dezgolit, sămânţă de lumină, de acolo încolţind zorii. Noaptea nu-mi acoperă ziua cu totul când, în amintire, port licăr de lumânare.

Înţeleptul, împăcat cu viaţa? Doar el se mulţumeşte să potrivească ciobul nou la hârbul vechi.

Scrisul – o anticipare a vieţii pe care n-o mai pot trăi, pe laturi, în înălţime şi adâncime – şi, prin asta, epuizând căile rămase nestrăbătute încă.

Cununa de ciulini... Rană mistică, bandaj de spini sângerând viu până la capătul credinţei.

Evit să-mi scriu păcatele în *Jurnal meu* cum aş evita spovedania la preot. Le trăiesc în aşteptarea Postului Mare, a Învierii – sărbătoarea iertării.

Pentru că ura şi urâtul sunt molipsitoare şi de neprevenit prin niciun vaccin, mă ţin departe de cei urâţi de mine, cât mai departe – ca de ciumă.

Acum, când îmi număr zilele nu după foile calendarului, ci după cutiile golite de medicamente, mă întreb: în gloria, în profitul cui aştept *ziua?*

Îmbrăcat ca de noapte, mă culc şi, în vis, cineva mă dezbracă de hainele mele diurne încât rămân gol până mă trezesc. Cineva mă dezbracă, în vis, până şi de numele meu.

Mă feresc de avocatul *talentat, cu carismă:* mă convinge de *prezumţia* vinei şi a dreptăţii, dincolo de fapta atât de bine ştiută de păgubitul din mine.

Priponit sub tavanul de beznă ca şi tine, şi eu oftez deasupra viselor mele vânturate de aripa de înger cu sex doar gramatical.

Surâsul japonez – ce titlu misterios pentru o proză magică, un titlu care se lipseşte de orice motivaţie din text, îi ajunge tentaţia lectorului.

Plouă peste noi ca din hambarele unui rege care nu-şi mai ştie comorile; visez minunea asta de câteva nopţi. Pomii mei sterpi stau înfloriţi tot anul, se păstrează frumoşi pentru musafiri, pentru vecini: o monstruozitate vegetală de paradă – fără fructe, fără rost în anotimp.

Ce te faci cu demonii amabili, cu intenţii de sfinţi, care se dau peste cap să te ajute: *Hai să mai bem un pahar de apă la botul calului!*

În noaptea mea mă visam şi actor, şi fricosul pitit în scaunul din sală; tot ce-mi doream era să nu se termine piesa, că nu aveam unde să plec. Eu, actorul, îmi terminasem rolul; tot eu, spectatorul – trebuia să plec. Ştiam că după plecarea mea se va aşeza altul în locul meu, să fie spectatorul, autorul, actorul, şi să joace *rolul meu,* al celui plecat, rolul cel mai greu din toată piesa.

Văd copii prin preajmă, copii încă nestricaţi de şcoală, de grădiniţă şi, în inocenţa din ochii lor, văd grija bătrânilor care vor ajunge. Nu mi-am spart memoria până-ntr-atât încât să uit că, în mine, fantastică progerie, copilul de demult a îmbătrânit din prima zi în care s-a născut.

Păşeam în urma umbrei, cărând în spate luna, cu umbra călăuză.

Cei care nu simt valoarea figurată a cuvântului trăiesc în *sens unic,* fix. Ei gândesc în limba în care şcoala le-a înţepenit intelectul şi n-au simţul jocului de (din) cuvinte, nu ştiu că zbori şi te prăbuşeşti sub aceeaşi lege a gravitaţiei. Ei nu ştiu cum *fiecare pasăre... pe limba ei – mălai visează.*

Cu jăraticul în poală şi cu suflet de pompier în serviciu de noapte, femeia asta arde cu mine în vis, să-mi stingă flacăra apusului în vatra nopţii.

Credinţa mea în Tine a dispărut de ceva vreme; cel pe care aveai să-l ierţi, să-l mântuieşti pentru a trăi veşnic, trebuia să fi murit ieri.

Sunt inşi care, structural, devin ori se nasc ticăloşi şi nimic nu-i poate îndrepta, la fel cum alţii, tot structural, se nasc de bună credinţă, *victime cu vinovăţii bănuite,* cât să se completeze sistemul ecologic, să acopere toate nişele, ca un vrăjit Tabel al lui Mendeleev din alt regn.

Femeile – *vocalele lumii*... De ce, în neamul oricui, din prima vorbă ştii vocea femeilor cât să o deosebeşti de a bărbaţilor. Şi noaptea, de cum, fără s-o vezi, vei şti că ai în apropiere *femeia ta,* chiar de nu-ţi vorbeşte limba în care te-ai născut.

Universul dăinuieşte de prea multă vreme *pentru a nu se încrede* în infinita sa perfecţiune, când *uluitoarea sa minune funcţionează* şi fără să fie perfectă.

Păcatele împotriva vieţii, împotriva lui Dumnezeu, se petrec acolo unde se şi iartă: în biserică şi numai în biserică. În afara bisericii eu, necredinciosul, pot doar greşi. Şi nu voi fi nici lăudat, nici pedepsit cu iertarea Lui mustrătoare.

S-a născut în zodia Gemenilor şi îşi caută fratele nenăscut.

Să fi făcut cu mâna mea, cu spiritul meu, pământul şi toate minunile sale, aşa cum arăta până să apară omul, să fi făcut eu toate aceste splendori mi-aş fi plâns îndoiala, tot în aceleaşi cuvinte de încredere ale Creatorului: *E minunat? E bine?*

M-am suspectat dintotdeauna de un egoism feroce, când socoteam că eu sunt lumea. Printr-un transfer de abordare încep să văd acelaşi gând, cu maximă generozitate, încât până şi altruismul pare un egoism în rever; *altruismul* – modul de a simţi că eu însumi sunt lumea.

Da, faptele mele, cum or fi, nu-mi prevestesc visele, dar mă aştept ca visele să mă prevină de fapta zilei. Cât de treaz să fiu să înţeleg asta?

Când ai un coş mare pe nas şi vrei să scapi de el, afli uşor soluţia să-ţi faci altul şi mai mare.

Sub scoarţa teiului bătrân, lenjerie de borangic curat, giulgiu proaspăt în sicriu...

E pervers rău de tot ăsta: viciul său e măsura.

Oamenii buni sunt ca mâncarea de post: ei îţi vor lungi viaţa – cu porţia, te vor feri de bolile lor, dar nu sunt prietenii tăi şi nu te iubesc cum ţi-ai dori tu. Asta o ştie orice păcătos.

Păţesc şi eu ca voi: la proiectul ce nu reuşesc să-l termin treaz, visele mele continuă să lucreze până îl duc de râpă înainte de a se face ziuă. Dezastrul prăbuşirii din vis e şi momentul trezirii în plină catastrofă a realităţii de zi cu zi. Mă trezesc fericit că reuşesc să ies de sub bănuiala vinii, de sub ruşinea din vis de care nu ştie nimeni.

Faptul că *experimentele pe cobai* sunt validate în leacuri pentru noi ar fi dovada că, şobolan sau om, într-un fel, suntem aceeaşi. Ne vom recunoaşte şi alte apropieri: gelozia, lăcomia, nevoia de tandreţe. Eu, unul, îmi ştiu bine *inerţia cărnii* ca rămasă din altă specie, până să apară *spiritul ce ţine biciul*.

Creştinul îşi trăieşte ziua ca pe un sfârşit ratat, pecete limpede de slăbiciune. Amânarea împlinirii nu-i o bucurie. Şi moartea trebuie ajunsă cât mai repede şi împlinită, ca orice datorie omenească ce trebuie plătită cât eşti încă în viaţă.

Într-un şir de milioane de indivizi doar prima sută contează ca pradă pentru presă; urmează *luzării, rataţii* – victime de rând pentru viruşi noi...

În lumea asta nouă în care a ajuns, călcând în picioare cadavrele concurenţei, era cel mai bun în branşa, specializat în festivităţi de inaugurare a ruinelor, de *premiere naţionale* în demolări.

Din clipa naşterii, în frunte ne e scris: *muritor*.

Voi arăta şi eu ca un sadic, probabil, când zic: făcută după tact şi măsură, *bătaia tobei* mi se pare ca ruptă din Rai şi îmi mângâie plăcut auzul aţipit.

Am apeluri pe telefonul mobil la care nu apuc să răspund. Sunt apeluri rătăcite, poate e acel telefon aşteptat şi care mă tot temeam că nu va mai sosi. Iată că a sunat şi – n-am răspuns.

Îmi scriu păcatele după spovedania îngânată sub patrafir. Le recitesc ca ispăşire. Îmi corectez greşelile de ortografie, cât îmi stă în puteri, asta fiindu-mi şi iertarea de sub păcatele gramaticii. Celelalte – rămân în seama altuia.

Semeni de-ai noştri *au supravieţuit epocii de piatră, celei glaciare?* Tot dintre noi, dintre muritorii de azi, se aleg deja *supravieţuitorii efemeri ai epocii covid.*

Cu toată răbdarea, ascultă de şansa ta până la epuizarea ghinionului şi – vei reuşi.

Mucul de lumânare... Ce risipă, cum să arunci placenta luminii de veci.

Sunt boli care, făcute cândva, în prima copilărie, dau imunitatea pentru toată viaţă, de nu cumva şi urmaşilor. Doar Moartea nu dă imunitate, ci doar se transmite ereditar.

Un om *echilibrat perfect* e o aporie, desigur. Şi pendulul, în bătaia lui vie, trece prin punctul de echilibru şi, trecând, aproape că l-a şi atins.

O clipă *nu-s teafăr pe de-a-ntregul,* să nu mă doară o parte din trup, să n-am uşoara durere de cap, beţia ce nu trece, sau spinul în piept când respir. Toate îmi par, *în faţa durerii pe care aud că o aveţi voi,* toate ale mele îmi par mângâieri de răsfăţat.

Am şi clipe când uit să vorbesc de poverile trupului meu vreunui doctor, uit să vorbesc de osândă şi mă simt bine până când mă apasă durerea nouă în osul nelovit, când îmi lăcrimează până şi ochiul ascuns ce-l ţin încă închis înspre lume, ochi înnoptat de bezna ce vine.

Care parte din om a fost *modelată mai întâi* de Dumnezeu? După cum văd eu, *la unii a migălit îndelung asupra sufletului,* după care s-a plictisit şi, să nu-i lase neterminaţi, le-a adăugat câte ceva de la câte tot alt animal lucrat mai devreme în serie mare.

De-ar fi să cred în *inspiraţie,* aş zice că talentul, vocaţia, sunt atribute, sunt calităţi ale plămânilor iar arta, negreşit – gura de aer vitală pentru cititorul aflat în suferinţă.

În stradă vezi şi oameni care, la chip, seamănă între ei până la confuzie de clone şi te fereşti cum poţi. Ce te faci cu sosiile spirituale, intelectuale, cei care gândesc identic, în aceleaşi semne, după modelul clonat, imitaţii întâlnite la tot pasul.

Coronavirus? Masca morţii fără faţă.

Îşi dorea mereu să fie în *prim plan* până a aflat că abia din planul doi arăta şi el a om întreg.

Realitatea este un efect al adevărului şi, totuşi, nu adevărul, ci realitatea ne impresionează simţul cel bleg. *Nu aud* adevărul tunetului, aud efectul lui.

Am avut şi eu surpriza să întâlnesc inşi fără pic de caracter. Ca şi pentru castane, reţeta cere să-i prăjeşti pe plita încinsă. Castanele stricate rămân stricate, altele se ard de tot, dar cele care se coc vor fi comestibile, chiar un deliciu.

Premiza aporiei: timpul şi spaţiul, ca dimensiuni paralele, cum ni se par nouă *hic et nunc,* prelungite în asimptota infinită, acolo unde capetele lor se suprapun până la identitate.

O fi o igienă a muncii, a disciplinei? Negreşit. Munceşte, munceşte mult şi munca te va ţine curat şi sănătos, cine nu ştie asta. Munca îţi dă şi un sens vieţii, dar nu-ţi fă din muncă idealul.

Din reclama la suplimentele alimentare (citez din memorie...): *În caz de deces consultaţi medicul sau farmacistul!*

Fără îndoială, e floare la ureche să demonstrez că centrul Universului e în casa mea, fix la etajul 3. Mai greu e să justific *de ce Universul ar avea nevoie de un centru* care, altfel, se află oriunde.

Vinul bun tratează toate bolile celui sănătos.

Negru la faţă, cu buzele strânse într-o furie tristă, părea nefericit din prima lui zi de naştere. Nici ultima nu-i va fi mai veselă.

Exilat, prin naştere, în pământul natal...

Demonul aşteptării... O fi existând oare, vreun zeu al aşteptării? Să fie Apophis, cel evadat de sub piramide şi, poate, creştinat ba sub evanghelia răbdării, ba sub evanghelia îndoielii?

Boala, un flirt cu *Domnişoara Noapte*. Unora le reuşeşte, au succes într-o lungă logodnă.

Un om, o mască. Tu, Janus, cine eşti, zeu cu două feţe şi fără mască?

Am avut *un vis frumos:* toţi parlamentarii noştri, nemulţumiţi de ţara care nu-i respectă, au hotărât să emigreze în Africa.

Faţă de noi are, în mintea sa, o superioritate de bombă atomică şi nu-l contrazicem de frică. Nu s-a folosit niciodată de bomba lui, dar o poartă la el şi toţi ştim că e ameninţarea de aproape.

Ateii, deşi numeroşi, par motivaţi, fiecare în parte, tot din altă pornire. Se vede că le lipseşte o biserică numai a lor care să le întărâte credinţa.

Îi ieşea mereu în cale *epigrama asta fără rimă,* şi-i venea să-l ia la palme din pricina caracterului. Dar nu-i dădea mâna să fie atât de sincer cu un cactus.

Oricât de departe aş pleca, nu mă costă călătoria, nici avionul, nici trenul; eu plătesc *destinaţia,* capătul de drum din destinul pelerinului.

Să te crezi, ca specie, superior celorlalte, pare să te îndoieşti că Dumnezeu poate oricând crea, peste tine, fiinţa mai apropiată de perfecţiune decât omul care eşti.

Faima după care se bat mai toţi aventurierii riscându-şi viaţa şi sănătatea, le aduce averi, prieteni, duşmani, numai linişte nu. În lumea noastră, liniştea şi tihna nu au *valoare de piaţă*.

Mă încred în viciul întotdeauna mai sincer decât virtutea. Mă încred în viciu cu toată nădejdea: e constant şi-mi este fidel.

Altfel, *virtuos?* Până unde? *Virtuos?* Până când?

Găinile ştiu ce ştiu şi o cotcodăcesc pe vocea lor la tot pasul: nu cocoşul se ouă, e adevărat, dar el pune *bănuţul!*

Istoricii aduc noutăţi, ne aduc veşti despre epoci trecute, unele fiind atât de noi încât nici trăitorii acelor timpuri nu le aflaseră, nu ştiuseră la vremea lor că le-au împlinit cu tot ce le-a urmat...

Şi cu gura legată, *ignoranţa spune mai multe* decât ar fi în stare înţelepciunea să audă, să tacă.

Polemica dintre doi maeştri e ca o mână de nisip ce freacă argintul vechi; face să strălucească şi gâlceava, şi oamenii.

Nu pot rivaliza nicicum cu cel care vrea să aibă un *Rubens al lui,* pe care să-l contemple singur, în tihna egoismului său. Lăcomia în spirit, cu nimic mai meritorie decât lăcomia de aur.

În chip firesc, limitele omenescului au crescut şi s-au lărgit cu fiecare om născut, cât să fie şi el acoperit de poala umanităţii. Nimic din ce este viu, nu-i în afara naturii.

Pielea, câte ştie, câte vede, câte suportă... Libertatea mea până la graniţa libertăţii celuilalt.

Mă autodefinesc ca normal şi sunt acceptat în lume *aşa cum sunt,* pe cât admit anormalul altuia.

Până şi mărfurile proaste duc la *shophmanie*, boala pentru care nu în magazine o să afli leacul.

Să spui adevărul grav prietenului tău *e o datorie sacră* ce rămâne neplătită... *Treacă de la mine!*

N-am teamă dar mă-ntreb: în caz de ambuteiaj, de busculadă, *Paradisul are ieşire de urgenţă,* are scară de incendiu în caz de refugiu pe pământ?

Iată, a venit vremea ca, acum, cu drastica impunere a egalităţii de şanse între minorităţile sexuale, să mă declar şi pe faţă lesbian, aşa cum m-am dat de gol deseori... în particular.

Apelează şi la mine misionari ai *societăţii civile,* să donez câţiva euro binelui public. Îi îndrum repede către firmele de utilităţi, către comercianţii cărora, oricum, le donez zi de zi tot ce am, le fac donaţii să trăiască şi ei bine din mila mea.

De cum *o idee inefabilă,* aşa cum este sufletul, primeşte să aibă azil temporar într-un trup muritor, putrid din naştere, efemer? De cum *nimicul ceresc* ce sunt se plânge de *dispariţia nimicului pământean* din acelaşi trup? Filosofia nu răspunde, iar răspunsul religiei nu-i un răspuns.

Mă arunc în visare cum grădinarul se scufundă în straturile din grădina sa, iar orice clipă trează pare o pierdere de vreme, un chiul.

O fi moartea o afacere pentru unii, dar arvuna scumpă o plăteşti doctorului.

Trebuie să fii Dumnezeu să tai în carne vie, să-ţi imaginezi *întâmplări pline de cruzimi* cât să croieşti viaţa unui om. S-o faci fără să te temi, fără să oftezi al durerea altuia, la rănirea *personajelor* – cum le-ai confecţiona din hârtie fără suflet: *origami*.

ARŞIŢA LĂCOMIEI

Moralitatea este slăbiciunea creierului. (Arthur Rimbaud)

Autoritatea puternică se situează dincolo de morală... (Ion Vianu)

Socialism e până se termină banii... (vorbă a Margaretei Thatcher)

Cel mai rău la comunism e ce-i urmează. (Adam Michnik)

Scriu cu migală de bijutier la rândurile astea. Ca pentru colecţia proprie, manufacturez monezi ieşite din circulaţie. Fiecare e unică în felul ei, cum tot fiecare în parte e falsă. Doar când le ţii în palmă, pe toate odată, vezi că greutatea lor în aur e mult peste valoarea înscrisă pe ele. Da, falsific monezi bune, să le aduc la cursul zilei.

Abia izolat în casă pe seama pandemiei, îmi dau seama cât de mult mă pedepseam când, luându-mă după alţii, ieşeam şi eu în lume.

E târziu, mă culc şi mă-ntreb: cum aş face, cât dorm, să opresc timpul ca pe robinetul care curge inutil. Cui foloseşte să-mi tot ticăie ceasul prin somnul fără vise, torcând din caierul gol. Cu un pic de înţelegere numai din partea ceasurilor, am avea mai multă linişte.

Cum mă iubesc atât de mult, mă gândesc cât o să mă întristeze moartea mea...

Bucuriile, şi cele mari, mi se sfârşesc în mohoreala zilei. Şi cea mai neînsemnată celulă a mea ştie că dorinţa împlinită e apusul vieţii ei şi tocmai apusul şi-l doreşte, cât timp se ştie vie.

Sunt vrăjitoare care, pentru bani, îţi omoară duşmanul în efigie, înfigându-i ace în ochi, în inimă. Ia uite, cu acelaşi gest, femeia furioasă îţi rupe *jumătatea* din fotografia de nuntă.

Mă sperie cât de repede se aruncă neamul prost la traiul bun. – *Cum, numai atât ai de zis la tot ce vezi?* – Mai ales când nu-l merită. – *Aşa, da!*

Doamne, ascultă şi ruga mea: cât sunt bun, sunt din voinţa mea, din pornirea mea, fără spaimă de tine, fără să-ţi aştept răsplata; iar când sunt rău, când fac ticăloşiile cele mari, faţă de mine mai întâi, sunt rău din nestăpânirea fiinţei, sânge şi patimi – şi nu din vina ta. Nu cer binecuvântare, nici iertare. Fă şi tu, pentru tine, cum vrei: *Amin!*

Se plimba cu ochii pe sus, la nivelul stâlpilor de iluminat. Nu se simţea obligat să le răspundă la salut, să le strângă mâna.

La Buna Vestire, *la rugăciunile fierbinţi ale episcopului,* în spaima porumbeilor, *garguii păgâni au înviat zburând stoluri, stoluri,* de pe zidurile catedralei.

Noaptea visez banchete până-n ziuă când, la micul dejun, mă satur cu resturile luate la pachet.

S-a împlinit ca *o aporie*: ştie unde vrea să ajungă, ştie că nu va ajunge.

Acasă rămânând – locul de unde plec oriunde, cu ochii închişi, cu siguranţa că nu voi rătăci drumul de întoarcere.

Îi este teamă să fie fericit. Se teme că, atunci, Dumnezeu va fi uitat de el.

Internetul, televiziunea, orice sursă de ştiri, acum, toate sunt o moară de produs tristeţi şi durere. Fac eforturi de halterofil să nu aflu, să nu ştiu. *Vaccinul ignoranţei* îmi previne disperarea.

Nu cutez s-o fac dar, de-aş face o listă a lipsurilor mele, şirul defectelor ar depăşi cu mult calităţile numărate pe câteva degete. Am consolarea că, după o vârstă, cele rele se vor estompa, se vor topi ca umbrele albe în ceaţa amurgului.

O fi adevărat că reînviem după moarte în vieţuitoarea esenţială din care se trag cei mai mulţi dintre noi – râma, cea deloc pomenită în Biblie? Ar fi o tautologie jignitoare la creaţia Lui.

Nimicul are un statut de răsfăţat pe care nu-l merită, noi punându-i prea multe în seamă. Sunt şi oameni care se ştiu ceva mai mult decât *nimicul.*

În dulapul vechi găsesc şase pahare, setul de ventuze. În copilăria mea lingavă, clătite cu flacăra feştilei muiate în spirt, mi se lipeau pe spate. Purtam tiparul lor pătimaş până pielea tânără îşi revenea. De ce m-oi fi scârbit de sărutul lor voluptuos, când bolile nu s-au scârbit de mine?

Pot trece printr-o furtună, pot trăi un naufragiu şi să rămân teafăr. Astăzi, însă, la experienţa mea de cititor, să recitesc *Moby Dick,* n-aş mai supravieţui răului de mare.

Arta lui? Când nu plagiază, citează cu ghilimelele umilinţei celui doct, bănuitor către sine că slugăreşte pe moşia străină.

Îmi recitesc pizmaş textul de pe monitor, pornit să-l distrug acum. Ar fi simplu: apăs tasta *Delete!* Dar multe din gândurile celui duşmănit le simt ca pe ale mele. Le şterg de pe calculator şi le voi regăsi iarăşi în cap, ca pe *hardul* încăpăţânat, de neşters, de neuitat... Ce mă fac?

Dumnezeu dă, e darnic cu oricine, *dar nu-ţi bagă-n traistă.* Doar unora, celor mai răi, mai lacomi, văd cum le-ndeasă traista de le-o rupe!

Cei care s-au născut să fie fericiţi, sunt. Sunt oricum, peste orice preţ ar plăti cei dragi lui!

N-am nicio jenă în faţa celor care *gândesc ca mine.* Mi-i ruşine de cei care simt ca mine.

Maxi-taxi: microbuz cu douăsprezece locuri pentru călători *de duzină.* Urc şi eu... al cinşpelea!

Poveste de hăitaş în bătaia puştii: *Eu fugăream iepurele şi glonţul fugea după mine...*

Şi dac-aş şti să *povestesc* un arici, tot aş prefera să-l desenez; ţepii lui, desenaţi, ar fi mai milostivi decât aş zice eu în vorbe.

Patriot fără griji: *mă duc de râpă cu tot cu iubita noastră patrie, Republica (fostă) Socialistă România.*

Felicitări din partea mea: amenda primită pentru trecerea pe roşu a semaforului e premiul providenţei pentru că ai scăpat cu viaţă.

Răcoarea din beciul meu, cu ocniţa în care vinul se învecheşte. Nici în miezul verii, de aici, răcoarea nu pleacă de tot. În beci, butoiul vechi îşi aşteaptă vinul cel nou, al generaţiei ce fierbe încă.

Ce să mă doară, doctore? N-am nici un junghi în coastă, doar o idee de fulger sub frunte.

Am văzut fazani zburând; zburau cu o splendoare leneşă şi îi admiram nu fără invidie. Când i-am avut în faţă, mi-am lepădat pizma şi i-am măgulit cu toată arta politeţii datorate de meseanul invitat: *Domnilor, ca friptură vă stă mult mai bine!*

Să împuşti cu mâna ta un om, e o crimă. Să-i vinzi tu pistolul, să se împuşte singur, *asta-i o afacere* din care, azi, se trăieşte bine, se trăieşte onorabil.

Ştiu o singură expresie a moralităţii – *actul,* acţiunea directă, sinceră, din voie proprie.

Frumuseţea ţine de magie; când nu-i cumva blestem, atunci sigur e *apotropaică,* supravieţuind acolo unde până şi urâtul de mine îşi dă sufletul.

Urâtă-i lumea molipsită de răutate şi urâtul creşte şi se înmulţeşte ca din om în om.

Sub cerul înnorat, sub cerul fără stele, în braţe cu paradoxul său de neînţeles – omul: efectul care îşi distruge cauza.

Zidire de vânt cu temelia sub nori... Când văd în oraşul meu, atâtea biserici şi încă altele noi, toate cu porţile deschise, simt că de ceva ani *locuiesc în anticamera Cerului,* aceeaşi pentru Iad, pentru Rai.

Să nu urăşti. Ura îşi face din memorie vatră de jar nestins.

Ogni pittore dipinge sé... Până şi aforismul spune mai multe despre autor decât despre subiectul comentat.

Avertisment pentru tinerii recruţi: *Nu trageţi la întâmplare. Riscaţi să loviţi ţintele şi abia le-am pus!*

Târziu, dar am înţeles şi eu ca tot şoferul grăbit ce şi-a tras sperietura: cel viu mai întârzie cu ora, cu ziua, pe când cel mort din accident, punctual, în felul său, ajunge la destinaţie prea devreme.

Cele rele să se spele... Sigur că sunt un om rău: nu mă iert, până dau în boală nu mă iert – pentru răul gândit şi nefăcut.

Şi ce vorbă limba plimbă? Şi ce limbă scriem când una vorbim şi alta citim? Vorbim, tot vorbim şi alta spunem. Vai de *papilele gustative* ale limbii mele.

Poliţiştii – uniformele care-şi fac treaba lor.

Cine sunt cu adevărat cei care, în democraţie, iau deciziile capitale, de viaţă, de moarte, şi cărora noi, ceilalţi, *trebuie* (că e lege, doar) să ne supunem? Îi avem în faţă mai toată ziua, dar ştim noi, cu adevărat, cine sunt ei? Încă o întrebare la care nu-i bine să-ţi răspunzi.

Plămădit de frupt în *Postul Mare,* flămând de viaţă, m-am născut în zori; m-am grăbit, ca moldoveanul, să-i găsesc pe-ai mei acasă, înainte de Crăciun, ziua în care, poate, vor avea şi ce mânca.

Fuma de ani buni din ţigările luate de la amici mulţumit că nu-şi făcuse un obicei din viciul care, pătimaşilor, le aduce, cum ştim, atâtea boli.

Puţini îţi vor mulţumi pentru câte nu le-ai spus. Tăcerea ta le este răsplata ce şi-o iau cu lăcomie nevrând s-o împartă cu nimeni.

Lacomul – cel căruia nu-i ajunge prisosul.

Sunt femei care, în amurg, vin tiptil în viaţa ta, ca în vârful picioarelor; numai când pleacă, pleacă ziua în amiaza mare, cu fanfara după ele.

După ce te fură cu zel tenace, zi de zi, o dată la patru ani, să vezi cât-îi de darnic, tot ce fură în zi de alegeri, ziua lui cinstită, face *juma'-juma'* cu tine.

Oh, *nebunie tânără,* când te văd cu cireşe atârnând de urechi îmi vine să mă urc în toţi copacii din livada fără rod.

Oameni buni mă învaţă *toleranţa, şi compasiunea, şi generozitatea* faţă de semenii de-aproape. Şi asta când, anume, mi-i teamă să nu le eu fiu în grijă, să nu fiu eu cel miluit de bunătatea altuia.

Răbdarea şi veghea în aşteptare până să-i fiarbă oalele, răbdarea şi veghea la plita încinsă, au făcut din femeia supusă o bună pedagogă pentru bărbatul ei, îngăduitoare pentru bărbatul străin.

Celeritatea în a-i răspunde – eleganţă regală de a-ţi flata prietenul.

Cu ochii deschişi, văd lumea. Închid ochii să-i simt răcoarea de umbră căzută pe pleoape. La capătul umbrei, lumina. Doar s-o ajung.

Îmi place să vorbesc cu mine însumi. *Ăsta* măcar tace când nu ştie ce să răspundă.

Ştiu copii care s-au apucat de furat, de tâlhărit, fără pic de entuziasm, fără chemare, doar cât să-şi pedepsească *prea cinstiţii părinţi*.

Urcaţi pe tribunele înalte, aud de la *ei* vorbe aşa de frumos colorate, atât de măreţe în idealuri... Păcat că nu se bat, *tot ei,* să le facă şi adevărate.

Mi-am persecutat *Memoria*, de câte ori mi-am amintit. Şi nu m-a iertat: m-a şters pe vecie dintre moştenitorii ei.

Senatorul nostru, lucru cert, n-a intrat în Parlament pentru bani. El are scopuri mult mai grave, mai înalte. Dacă ne vroia doar banii, rămânea mai departe bişniţar de piaţă.

Intru şi eu în rând cu lumea: mă las corupt, până la lacrimă, de binele vostru.

Eu n-am cum să fiu acuzat de ură de rasă: mie nu-mi place nici omul alb, de nicio culoare!

Toată ziua am trudit din greu să tot găsesc motive, să nu mă apuc de treabă. Doborât de osteneala căutării, am aţipit.

Prin păcat şi dezmăţ mă mântui de viu; prin post şi virtute mă voi chinui în viaţa de apoi.

La americani, o spune statistica, săracii se numără din şapte în şapte. Te încurci uşor şi nu-i bine deloc. La noi e mult mai simplu să ţinem socoteala: îi numărăm din doi în doi.

Ca să mă pedepsesc pentru multele mele greşeli faţă de lume, cu vârsta, am renunţat la o mare parte din plăceri: *acum doar beau!*

Premoniţiile de azi, şi fără să treacă prin faptă, se prefac în tristele mele amintiri de mâine.

Înţeleptul îşi regretă nelegiuirea înainte de a o făptui. Nici eu, nici judecătorii nu-l cunosc şi ai zice că *înţeleptul* nu există. Şi totuşi, atâţia dintre noi, judecându-se singuri, şi-au stins pornirea înainte ca răul nostru să ajungă faptă sub ochii altora.

Cu ochii pe steaua ta, poţi greşi drumul de noapte, de zi, dar nu te vei rătăci.

Şi bărbaţi, şi femei, ne purtăm după hachiţele noastre ca tot dobitocul; numai că la bărbaţi, şefi – de obicei, hachiţei i se spune *principiu*.

Mi-a trecut de mult foamea, mi-am mai potolit şi din sete. Sătul de toate, ca tot obezul, am numai pofte.

Să cred că *progresul lumii,* cât o fi, se ţine pe buna credinţă, pe pornirea spre bine a celor din frunte? Poate mai degrabă pe lăcomie, pe vanitate...

Murmurim... cu veştile bune pe buze.

Scriitor, artist, adică? Aa, da, profesia aia de amator şi din care trăieşti bine după ce mori!

Are o minte zgârcită ca briciul lui Ockham.

Aforismul – aperitiv picant la banchetul lipsă.

Şi fără să mă plâng de insolaţie, de alergii, prima care suferă din *contactul meu cu lumea* este pielea, graniţa naturală ce mă desparte de voi. Pielea roşeşte, se irită, se infectează, erupe în furuncule şi răni. Tot ce nu îndrăznesc să vă spun, se iveşte pe pielea mea tatuată citeţ cu urticarii, cu râie, cu bube blânde, cu bube dulci: *Nu mă atinge-ţi!*

Se şcolesc copiii, trudesc inocenţii sub doctrina tainei, transpiră novicii până le iese pe ochi orbirea maestrului.

Politicianul ajuns la pensie din opoziţie – meteorolog de vreme proastă.

Biblioteca mea de noapte, cu prelungi recitiri în pat – harem de sultan sărac.

Mă încăpăţânez să nu emigrez. Acum, că am prins şi eu un loc de parcare în faţa casei, nu mai plec nicăieri.

Pentru că îşi uitase *Amintirile*, s-a hotărât să-şi scrie *Memoriile*.

Toţi mă învaţă măsura, dar numai Protagoras îmi spune care este. Aceeaşi măsură pe care Diogene o căuta *cu lumânarea* în plină zi.

E scumpă viaţa de politician, e foarte scumpă. Nu plăteşte nimic din banii lui şi abia se descurcă.

Cel mai adesea scriitorii plagiază cărţile necitite. *Omor din culpă,* dar pedepsiţi cu suspendare.

Suntem în plină pandemie *Covid-19* şi prietenii nu mă sună, nu îi sun; nu mă caută, nu-i caut. Va trece pandemia şi vom rămâne în viaţă? Se vede că, şi eu, şi ei, ne-am ajutat aşa cum trebuia!

Puterea surdă vorbeşte tot mai tare în megafoane şi tot nu se-aude pe sine.

Şi de când zici că te vizitează domnul Alzheimer? *De când îmi uit şi lapsusurile.*

Abia la bătrâneţe a înţeles de ce toate speranţele adunate de o viaţă şi le-a pus în viitor: e răul care nu-l va ajunge.

Tata mă lua întotdeauna la filmele care îi plăceau lui. E un mod de educaţie pe care l-am păstrat: aduce satisfacţii sigure pedagogului.

Cea mai fericită perioadă din viaţa mea a fost cea de sugar; n-am nici o amintire, nici un regret din acea vreme.

Singura dată când am avut şi eu un câştig cert din relaţia cu banca, a fost atunci când am renunţat la ea.

Am intrat în supermarket într-o zi de *black friday* şi, senzaţie grotescă, am avut impresia imposibil de reprimat că am ajuns la o groapă de gunoi ceva mai devreme.

Spre disperarea celor de la *Urgenţe*, un bătrân a sunat, într-o singură zi, de câteva sute de ori la 112. Era singurul număr din agenda sa la care îi răspundea o voce de om.

Criticul care mă preferă îmi dezvăluie secretul să aflu care-i cartea bună fără s-o mai citesc: necrologul autorului în viaţă e pe ultima copertă.

Exces de pudoare – când te ruşinezi să te duci la stomatolog pentru că ai dinţii stricaţi.

Doi oameni se înţeleg? Se pare că unul din ei a renunţat la adevărul său, la dreptatea sa.

Sigur e un precoce: dă semne de senilitate de la patruzeci de ani.

Cinstea, îmi spune avocatul după ce am pierdut procesul pe mâna lui, cinstea e un motiv de laudă doar pentru cei fără alte calităţi.

Tot ce este viu este icoana creatorului său.

Foamea se poate sătura cu pâine şi apă. Nesaţul lăcomiei – nici cu toate bucatele din meniu.

La prima întâlnire, trandafirul proaspăt impresionează orice femeie. Când floarea e din aur, impresia bună rămâne şi pentru a doua noapte.

Să-mi ajungă senzaţia că sunt viu, senzaţie de care mai uit? Să fie asta o dovadă suficientă că trăiesc cu adevărat? De unde îngâmfarea mea de ins îmbuibat până la obezitate cu cărţile altora, cu vieţile trăite şi scrise de alţii?

Aş vrea să trăiesc în ţara în care practicarea zilnică a *adevărului* ar fi indicatorul absolut al nivelului de trai. Cunoaşte careva ţara asta?

Ne-a crescut şi *speranţa de viaţă* cu câţiva ani? Minimă despăgubire pentru anii pierduţi cu şcoala.

Guvernul care îşi doreşte liniştea îmi suportă meritele şi îmi stimulează lăcomia viciilor.

Nici un politician abil nu neagă *interesul naţional,* când îl poate folosi în interes propriu: *românii înaintea tuturor* şi el în fruntea lor.

Urci muntele şi nu-i vezi piscul? Mai urcă! Tot nu-l vezi? E vremea să priveşti sub talpa ta.

Şi eu slăvesc Cerul; e singurul mod de a-i mulţumi când plouă.

Supus greşelii, când mi-am pus toată nădejdea în *omul de bine,* am primit lecţia de învăţătură de minte. Aşa am ajuns şi eu un *om învăţat.*

Cu începutul vieţii, adică cu naşterea, *m-am descurcat binişor.* Dacă şi celălalt capăt al ei va veni, fără efort, tot ca de la sine, *nu văd de ce m-aş plânge.*

Jumătate din timpul întreg, zi, noapte, mă gândesc la *jumătatea mea,* femeia. Mă gândesc la femeie ca la jumătatea ruptă din mine însumi.

Am încredere în Cer; e destinația în care voi ajunge fără greș.

Cei mai bogați decât mine m-au păcălit mai des decât mi-ar fi trecut mie prin cap să-i păcălesc. Cei mai săraci au fost mai cinstiți cu mine decât am bănuit. Sunt şi eu un mizerabil din *middle class*.

Livada sub zăpadă face paradă de scheletele sale expuse în aer liber. Mă simt şi eu schelet în plină iarnă de când mi s-au scuturat frunzele de dorul primăverii ce nu mai vine.

Mamă darnică, *Mediterana* alăptează la sânul ei pruncii risipiți în toate limbile de pe țărm, până să-i înțarce şi să-i risipească în ocean.

Cel conştient de sfârşitul său e un condamnat la moarte. Prelungirea, amânarea datei executării sentinței, să fie acesta un motiv de fericire?

Ființa cea gânditoare, da, e o trestie, zice bine *aproape* Fericitul Pascal, dar orgoliul trestiei bătute de gânduri este cât al unui stejar şi asta o doboară.

Tot ce scriu, scriu pentru tine, cititorule şi, în acelaşi timp, din pricina ta nu-s sincer până la capăt; nu sunt sincer de teamă să nu te rănesc, să nu te abat cumva cu durerile mele de la grija ta, să nu te dezamăgesc, să nu te amăgesc ca părintele care s-ar ruşina să-şi arate laşitatea în faţa fiului său.

Oamenii practici şi-au pus tinereţea în slujba *spaţiului,* a reliefului de aproape, a modelării lui. Eu, ce idealist: m-am dedicat *timpului, aşteptării.*

Când toţi aleargă cât-îi câmpul după snopi, după carele încărcate, eu, rămas după *greş,* încă mă mir de puterea bobului rătăcit în mirişte!

Anunţ: *Câmpul muncii angajează şomeri!*

Bună parte din ştiinţă îşi *imaginează* cum de există lumea, când îi era destul *să o înţeleagă.*

Puteam să mor de tânăr, îndrăzneală de alţii încercată; mi s-au oferit toate cele necesare la timpul potrivit, dar *nu m-a interesat.*

Bătrâna din vecini, analfabetă, avea o vorbă şi tot i-o repeta copilului ce eram pe-atunci: *Degeaba înveţi carte, dacă nu ştii să citeşti omul.* Să o întâlnesc, nici azi n-aş contrazice-o.

Cu insistenţa lui şi-a făcut bătături în tălpi, tot călcând de nerăbdare pasul pe loc.

Aş zice că, uneori, timpul mă bruschează. Asta îmi făcea timpul în tinereţe când mă alunga în stradă, între ceilalţi, zi şi noapte. Acum, acelaşi timp, doar abuzează de mine ca de nevolnicul ce sunt şi îmi priponeşte gândul rămas sălbăticit în tărâmul beznei fără oră, fără ceas.

Când un om politicos mă priveşte în tăcere, îmi vine să-l înjur cu voce tare pentru că ştiu ce gândeşte, de parc-aud şi nu mi-o spune.

Nu te lua după ceasul celui fără de răbdare.

În aşteptarea zilelor bune, trăiesc mulţumit şi de ziua de azi.

Din respect pentru mine însumi, *să-mi apăr demnitatea în orice ocazie,* mi-am cumpărat sabie. Atâta am amânat să citesc *Codul onoarei, să învăţ regulile crimei legale* că, ia uite, s-a interzis duelul. Ca un făcut, fără crimă, nici de onoare nu-mi mai pasă.

Am încredere în ziua de ieri ca în mama, pe când ziua de mâine e schimbătoare ca femeia din stradă: cine ştie cui a jurat ea credinţă veşnică pentru noaptea ce vine.

Senzaţia de nemernic a omului de nimic i-o dă cheltuiala pe care nu şi-o poate permite pentru moftul de a fi în rând cu *ceilalţi moftangii.* Altfel, orice dorinţă mulţumită îi trezeşte alte două.

De la o iarnă la alta, firmele de deszăpezire sunt mai organizate, mai bine utilate. Curând vom afla că, în ciuda veştilor meteo, datorită firmelor care curăţă zăpada s-a făcut ordine în cer, iernile noastre urmând a fi mai uşoare, nu ca în alţi ani. Şi asta, *prin licitaţii corecte,* la cel mai mic preţ!

Biata paparudă: de rochia ei cea nouă, *uitată în lan, au fugit şi sperietorile,* nu doar graurii şi ciorile.

Cimpanzeii, în calea lor ce duce spre om, au ajuns în stadiul narcisic. Ca şi oamenii, se uită şi se văd în oglindă ca într-o conştiinţă proprie. Se recunosc, dar nu se judecă, nu se învinovăţesc.

Creaţia bărbaţilor – mica revanşă, palidă de tot, faţă de efortul femeii de a continua, de a ne perfecţiona specia, ocolind cum pot şi ele îndărătnicele împotriviri ale partenerului.

Văd că se ţine pasul cu scumpirea mărfurilor din piaţă, din magazine şi se scumpeşte şi apa de robinet, apa de ploaie, salubritatea precum şi donaţiile zilnice către ghenele de gunoi. Doar n-o să cumpăr marfă scumpă şi, păcălindu-i, să arunc gunoi mai ieftin!

Copilul de şapte ani, din zilele noastre, e mai bătrân faţă de un copil de şapte ani de pe vremea lui Platon – afirmaţie ajunsă un truism. Sfârşitul lumii ne va găsi ca bătrâni... la orice vârstă.

Internetul, ieşirea ta în lume cu *icon,* cu *emoticon*, îmi arată cât de mult îţi urăşti liniştea intimităţii, uitat de lume şi liber în singurătatea ta, cât de teamă îţi este să rămâi într-o cameră cu tine însuţi, cu tine – cel mai insuportabil dintre oameni, tu, cel născut ca *fiinţă a mulţimii.*

Dimineața în care mă trezesc sănătos, cu soarele în casă – cadou căzut din cer!

Eu pot gândi orice trăsnaie, bună, rea ori criminală de-a dreptul. Când îmi spun gândul aventuros cu voce tare, atunci abia apare și vina pentru năzbâtia fluturată în gândul de smintit.

Puritatea! Inocența se ataşează uşor de mizeria umană, cum şi mizeria e atrasă de ființa curată. Amanteria asta dintre inocență şi perversiune ajunge repede la un mariaj firesc, *ca din dragoste,* de care natura umană nu se fereşte.

De-ar fi să dau crezare artei, *imaginea stării de destrăbălare* o ilustrează frescele romane din terme: toți, câți suntem, bărbați, femei, ne scăldăm în toate plăcerile – *pe loc, în acelaşi timp.* În părerea creştinilor, *sufletul anticilor* a fost salvat de venirea lui Iisus. *În termeni dialectici,* noi vom fi salvați, poate, de plecarea aceloraşi creştini, salvatori cândva.

BASTARDUL CERULUI

Ochi pentru ochi face toată lumea oarbă. (Mahatma Gandhi)

Conştiinţa este un mister atât de adânc pentru specia noastră încât nici nu putem să-i bănuim existenţa la alte specii. (Lewis Thomas)

Să deschidem larg ferestrele bisericii: noi să privim în afară, iar oamenii să vadă înăuntru. (Papa Ioan al XXIII-lea)

În Europa eram asiatici, pe când în Asia suntem şi noi europeni. (Feodor Dostoievski)

Dumnezeu a ales lutul din care l-a făcut pe Adam. Dar cine grădinăreşte pământul, cine şi cu seminţele cui îl seamănă? Ce roade aşteaptă *Grădinarul* de pe pământul omului?

Unde ai fost femeie frumoasă, tu, pământul cel bun de frământat în oale şi ulcele.

Recunosc, nu roşesc nici *când îmi bateţi obrazul pentru vina voastră:* sunt un neruşinat sincer!

Învăţ şi eu de la alţii: dacă vreau să nu rămân singur trebuie să mă ţin departe de adevărul ştiut al cunoscuţilor mei, departe de adevărul meu. Şi, cu atât mai puţin, să-l strig în gura mare.

Cel cu spirit de diplomat ştie şi din căscatul de plictiseală să facă un semn al admiraţiei sale pentru gazda care nu-şi mai termină povestea.

O iubeşte de o viaţă?! Dar şi iubirea mai trebuie aerisită, vânturată că, de la o vreme, prinde miros de stătut, ca orice haine veche.

Cu ochii pe răsăritul Selenei, misterul acela capricios, plutitor pe nori, rostogolit în senin – Janus feminin – o singură faţă către mine, aceeaşi faţa către lume.

Să fii *riguros ambiguu* e o chestiune de program şi ambiţie. Vei fi clar, limpede în expresia ta abia din scăpările de atenţie.

Când omul se crede singura specie purtătoare de conştiinţă din univers îşi arată masochismul asumându-şi păcatele a tot ce se întâmplă şi nu are pe cine da vina.

Copiii – fiinţe inutile care încurcă lumea, gata să sară peste vârste numai din invidie, numai să ajungă mai repede bătrâni, ca bătrânii aceia care fac parcurile atât de plictisitoare pentru copii.

Ura – sentimentul ce nu se va demoda niciodată, la fel cum nu se demodează *rochia neagră,* elegantă la orice vârstă a femeii, în toate ocaziile.

Copilul ăsta pare să se fi născut prea târziu pentru a mai a avea cei şapte ani de-acasă.

Faptul că vezi lumea fotofobă cu ochelari de umbră nu o face cu nimic mai adevărată, ci doar mai potrivită ochilor tăi bolnavi de lumină.

Acum o sută de ani gripa spaniolă făcea ravagii, după un război mondial abia încheiat. Moartea de atunci îşi serbează azi aniversarea centenară cu o molimă cât *ultimul* război mondial.

Îmi vine să vă zic în răsfăţ: m-am săturat să mă tot fac sănătos după fiecare zi trăită. Vreau să rămân bolnav, cum am fost şi până ieri, ieri – cataclismul fericit din care am scăpat viu.

Când adevărul este peste tot ca neînceput, mă întreb: dar eu ce caut, ultimul – *la urma urmelor?*

Resentimentul – continuarea intimă a răzmeriţei civile pierdute cu lumea mea de acasă.

Nu-i doresc ţării mele răul încât să mă simt patriot, să aibă nevoie de jertfa mea de nimic. O asigur de recunoştinţa mea că-i sunt fiul laş, laşul de fiecare zi care-i doreşte ţării binele ca lui însuşi.

Biblioteca mea – grădină înţelenită de uitare. Am din toate soiurile, şi nici un fruct în pârg cât să astâmpere foamea vecinilor de peste hat.

În plină catastrofă, să rămână la îndemâna mea să salvez lumea, sub scuza lipsei de spaţiu în naveta cosmică, aş salva doar *muzica*. În rest, totul este infectat de virusul de nelecuit al ipocriziei şi lăcomiei încât aş face un bine oamenilor să rămână în amintirea Universului ca fiinţele care, ce suflete gingaşe, iubeau, ia ascultaţi, Bach!

Şi azi am avut o zi liniştită; n-am avut nimic de scris în *Jurnalul* care, tot mai mult, seamănă cu un calendar fără zile.

În tinereţe, când mi se întâmpla ruşinea să nu ştiu ceva, să nu înţeleg, alergam la dicţionar, la bibliotecă, în aceeaşi zi. Astăzi, să-mi treacă ruşinea, scriu şi şterg, scriu şi rup până aflu, până îmi amintesc ce nu ştiam cu o zi în urmă.

Ca şcolar, aveam caietul de notiţe plin de *greşeli de ortografie*. Şi acum caietele mele sunt doldora de greşeli, dar le scriu lizibil şi cât mai caligrafic.

Frunzăresc zilnic câte ceva, o carte, o revistă, un maldăr de acte, cât să găsesc un certificat. Aş frunzări şi eu un pom pe rod, şi nu mai apuc. Deşi anume pentru asta am o livadă, să ţin acolo *certificatele* existenţei mele.

Suntem fiinţele cele mai libere faţă de natura noastră, mai egoiste faţă de semeni. Asta când regina stupului e roaba speciei sale, la fel ca în destinul oricărei făpturi de rând.

Am amici care, precauţi, dorm cu pistolul pe noptieră. Eu – cu hârtie şi creion. Zi şi noapte, astea-mi sunt armele împotriva răutăţilor lumii.

După cum mă agasează cu frisoane tot mai scump de răbdat, iarna, înţeleasă cu *frigurile* mele, se vrea, hotărât, *cel mai lung anotimp* din viaţa mea.

Sculptorul munceşte din greu şi se lasă muncit de destin, destinul să şi-l treacă în marmură.

Vorbea totdeauna cu o sinceritate pătimaşă, cât să nu spună niciodată adevărul. *O plăcere să-l asculţi,* să-i vezi spectacolul ţinut cu mâna pe inimă şi cu lacrimi în ochi, *o nenorocire să-l crezi.*

Aş face o convenţie cu timpul – să mă ignore cu totul, cum şi eu, atât de des, uit de el. Să mă ignore cât îmi scriu *postumele*...

Aflu despre un cunoscut că, de vreo douăzeci de ani, e boschetar sponsorizat de Primărie. Nici nu credeam că poţi acumula vechime în meseria asta sărită din nomenclatorul profesiilor de la Casa de pensii. Aşa cum arată, proaspăt ca gunoiul de astăzi, i-aş invidia sănătatea, dar mă abţin.

Când credea că şi-a atins ţinta descoperea că este tot la primul pas al călătoriei, la începutul cursei şi – tot la un pas de el, inexpugnabilă oricărei logici în armura ei – *ţestoasa din Eleea.*

Să-mi aleg femeia, să mă las ales de ea?! Îmi anulez şansa de a ajunge la oricare alta, *pe alese.*

Cuvinte bune de pus în rimele din Imn, molfăite de politicieni ca guma de mestecat din care tot fac balonaşe, să ni le spargă în faţă, în campanie, în zilele de lucru, în zilele festive: *Patria şi viitorul generaţiei tinere,* pleasc!

Ceva inefabil se strecoară între mine, *Cititorul de rând,* şi scrisul inspirat al altora: senzaţia că aşa, citind, tot citind, şi eu sunt un Scriitor.

Omul de rând – atomul istoriei, materia primă bună de plămădit fapta, evenimentul de mâine.

Cum ar părea o furnică să-şi dorească nemurirea, să rămână de neuitat pentru memoria suratelor, cu monument în mijlocul muşuroiului plin cu vieţi efemere? Un monstru cumva?

Nu cunosc nici eu combinaţia de taste care face ecranul monitorului o indiscretă *cameră video* pentru a-mi transmite *online* imaginea şi vorba, fără să mai fiu întrebat. În curând se va reuşi şi acest lucru, de nu cumva funcţionează deja.

Numai dintr-atât, dintr-un virus scăpat de sub control înainte de a-i şti leacul, de a afla de unde vine, să aibă norocul generaţia mea să prindă *sfârşitul cel mare* al oamenilor?

Fascinat, priveam secundarul, bătaia de inimă a timpului; auzeam, tic-tac, cum picură clipa. Sângele meu – timp viu evadat din transfuzii.

Eroarea mă caută des şi mă găseşte uşor. Eroarea nu are dubii, nu ezită; mai degrabă *adevărul* meu ezită, e nesigur, are nevoie de propteaua faptei, pe când eroare e întotdeauna fermă, ca din instinct.

Aforismul, forma sub care îţi permiţi *adevărul crud şi necopt,* scăpat în doi peri, sub pretextul că, uite-aşa, faci literatură.

Jelania ta că ceilalţi te acuză pe nedrept este, o ştii şi tu, scăparea lejeră pentru păcatele de care te ruşinezi în faţa lumii.

Pentru cei interesaţi, bordelurile din Amsterdam au deschis servicii non-stop de *fast-fund.*

Iubire sfinţită sub cununii, mariajul trece, cu anii, din atracţia sexului dintre miri în atracţia soţilor pentru mărunţişuri, lucruri de nimic, bune de lăsat ca moşteniri, note de subsol în testamente. Moştenirea – figurarea concretă a răposatei iubiri de pe când erau tineri. Sacra zestre din familie!

Simt, ştiu că sunt rodul cel sporit al mai multor oameni de aproape, încât îi pot şi numi. De i-aş înşira pe toţi aş face o mie, două, *lumea mea,* dar cine să-i numere, cine să-i adune într-un singur loc să le spună că eu, *datorită lor sunt aşa,* nu altfel.

Au şi neghiobii avantajul lor: privesc soarele în faţă, fără teamă că vor orbi.

Ruda omului, maimuţa rămasă între noi, când nu-i ea victima, când nu-i ea autorul actului de cruzime, rămâne spectatorul cel entuziast, gata să-şi aducă vreascul sub rugul ereticului.

Aş crede că tot ce e prezent, e şi necesar clipei. Pe scurt: viaţa mea – pierdere de vreme, gingaş gunoi pe cadranul solar.

În penele lui festive, răţoiul din vecini trece pe cărare singur, *măcănind din cozorocul cel nou şi salută din cap pe toată lumea, până şi pe copii.* Dacă n-aş ştii cine e, aş crede că e vreun inspector *de la Judeţ.*

Copil fiind, priveam cerul cu spaima că tavanul coşcovit se surpă peste mine ca malul de lutărie. În cutremur, nesigur pe picioare, ridic ochii să implor ajutorul de sus dar – bolta se tulbură. Tavanul cerului – trosneşte gata să crape, gata să se prăbuşească tocmai când podeaua pământului îşi cască hăul sub mine, un hău cât cerul.

De multe ori adevărul e o mâncare prost gătită, prost servită, la timp nepotrivit. Adaugă-i, aşadar, garnitura picantă pentru a fi comestibilă – minciuna pe gustul meseanului nostru, minciuna fiind oricând la îndemână.

Este posibil între noi să fie şi oameni sănătoşi, dar nu-i pot arăta cu degetul meu bolnav şi molipsitor, degetul care are înţelepciunea să nu se amestece cu lumea.

Dăruiesc flori, cu braţul, iar pentru mine culeg firul de pelin de leac din margine de drum.

În copilăria lumii aporiile erau jucării bune de ieşit cu ele în stradă, de probat ca vorbele pe oameni. Jucării de luat minţile, joaca cu vorbe a trecut *din proprietate privată,* în *patrimoniul autorităţii.*

Nu o putea alunga din memoria sa cum nu putea alunga ceaţa din vale, într-o dimineaţă răcoroasă; era un abur, o boare, *cum să scapi de ea...* Ar fi vrut, până spre seară, *să-şi amintească şi numele ei.*

De-aş vedea viaţa pragmatic, *monedă şi comerţ,* aş zice că, mai întâi, s-a ivit *mărunţişul* de piaţă cât să cumperi lucruri mici pentru nevoia clipei, s-a ivit bănuţul de metal, *paraua* de doi bani. Cu timpul apar şi bancnotele, păsări cu aripi de hârtie, *apar mamiferele,* arătându-se, în sfârşit, şi omul, mare cât *suta de dolari,* să afli aşa câte *parale* face fiecare.

Știu profesori care nu-și schimbă *postulatele moștenite,* putregaiuri de neclintit, să nu-și amăgească generațiile de elevi care deja și le-au însușit ca tezaur. Și, așa, apar și se procreează cabotinii de succes, generația perpetuă.

Unghia degetului arătător îmi crește mai repede, o ia, obraznic, înaintea celorlalte. Ca o baionetă, e gata să sfâșie orizontul de care privirea mea, cât e vie, nu trece.

Citesc puțin și, până să uit, recitesc totul.

Soția amicului, mare iubitoare de animale domestice, le scoate la plimbare în ordinea preferințelor: mai întâi pisica – în brațe, câinele – în lesă și, din urmă, soțul – liber, cu botniță anti-covid.

Mă tem că și virusul cel nou se va scârbi de noi și va pleca, sub acoperire, cu tot cu numele său de cod militar, de conspirație cosmică. Va pleca înainte să-și termine treaba, până să ne învățăm lecția. N-a plecat și, iată, regretul.

Temele *Jurnalului* în care-și scriu alții mărturisirile zilnice par aceleași cu ale mele: singurătatea, angoasa, urâtul, răutatea, bătrânețea, bucuriile, teme ca luate din nopțile lumii. *Jurnalul* meu, cu aceleași teme, nu-i cu nimic sub riscul plagiatului. De la cine aș copia junghiul din coastă, care pizmaș mi-ar intabula singurătatea ca bun al său?!

Sigur, iubirea e boală de vreme ce se tratează la pat, prin proceduri repetate *până la epuizarea duşmăniei,* până se leapădă microbul de omul ales.

Eu, obsedat? Când sunt lângă o femeie, sexul e ultimul lucru care-mi trece prin cap. *Şi – primul?* Tot sexul!

Dumnezeu este timpul, cel *măsurat doar de om,* iar rugăciunile mi le se spun în faţa ceasului, a calendarului, a zilei pe sfârşite.

Trilul cucului – o romanţă din frunză, singura, pentru care am şi eu voce, am talent.

Oricât ar avea răbdare să tacă şi să asculte, ignoranţa nu va înceta să se laude cu câte ştie.

Realitatea conturată de simţuri: iluzia de care trebuie să ţin cont. Dacă ignor şi halucinaţia asta, intru pe mâna psihiatrului.

Îl aperi pătimaş pe Dumnezeu, în orice ocazie ca şi cum Acesta ar fi Becisnicul, Retardatul ce n-ar şti să-şi pledeze singur cauza. Te temi că ar dispărea la simpla înjurătură a vreunui boschetar rămas nebotezat? *Fratele meu,* ai încredere, El se apără singur de cuvânt, de Cuvântul pornit de la El, şi te apără şi pe tine de lovituri în aceleaşi cuvinte în care crezi, în care îţi spui rugăciunea.

Kamikaze ai credinţei cu ochii în Cer, rareori misticii se întorc aceiaşi pe pământ din extazul lor ce trece de credinţa într-un Dumnezeu, Unicul, când au văzut cerul plin de dumnezei.

Cum a murit?! Ce te tot miri: ca un anonim. Nu ştiu din ce drogherie, de unde a găsit otrava, dar a luat o supradoză de modestie.

De la o vârstă, preferă clarobscurul: înnegurarea din amurg îi şterge chipul, îi dă inocenţa senilităţii care îşi mai udă scutecele.

Ca venirea fiecăruia dintre noi, şi naşterea poetului e opera hazardului, acel hazard care, fără poet, n-ar putea nicicum să-i scrie poezia.

Ghiocelul – capodoperă de armonie desăvârşită dar, invidioşi, noi nu dăruim sublimul firului unic, ci tot în buchete, câte două, trei duzini de fire. Multiplicarea, *seria mare,* calea de a coborî splendoarea în banal, cât s-o pierzi din ochi.

O dată pe săptămână mergea la film, două ore, aşa cum alţii merg duminica, la biserică. Alegea un film trist, o dramă, o tragedie şi, în sala cu lumina stinsă, plângea. Erau orele lui când îşi permitea să-i fie *milă de lume.* A doua zi, se ducea la biserică, în altar, asta şi fiind slujba sa, *slujea Cerului cu bani de la stat* şi din cutia milei pământeşti.

Ioan Botezătorul, cel rămas nebotezat, *bastardul Cerului,* cu taina harului luată din apă – botezându-i Fiul, Ioan este ruda Tatălui.

Mărturiile celui banal despre Cezar vor fi mărturii ca despre un om banal, dar Cezar rămâne acelaşi, egal sieşi doar, deasupra oricărei mărturii.

Până să ieşi, până să pleci de-acasă, digeră-ţi durerea, arde-ţi oful în prag şi fă curăţenie în corpul tău. Şi fereşte-te de mizeria lumii cât eşti în lume, să te întorci curat acasă.

Se dăruia somnului cu lăcomia flămândului ajuns la praznic. Şi cum adormea, se visa la ospăţul de nuntă.

Fac de toate în lentoare rară, de parcă boala asta îmi adaugă zile, nu mi le ia.

Sub veşmintele vechi, de la o vârstă – goliciune de moarte, lenjerie intimă din *chembrică*.

Oricând pot scrie, din greşeală, şi maxime celebre; şi acum am găsit o silabă genială, că mi-i greu s-o pun în seama vreunui autor credibil.

Femeia asta are temperament cât tangoul cântat la bandoneonul ţinut în braţe de pe când era copilă. Numai paşii de dans, *greşiţi ca viaţa,* o alungă din trup, o apropie de partener.

Cum să deosebim în *Vechiul Testament,* zeii ascunşi în ceruri înalte, în norii de foc vorbitori, sub alte înfăţişări, cum este apoi şarpele, şi el cunoscător al graiului, din Pomul Cunoaşterii. Cum să separăm cuvântul Domnului, de vorba Şarpelui.

E grea conformarea la moda zilei, *a pieţei,* când ai încercat să ai stropul de *bun-gust*... M-am lepădat de bun gust şi, în consonanţă cu piaţa, cumpăr ghidat ce e la modă, adică după noul *bun (dez)gust!*

Spovedania, iertarea, mântuirea – favoarea cerşită în genunchi, fățărnicia la care tu, de bună credinţă, duci spaima să nu fii primul care va fi prins că minte, că nu crede nici în ce spune el.

Prăbuşită în depresie îşi îmbrăca rochia de mireasă, dar elanul ei murea în noaptea nunţii, nici vorbă să ajungă la făloasa lună de miere.

Efortul Naturii asupra fiinţei umane, cât să-i ţină viaţa, pare muncă de Sisif. Simt că, aşa, din senin, Naturii îi vine tot mai des gândul să renunţe la noi şi să ţină partea *Covidului.*

Când voi prinde şi eu politeţea celor din satul meu? Mă uimeşte tupeul lor de a se tutui între ei, la fel cum o fac şi cu toate animalele din bătătura casei. Numai eu vorbesc cu *dumneavoastră,* ca unui străin, până şi cu rățoiul rătăcit în stradă.

Pe vreme de ploaie, baba Talica încalecă şanţul plin de apă. Neagră la faţă ca îmbrobodită cu nori de furtună are, în ochii supăraţi, sclipiri de fulger. Îi este greu să păşească, aş vrea s-o ajut cumva, dar nu-i place nici s-o privesc. Nu vrea să-şi ridice fustele, să nu-şi arate desuurile – picioarele goale.

De ce i-o fi trebuit lui Dumnezeu să mai facă şi omul? Ce gol neîmplinit simţea în El fără omul care să-I reproşeze existenţa Lui până la negaţie?

Trăiesc emoţia zăpezii căzute pe asfaltul fierbinte. Nu mai cred în metafore, cred în carnea trează, arzândă, ce încă îmi adăposteşte visul.

De când vecinul are câine, mă aştept să fiu lătrat, alungat, până şi din bătătura mea.

Vinul – darul trimis din Rai, pentru cei care vor să ajungă, pe scurtătură, în Iad.

Fiecare moare singur, atât de singur că n-are cui să-i spună ce este moartea, nimeni nefiind alături să-l înţeleagă, să-l asculte.

Regret antichitatea rămasă vag în memoria mea, regret lumea veche întinsă peste milenii, o regret ca pe viaţa mea trăită şi uitată; abia dacă îmi amintesc, ajutat de istoricii, de cărţi, abia îmi amintesc ultimele şapte decenii trăite de mine.

Cu obezitatea trupului mă descurc cumva, după reţeta ştiută de toţi: *puţină mâncare, multă mişcare!* Ce mă fac cu obezitatea creierului, cu obezitatea minţii, a sufletului...

Memoria mă păcăleşte, îmi şterge cu ziua hartane din trecut şi, ţintuit de prezent, plutesc pe gheţarul topit, clipă cu clipă, sub respiraţia mea.

Dumnezeul meu, născut cu mine, mort cu mine, nu are semeni în credinţele lumii. Mai degrabă rămân ateu, orfan de Dumnezeu, decât supus credinţei ce mă înstrăinează.

Caritatea, mila, nu-i nici pe departe regula naturii. Oamenii o acceptă ca excepţie la şapte zile, iar natura – nici duminica.

De ne-am naşte nemuritori, atunci, în spitale, doctorii cei străluciţi ne-ar trata veşnicia în timpul slujbei de zi, în gărzi de noapte, cu acelaşi procent de reuşită ca în vindecarea bolilor din naştere.

Undeva, ca pe alt tărâm, prin luncile şi văile tainice, încă mai există şi raţe, şi gâşte sălbatice, dar vânătorii cei iscusiţi sunt pe urmele lor să le prindă, să le-ndoape după şi reţetele gastronomiei, să le aducă între oaspeţi ca trofee regale, *pâté de foie gras*. Rătăcit în aporii, rătăcit între ceas şi calendar, încă vânez timpul sălbatic din poveşti, timpul nedomesticit din văile statornic sălbatice.

Conopida, o varză în rochie de mireasă, ce mai, ai zice că e lebăda grădinii de zarzavaturi şi numai eu ştiu cum conopidele zboară cârduri, cârduri, spre piaţă, şi nu cântă niciodată.

Am pierdut războiul tot aşteptând ba să se termine unul, ba să înceapă altul.

Secretarul de stat din Ministerul Sănătăţii ne anunţă: Nu mai sunt paturi la *Terapie intensivă,* toate urgenţele se amână pentru anul următor. Locurile care se vor elibera, se vor atribui prin extrageri la *Loteria română.*

Când se referea la femeie ca *jumătatea sa,* el se socotea, sigur, jumătatea de sus.

În sat, o vecină de vârsta mea îmi spune despre cei care pleacă la muncă, în străinătate: *Auzi muzica?* Când e de joc, se întorc repede după copii, după neveste; când e de jale, ca acum, apoi pleacă şi nu se mai întorc!

Moare tot ce e viu, e lege. De ce atâta încrâncenare împotriva firesculuі?

Ochii ei – valuri de mătase în culorile de ape unduioase, curgătoare, din râuri adânci, când umbrite, când sclipitoare. Cine să ştie ce culoare aveau ochii ei cu genele strânse zgârcit într-un surâs cât caiacul abia zărit pe apele-i repezi!

Noapte de noapte mă întorc la sânul mamei beznă şi, plod cufundat în pântecele somnului, uit de lume ca Iona în adâncul chitului.

E zadarnic să încerci să schimbi părerea celorlalţi despre tine; de regulă, în ochii lor le eşti mai puţin decât egalul lor, aşa cum şi tu te ştii deasupra sumei tuturor.

Bătrâneţea... Uită din cuvinte cât să-şi piardă amintirile din memorie. E felul ei de a rămâne tânără, nenumărată în ani.

Apa beznei, sângele nopţii. O, specia mea cu fiinţa ieşită pe plaja din mare, până marea să ajungă munte de sare.

Cu ceva efort, noaptea asta am terminat de citit *Jurnalul* unui autor celebru, mort de tânăr. Am un sentiment de vină: prin graba mea de a-i afla mărturisirea, i-am scurtat şi mai mult zilele puţine.

APORII DEFECTE

Rămâne ceas de plumb/Deşi trecut, mereu în gând. (Emily Dickinson)

Eu nu conving pe nimeni. Eu demonstrez! (Grigore Moisil)

Adevărul este ceea ce rezistă inteligenţei. (Jacques Lacan)

Cum este guvernată lumea şi cum încep războaiele? Diplomaţii spun minciuni jurnaliştilor şi apoi cred ceea ce au citit. (Karl Kraus)

Inima simte, cu cinci minute înainte, că mintea va judeca greşit şi, până să primească ordinul de sus, ea şi trece la acte: *fait accompli.* Treaba raţiunii să-i găsească justificările!

La el, orice soluţie arăta în *coadă de peşte,* coada de care se lepădase de pe când specia sa a ales uscatul, ţărmul. *Atavismul,* de care nu putea scăpa, i s-a interiorizat transferat în logică, în comportament: *şi aşa, şi aşa.*

Cu timpul, devenim *sinonimul numelui* ce îl purtăm, încât ne ţinem locul unul altuia câtă-i viaţă. Şi rămâne numele orfan de noi, să amintească lumii de fiinţa care-am fost.

Să mă întrebi ce propoziţii ştim ca sigure, ca adevărate, afirmaţii pe care să ne bazăm fără să ne clătinăm, fără să ne clintim convingerea? Nu ştiu, nu ştiu nici măcar dacă e obligatoriu să ştiu!

Sunt conţinuturi corozive, idei nocive şi auto-inflamabile, care îşi distrug recipientul pentru a evada. Asta, aşa, ca să explic lumii de ce am capul plin de cucuie, de spărturi, daune din senin de care n-am cui a mă plânge.

Poezia, o ştim bine, de cum iese din cărţi, nu face doi bani ca marfă, iar în cafeneaua străzii, poetul – client cu buzunarele goale. Da, poezia e *nepreţuita artă!*

Un milion de ani! Primii oameni îşi duceau viaţa în peşteri, în grote, în păduri şi visau la zgârie nori. Astăzi noi râvnim şi treji la liniştea peşterilor, a pădurilor măcar pentru o vacanţă.

Ai zice că obezul ţine prin buzunarele lui cât sertarele, ţine printre colecţiile de lucruri inutile şi *depozite de sentimente, de resentimente,* toate trăgând la cântar ca păcate. Şi eu, obez sub colecţia de hârburi, încă tot nu ştiu ce să arunc.

Să ne întoarcem din viaţă şi pe unde am mai fost, dragii mei, să vedem ce s-a mai schimbat în *măreţul* nostru trecut.

Cu sufletul bolnavilor navigând între cer şi pământ, gata să expieze în orice clipă, în relaţii mai bune cu moartea decât cu boala – medicina.

Culoarea roşie din ceremonii a hainelor sacerdotale, din ritualuri, din sacrificiile solemne... Culoarea roşie – sângele lumii traversând scena timpului, fără trup, fără consistenţă, fără materie, doar persistenţa toridă a culorii.

Când aliatul cel puternic, ca prin blestem, e la graniţe, ai de ales între libertate *sau* pace. Nu spera la amândouă cât *bunul tău aliat* este viu.

Florile câmpului, ca păsările pe cer, ciripesc peste aromele lor sălbatice: o fanfară de miresme.

Toate zilele mele de pensionar sunt duminici; harnic, cum mă ştiu, mai dau şi eu cu coasa prin grădină, pe hatul dintre sărbători...

Se poartă câte un dumnezeu mic, o iconiţă în medalion, un breloc de agăţat la parbriz şi lăsat acolo, să ferească maşina de accident şi cât nu suntem la volan. Poate că o cruce cu *Mântuitorul* în oglinda retrovizoare sperie poliţia, sperie hoţii, că destui infractori sunt şi tare credincioşi.

Sufăr de toate bolile pe care părinții mei nu le-au făcut. Și la bătrânețe încă sufăr de acele boli pe care nu le-am avut în oropsita casă a copilăriei.

Elita? Toți te știu, nimeni nu te strigă pe nume.

Venim, toți, dintr-*o istorie comună*; o istorie atât de comună cât să nu ne deosebim până la acel conflict radical. Venim și din tradiția culturilor diferite, atât de diferite cât să n-ajungem niciodată la dialogul profund omenos care să ne apropie.

La vârsta ei, cum o ține în brațe, și varza creață pare buchetul miresei.

Janus – fățarnic, cum te știu, te voi crede când o să-ți vezi ceafa.

Călcâiul lui Ahile – locul de care mama ne ține ființa, de acolo învie moartea în noi.

Struțul *își bagă capul în nisip* de frica dușmanilor? Nu! Ca și mine, încearcă să se ascundă de gândul care îl doare, de gândul pus pe fugă de trupul care nu-l mai suportă.

Orice tribunal obsedat de binele comun ar vedea în mine un *pruncucigaș*: sute de idei zămislite din spiritul, din sângele meu, le-am alungat ca fiice din iubiri ilicite. *Părinte risipitor,* regret că nu m-am bătut cu adevărat să ajungă mari, pe picioarele lor.

Greu îmi este să am un dialog argument la argument, cu cei puternic motivaţi, dârji în credinţă şi cu certitudini de neclintit, hotărâți să te tragă de partea lor, de parcă au jurat. Sinceri în tot ce-ți spun, perfect etanşi la adevărul altora, nu arată nici o fisură spre exterior: *oameni submarin.*

În zilele mele, America *rasistă* îşi rescrie istoria, clar şi fără subtilităţi academice: din *alb* pe *negru,* ieri – azi se scrie *negru pe alb.*

Nu-i ruşinos să te naşti sărac, nu-i o onoare să mori bogat.

Ceremonialul înmormântării te desparte pe tine, cel încă viu, de cimitirul memoriei tale.

Istoria! Faptele ei au când mirosul pucioasei, când al miresmelor Raiului, când al *vespasienelor* – motiv pentru care istoricul are sigur un simţ olfactiv în plus: când nu-i dus de nas, e purtat de fler.

După cât de maestră e în *lupinguri* şi *tonouri*, aş crede că, în răspăr cu gravitaţia, minunea zborului pe aripi a inventat-o rândunica.

Nici valoarea omului, cum nici valoarea adevărului nu se măsoară după vârstă... Sau să punem preţul credinţei după vechimea sa? Eu cred încă în zeii cei vechi, mai adevăraţi decât idolii noi, mai puţini ipocriţi decât credinţa de azi.

Refuzul *actualizării* vieţii proprii – modul de a-ţi refuza apartenenţa, de a-ţi nega tradiţia în care te-ai născut, e împotrivirea ta de a deveni *unul din serie* şi nu *excepţia*, cum te-ai dori.

Cel mai greu îmi suport prietenii când au dreptate. Nu mă-ntreb ce simt ei când dreptatea e de partea mea.

Era la priveghi şi simţea ochiul, *ochiul de dincolo* de gard, de dincolo de lume, *îl priveghea şi pe el.*

Contemporanii mei au ajuns în cosmos pe când alţii, de acelaşi leat cu mine, au rămas în peşteri, ca supravieţuitori ai copilăriei omenirii. Nu-i plângeţi, nu-i compătimiţi, ei sunt viitorul.

Primăvara asta, învinsă de viruşi, – mai speriată de boală ca niciodată. Dar este o speranţă: *paraziţii,* mai tari decât *corona,* vor prinde şi vara.

Când dă *coronavirusul* peste toţi, tu să mori în accident de maşină sau dintr-o cărămidă desprinsă din zid – ghinion de lux pentru cel ales.

În trecerea sa, *Astrul beznei*, nevăzut de ochi, îmi întunecă somnul. Acolo, în acel întuneric se iveşte misterul din care eu renasc cu sânge nou, iar ziua sunt acelaşi, ca şi cum n-aş fi traversat noaptea sub soarele negru, ca şi cum pe beznă n-am trăit decât visul, visul ce-mi hrăneşte ziua.

Cum copilul îşi educă părintele, aşezându-l în rând cu lumea de mâine, tot aşa şi creştinul şi-a modelat Dumnezeul după lumea în care vrea să prindă o lojă în *Viaţa* sa *de Apoi.*

Îmi dau seama ce înseamnă să n-am talent... Eu aş fi încercat să-mi imaginez *Romeo şi Julieta* mai întâi între doi eschimoşi.

Eroii noştri – cei uitaţi într-o statuie aruncată-n cer, să nu-i vezi, cum nu-i vezi nici pe îngeri.

Tot ce-am înţeles şi eu din lume – *aporii defecte.*

Dumnezeu l-a făcut pe omul creştin? Atunci şi creştinul l-a făcut pe Dumnezeul său, după chip şi asemănare, cu belele şi păcate – îngăduite pentru Unul, mortale pentru alţii. De ce-aş fi mulţumit de mine, *creatura* Creatorului?!

Cum să nu-mi placă *străinul?!* Chiar îi admir abilitatea: a găsit pe-aici politicieni de doi bani şi încă le negociază preţul.

Într-o democraţie anesteziată, sub toleranţa ei placidă, cu toate drepturile de care ne bucurăm, se întâmplă accidente – mai apar, când şi când, *neadecvaţii:* ei refuză ipocrizia, dubla măsură, se opun privilegiilor de orice fel, *nu cred în justiţia mai presus de lege* şi, sabotori ai ordinii, nu merg nici la vot, să nu fie complici morali la hoţiile aleşilor de partid.

Ar trebui să-mi placă oamenii de ştiinţă, savanţii. Cu cât competenţa iubitorului de exactitate scade, cu atât detaliile aflate de el i se par mai sigure. E şi asta o *relaţie de incertitudine!*

Inchiziţia – ce premonitorie instituţie, de avangardă chiar pentru infernul societăţilor autoritare ce aveau să apară în secolele următoare, prin colonizarea Americilor, Africii, Asiei, prin impunerea comunismului şi stalinismului, a nazismului... Toate – într-o istorie ce încă nu s-a încheiat, cum nici *Inchiziţia* nu şi-a terminat misiunea.

Vârstele femeii sunt sublime dacă le prinzi ritmul, firul melodiei. Doar că intră mereu în contratimp cu vârstele bărbatului, bărbatul zilei, de regulă, un afon de ambele urechi.

Înţeleg sensul, citesc mai departe, înţeleg şi mai mult până când adevărul descoperit de mine mă ameţeşte ca beţia cu rachiu de casă din poamele livezii mele. *Adevărul de casă,* alcoolul de care am devenit dependent de mult timp.

În familiile bune, cu genealogii vechi, se transmit şi viciile şi păcatele după *calendarul catastrofelor*. Se repetă accidente, boli, incesturi... iar nepotul, cu ochii pe ceasul dăruit din bunici, după calendar, îi întoarce arcul ca, la data şi ora fixată, ghinionul petrecut cândva strămoşului, să revină punctual, la aceeaşi dată, la aceeaşi oră.

Şi-a spus toată viaţa rugăciunea şi obida cu ochi-n cer şi, din cer, i s-au întors, cu dărnicie, trăsnete şi furtună. Târziu, a înţeles: asta nu-i vremea bună pentru rugăciune!

Din eroare, în eroare... Ultima eroare la care ajungem – adevărul de astăzi, eroarea de mâine.

Ca toţi năzdrăvanii, ştiu că am şapte vieţi ale căror zile le-am început odată. Dar, să mă omori, nu ştiu pe care din ele o trăiesc acum, nu ştiu din care viaţă voi dispărea mai întâi.

Râsul său larg, cât să-i vezi dinţii rari, are ceva din raşpa de cizmar: te gâdilă-n tălpi.

Zvon de vânt bate clopot în ureche, şi-n toate-s eu – aproape viu, aproape zeu. Muzica nu are acelaşi înţeles în orice zi; e tot alt cântec pe altă limbă, alt gând în altă minte.

Mă aştept, isteţi cum suntem, cineva să inventeze bomba cu beznă în stare, dintr-o singură lovitură, să stingă lumina zilei. Pentru totdeauna!

Pofticios fără saţ, ca flămândul la începutul vieţii, mă miram de cum oamenii mari nu-şi iau de toţi banii prăjituri, să le mănânce de-o dată. Acum, septuagenar, văd că oamenii, ascultându-şi pofta, de *toţi banii* îşi cumpără *toate prăjiturile* şi nu mai lasă nimic copiilor care vin.

Savantul face din taină, din mister, banalitatea ce se va repeta oricând am dori noi, profanii, ca la comandă. De ce să-mi placă ştiinţa şi nu religia care, şi ea, se foloseşte de aceleaşi taine repetându-le, după ritual, dar fără să le dezlege?

Procese moştenite pentru cauza altora, jurăminte, credinţe, obiceiuri, accidente repetate în generaţii la rând, vicii, slăbiciuni păstrate ca semnul din naştere. Morţii îşi continuă viaţa prin noi, cei vii, cei care le purtăm numele şi sângele peste clipă.

În magazinele de-acum, preţul se afişează drept calitate, ca virtute utilă, încât marfa ieftină ţi se pare deja *o mostră din viitorul gunoi.* Dau bănuţul în plus, să mă păcălesc şi eu în rând cu lumea.

Mă întreb cum trece timpul în noapte, pe beznă, când clipa se dilată şi, cât ai clipi, nu poţi număra, pe nevăzutelea, nici degetele tale.

Stau în barca priponită la ţărm, şi Anacharsis, ruda mea „barbară", îmi spune pe înţeles: *Cele mai sigure corăbii sunt cele trase pe uscat.* Îi răspund în graiul meu, aşa cum m-a învăţat: *trag targa...*

Din aceeaşi familie se răzleţesc vlăstare ca din sămânţa străină de părinţi încât, de-ar fi plante, te-ai mira cum din păpădie a ieşit migdal, cum din sămânţa de vânt s-a ivit fluture. Cine stăpâneşte taina, cine alege sorţii vieţii de om?

Comercianţii au auzit de majorarea pensiei mele cu doi lei şi, după sfânta *lege a pieţei libere,* au urcat urgent preţul. Am rugat poştaşul să nu-mi mai aducă pensia mărită: abia îmi ajunge şi aşa mică!

Trăiesc vremea când fericitul *niciodată,* fără să-l aştepte careva, poate veni în orice clipă.

Când şefului statului are proiecte la înălţimea preşedintele de scară să nu te miri că vecinii îşi iau familia şi se mută-n altă ţară.

Figura şi temperamentul de rugbist mi-l arătă ca încrucişarea de coşmar dintre *buldozer* şi *buldog*... Iar lumea, *dornică de demolare,* îi este teren de joacă.

Tot ce ţine de omenesc ne înşală, ne duce în eroare, e greşit… Vina nu-i doar a gândirii; ea poate fi, pe rând ori simultan, şi a simţirii, a afectului, a intuiţiei, a senzaţiei. Dar deja ne mândrim cu eroarea asumată: *Aşa simt eu!*

Gesticula atât de agitat, de strident faţă de liniştea din jur, încât îmi asurzeau urechile…

Socotind evoluţia umană de vreun milion şi jumătate de ani, ceea ce trăim noi acum e agonia prelungă, penibilă, degenerescenţa finală a lumii, plină de senzaţii magnifice, de opulenţă şi de paradă ce par că nu se vor sfârşi *niciodată,* când toţi ştim că acest *niciodată* poate fi acum.

Ca păduchele în frunte... Am crezut că expresia ţine de igiena personală. Aşi, la noi e un vechi pamflet politic ce ţinteşte *capul.*

Robul flămânzeşte hrănit cu iluzia cozonacului promis ca plată de Stăpân. Cel puternic însă are tăria să mănânce, zi de zi, pâine neagră şi, de-ar avea cozonac, nu pentru robul său îl ţine.

Citesc despre pandemia pe care o trăiesc*: e un accelerator al istoriei!* Tocmai asta mă îngrijorează, o ştim prea bine, orice catastrofă *accelerează istoria,* grăbeşte finalul, adică ne livrează *Apocalipsa* la uşă.

O parte din mine se prăvale peste lume s-o privească în ochii senin de vinovaţi, să-mi cer ciobul de dreptate cuvenit. Pentru picul de linişte, cealaltă parte a mea mă trădează mereu şi ţine cu lumea şi când nu are dreptate.

S-au scris atâtea fabule pe seama lighioanelor. Din câte cunosc, *nici unul din animalele şcolite,* titrate, răsplătit cu favoruri, n-a devenit mai bun. Nici vulpea, nici lupul nu şi-au schimbat năravul din pricina literaturii, învăţate şi recitate – *pe de rost.*

Ca un împătimit de turism ce sunt, am auzit lucruri cât se poate de atrăgătoare despre Thailanda. Mâine chiar m-aş duce să văd acele locuri luxuriante. Nu ştiu însă dacă gazdele, copleşitor de calde, suportă exotici *refrigeraţi* ca mine.

În altă zi, din altă veste, alt cer răsare ca boltă pentru soare, pentru nopțile ce apun în zori.

Vechiul Testament nu-i manual de etică, nici de educație civică sau cartea din care să-ți alegi eroii vieții tale. Și, totuși, pe adevărul din *Vechiul Testament,* ca și din *1001 de nopți*, din *Odiseea* – jur oricând că, din povestea lor, fac parte și eu, cu măsura mea întreagă.

Iubirea – delir în doi cu spatele la lume...

Profet pentru sine, știa unde va fi să ajungă mâine, nu știa încă de unde pleacă azi.

Noi, cei banali, suportăm istoria cum suportăm meteorologia și tot pe-atât și participăm la *Facerea* ei. Și, cum văd, *vremea probabilă,* în istorie, nu e sigură nici pentru trecut.

Voința lui Dumnezeu, fie și a celui care nu există, e prea gravă s-o las în seama clerului, a Bisericii. Cum să-mi pună *viața de după viață* ca miză la pokerul divin și să nu mă-ntrebe când, e limpede, toți joacă la cacialma?

Rememorându-și viața, își spuse că nu s-a întâmplat nimic din cele așteptate de el. Dar de ce să se revolte când, în numele lui, hazardul aranjase lucrurile mult mai dibaci, mai bine decât ar fi făcut-o el, cu mâna lui, după voia lui?!

Ţine-ţi viciile pentru spirit, virtuţile pentru carnea trupului – reţeta paradoxală să rămâi sănătos, să ţii curată fântâna din care bei apă zilnic.

Şi-a făcut bilanţul şi s-a socotit în câştig: a avut o viaţă întreagă în credinţă, şi numai o oră, ora finală, în decepţia adevărului văzut în faţă.

Tăcerea dintre cuvinte – capodopera pe care nu voi reuşi s-o scriu în viaţa aceasta.

Metoda rapidă să scapi de febră e să spargi termometrul, şi nici nu-i aşa scump leacul. Asta-i metoda politicienilor: când nu poţi elimina cauza, ascunde-i efectul, minimalizează-i urmările.

Văd copiii din jurul meu şi, astăzi, sunt sigur că ei vor avea mai degrabă un trecut decât un viitor, atât le-au putut lăsa ca zestre generaţiile de părinţi din părinţi.

La tinereţe mi se părea o răutate să nu acorzi câteva ore din timpul tău unui prieten; la bătrâneţe se vede că-i fac un bine să-i întreţin singurătatea.

Scrisul, cititul, *sunt munci grele* pentru sclavii care au puterea să-şi ignore Stăpânul. Nici pe mine munca asta nu mă oboseşte. *Mă ucide doar povara noimei ce încarcă ziua,* samar cărat cu spatele şi noaptea, în vise. Dar cine, din sămânţă de om, rezistă la dogoarea spiritului, la otrava de jar a adevărului?

Drama omului? Se naşte cu toate mijloacele de a-şi atinge scopul pe care încă nu l-a aflat şi se bate toată viaţa să-l ajungă.

Aporia – racheta cosmică a minţii din vechime.

Coşi fără nod la aţă, cum şi gândul tău lucrează fără faptă, cât să se împlinească rodul de senin din amurgul toamnei.

Copiii de azi n-o să-şi ierte toată viaţa că n-au ştiut să-şi aleagă părinţii. *Copiii de mâine* vor regreta că n-au ştiut, înainte de naştere, să-şi aleagă lumea.

Şi-a denunţat vecinul drept canibal când l-a văzut că mănâncă din semenul său, porcul.

Însumată, ignoranţa celorlalţi e imensă şi periculoasă pentru fiecare în parte. Eu am însă un scut de apărare: *ignoranţa mea.*

Eşti la spital, în operaţie, sub anestezie? Te vei trezi *ameliorat,* adică altul decât cel care-ai fost. Toţi te vor recunoaşte *şi după,* numai tu nu vei şti cine mai eşti, cum te cheamă când *altul* te strigă.

N-am avut de ales şi *am trăit epoca,* am trăit cu toată lumea, vremea sorocită veacului din partea Cerului, a puternicilor de sub cer. Am trăit şi ploaia, şi ninsoarea, şi viforul. Toate le-am primit în faţă, cum am primit şi vremea bună, câtă a fost.

Sfântul *din mahalaua noastră* se purta grijuliu cu umbra sa precum cu lenjeria intimă: şi-o schimba în fiecare dimineaţă, iar duminica îşi punea umbra cea luminoasă, nimbul de sărbătoare.

Ca *nume comun,* dumnezeul meu cel modest se semnează cu literă mică şi se înşiră în dicţionar, alfabetic, după alte nume comune. Treci de multe foi, de multe alte litere şi, în *cartea cea mare,* afli şi numele meu, la fel de comun.

Tot din naştere, ori cu vârsta, unii au *deficienţe* nu de auz, ci de a pricepe ce şi cât aud. *Aparate auditive de înţeles,* de explicat cele auzite după mintea fiecăruia încă nu s-au inventat.

Mi-am trăit lacom, în avans, zilele, iar calendarul mi-a adunat nopţile ca datorii neplătite. Le voi lega una de alta şi, ca om de cuvânt ce sunt, le voi trăi până la ultimul strop, în *noaptea cea mare*.

Care ar fi fost viaţa unui personaj dacă nu şi-ar fi întâlnit scriitorul? Cine ar fi fost *Hamlet* fără Shakespeare? Dar priviţi cum şi copilul cel darnic şi-a împlinit părintele.

Da, mi-am cucerit libertatea, numai că nu totdeauna am şi puterea să mă bat să mi-o păstrez, nu totdeauna am şi banii să mi-o asum ca un drept şi să mă folosesc de ea. Dar asta-i deja *proză ieftină* pentru guvern, tot altul de la o zi la alta.

Abia vorba doctorului i-a aruncat în faţă adevărul crud: oglinda de-acasă, arătându-l sănătos, îl minţea zi de zi, cu tupeu de nevastă infidelă.

Ştiu personalităţi cărora moartea le priieşte, le îndreaptă caracterul, le tratează bolile, le curăţă vasele de colesterolul cel rău, li se şterge şi numele dintre datornicii băncilor. Numai dacă au avut talent, poate şi sclipiri de geniu, nu li se iartă.

Purtăm mască în mediul natural în care ne-am născut, semn că planeta-mamă se îndepărtează de noi, ne expulzează. Curând vom avea în spate şi butelia cu oxigen pentru câte zile am plătit abonamentul la firma furnizoare.

Şi politicienii vorbesc între ei; vorbesc în monoloage despărţite prin liniuţa de dialog.

Sub asediul lumii, groaza sa luase un chip straniu şi tot pe atât de familiar, acel straniu ce plana asupra sa ca frica de sinucidere. *Pe flaconul cu otravă* lăsat printre medicamente scrisese cu lumină verde, ca pe uşa rezervată catastrofei: *Exit!*

Dezordinea ştiută de generalul Berthelot în *Primul Război,* acel tip de haos acceptă întâmplarea care dă şanse hazardului să vină cu soluţia sa, dă *şansă egală şi ghinionului,* că nu ştii după care să alergi, de care să te fereşti: după *admirabila dezorganizare* a venit pentru români *Anul miracol – 1918!*

Performanţa pedagogului mediocru, subnutrit intelectual: nivelează clasa, elevi slabi, elevi străluciţi, la nivelul său. La acel nivel, cred profesorii, toţi elevii vor fi *performeri* precum este şi el.

Cum de un prost reuşeşte să facă, singur, o catastrofă atât de mare? Da, îl ajută, pun mâna şi cei deştepţi!

E un şofer bun, ar putea ajunge oriunde; ar putea ajunge şi mai departe dacă ar lua-o pe jos.

Trăiesc drama poştaşului: am plicul alb, sigilat, nu ştiu de la cine e, nici pentru cine. Nu ştiu *mesajul,* eu sunt *mesagerul,* cel exclus din comunicare.

Resentimentul, ura – bubă fără leac pe tot sufletul, pe tot corpul... Fă-ţi singur binele: nu-l urî pe cel scăpat de răul dorit de tine altuia. Nu-l urî nici când te-a atins răul făcut de altul.

Fii darnic, *Daniel,* cu bunul străin: *Dumnezeu, ştii bine, este pretutindeni,* adică şi aici unde sunt eu, *în groapa cu lei, cu euro,* nu departe de zidul bisericii la care azi surpi cu tot harul, cu amândouă mâinile.

Cum sunt şi eu al unei etnii, aş spune că tot ce-mi este aproape văd că ori e prea bun să fie al meu de drept, ori e imoral în faţa altora, ori aparţine, *tot de drept,* desigur, unei etnii conlocuitoare. Dar şi *numai spunând asta* mă tem că nedreptăţesc pe unul dintre noi, pe unul dintre voi.

Doamne-ajută?! Că politicianul l-a înscris şi pe Dumnezeu în partidul său, nu-i de mirare. Ba îl cară după el şi prin campanii electorale ca pe bunul propriu adus de acasă, îl trage după el şi când trece dintr-un partid în altul. *Ferească Dumnezeu!*

Printr-un punct se intersectează o infinitate de drepte, tot atâtea câte ţestoase trec printr-o aporie. Un punct fix prin care trec toate *dreptele* noastre vieţi, oricât de multe vor fi – moartea. *Q.E.D.*

El, după hatârul Lui, plouă *la pauşal,* cum şi *Regia de apă,* tot după hatâr, îmi scumpeşte *pluviala.* Doar picătura numărată pe contorul din casă mi se scumpeşte, ritmic, după setea de bani a *Regiei.*

După ieşirea de sub ameninţarea *covidului*, doar o *pandemie de cinste, de omenie* ne-ar mai putea face bine, ne-ar înzdrăveni. Dar virusul virtuţii nu s-a descoperit, nu s-a inventat, iar natura văd că se descotoroseşte de noi şi fără virusul cinstei.

Şcoala ne pregăteşte copiii pentru viaţă, dar cine pregăteşte viaţa pentru copiii educaţi de şcoală?

Fiinţele, mai ales cele din specia mea, odată cu timpul, *s-au adaptat de silă, de nevoie,* după capriciile meteorologiei, ale geologiei încât au ajuns să suporte şi capriciile istoriei cum suportă calamităţile. S-a dat şi omul după *vreme,* după *vremuri.*

Ecranizarea unui roman bun e ca infuzia din plante exotice: prinde aroma şi căldura, prinde puţin şi din gust – nimic din făptura cea vie a buruienii rămase în sălbăticia ei.

Nu mai am entuziasmul tânăr pentru păcatele mele bătrâne. Biruit de birocraţia virtuţii ipocrite, ca toată lumea bună, mai semnez şi eu condica înainte de închidere.

Frica mea pictează cobre adevărate, cu muşcături mortale: prudenţa n-are talent nici măcar să-şi imagineze cum arată antidotul salvator.

Inconştientul – o bună ipoteză de lucru pentru intenţiile noastre din timpul zilei, ieşită din speculaţii onirice, cum ai calcula prezenţa stelei ce încă nu se vede după efectul măsurat, la milimetru, asupra astrelor deja vizibile.

Doar naivii mai mizează pe *loteria egalităţii* de şanse continuând să voteze şi să parieze,*în tripoul democraţiei,*pe cinstea crupierilor. Să-ţi investeşti banii într-un bordel, pare un joc mai cinstit.

DEMONUL CEL LENEŞ

E groaznic să trăieşti în era americană – bineînţeles, dacă nu eşti american. (Jimmy Porter)

Întreaga lume zace în puterea celui rău. (Ioan 16:11; Ioan 5:19)

Dar chiar dacă ai toate virtuţile, mai trebuie încă una să le-adaugi: la timpul potrivit să le trimiţi pe toate la culcare. (Friedrich Nietzsche)

Dacă n-ar exista mobilitatea şi sclipirile sufletului, omul ar fi stagnat din cauza pasiunii sale celei mai mari – inerţia. (Carl Gustav Jung)

Sfântul Gheorghe, văzut de mine, e pe aceeaşi icoană cu *Balaurul* ca şi cum aşa au fost îngemănaţi prin soartă, concepuţi, născuţi din aceeaşi mamă. Amestec *Testamentele*, *Nou, Vechi*, şi perspectiva se schimbă: Sfântul şi Diavolul, acelaşi destin în ucidere de frate cu voia Tatălui.

Să-mi înfrâng frica de extaz, defect al timidităţii mele în faţa *numinosului*, sunt sigur, aş fi misticul mut ce n-ar mai coborî din levitaţia gândului.

Sub tentaţia căreia se temea că nu-i va rezista toată noaptea, se întreba: *Ce făceam dacă eram mort?*

Bătrânii... S-a lenevit până şi răutatea în ei.

Deseori suntem mai bolnavi decât moartea, încât nici ea, sensibilă la durere, nu vrea să se apropie prea mult de noi.

Cloaca intimă... Dejecţiile mele devin trupul meu, pe cât le diger, *pe cât mă lepăd de ele* în fiecare zi.

Busola – ceas de orientat în spaţiu; ceasul – busolă a timpului... Trăiesc în plină metaforă, mereu nemulţumit că punctele cardinale o iau înaintea vremii, în rotirea lor după soare.

Când vom scrie oare despre conflictul de neîmpăcat dintre boală şi moarte, noi ştiind cine va fi câştigătorul final, oricât ne-ar chinui boala?

Trăiesc veşnicia dintre două morţi.

Cum să-nţelegi cuvântul lumii, dacă nu-i înţelegi tăcerea.

Substantivul acesta viu, numele meu, îmi este, simultan, şi *verb;* îl rostesc prin lume şi veţi şti cine sunt, ce fac, veţi şti şi ce-mi lipseşte. Numele meu este *predicatul* zilelor mele, peste birocraţia funcţiei gramaticale impuse de autoritatea Academiei.

Nu m-ar stingheri cu nimic *notorietatea, gloria* – cum nici lipsa lor, numai de-aş fi singur pe lume. Dar nu sunt.

Plăcerea necurată a leprosului care, după ce-şi întinde lepra, pretinde că tot el are şi leacul, şi-ţi va face binele ăsta într-o zi, să te scape de *lepre*, de boala lor încă neajunsă la tine.

Ridicolul cere spectatori, îşi cere cititorii lui chiar *acum;* capodopera poate să rabde, dar nu dincolo de... *prea târziu!*

Dacă nu-mi doresc nimic, am de toate. Ah, tot budiştii ne dau un scop în viaţă!

Cu siguranţă că sfântul acela avea carismă; doar că, pentru mine, carisma este şi o bună bază de pornire în orice escrocherie, în orice domeniu.

Nu-i momentul! Expresia, ajunsă loc comun şi deviză pe blazonul zilei, ne păstrează în hibernare toată viaţă, nu doar un anotimp.

Cu multele zile trăite ajungem atât de cumpătaţi cât să renunţăm şi singuri la viaţă.

Orice propoziţie are şansa *să exprime adevărul* într-un timp anume, într-un spaţiu anume. *Infinitul* – spaţiul şi timpul în care şi eroarea, şi adevărul vor trece prin clipa lor de încredere, de credinţă.

Memoria lui, de când îmbătrânise, devenise ladă de gunoi. Greu îi era să facă ordine, curăţenie. Mai degrabă o va arunca cu totul.

Ruptă de orice calendar, tristeţea mea e tristeţea sfârşitului de secol deja trecut, al secolului din viaţa mea, şaua dintre milenii, dintre lumi.

Mă uit la tine de la începutul lumii să văd cum, de milioane de ani, nu te schimbi deloc.

Apusul – splendoarea pentru ochiul lăsat aici ca dintotdeauna, înainte de a se ivi şi ochiul meu, privirea de om, înainte de a se ivi ochiul cu aripă, ochiul viu din pasăre.

Nici adevărul nu-i veşnic! Mă întreb dacă măcar acesta ar putea fi un adevăr.

Tac din gură cât să nu-mi uit singurătatea.

De cum apar zorii, amicul mi se plânge că noaptea îi este greu, greu îi mai este cu viaţa lui. *Nu-i nimic grav,* l-am liniştit eu, *eşti încă viu, aşteaptă: azi, mâine se va face ziuă şi pentru tine.*

Chiar şi dezbrăcat, *manechinul* ăsta e îmbibat de alcoolul sarcasmului – apatia în faţa lumii. Se păstrează surd şi mut ca un nemuritor. Este monumentul închinat Dumnezeului de astăzi, monumentul tăcerii ferit de spaima întrebării.

Să fie, oare, Cain *Sfântul Gheorghe,* victoriosul ajutat de Tatăl? Să fie Abel, cel ucis cu voia atotştiutorului Tată, Diavolul, *Balaurul?*

Faţă de navele tinere, *sunt epava cea veche, încă plutind,* epava din neamul care suportă urgiile, naufragiile, cu *tristeţea resemnării* până la scufundare.

Cucuveaua o aud la câţiva paşi de mine, o aud foşnind funebru, prevestire delicată prin desuuri mătăsoase sub giulgiul de beznă.

În urgiile lumii, guralivii de la tribune îşi lungesc cuvintele, rumoarea, pe când înţeleptul se trece în tăcerea contemplării.

Cerul – mal de ocean. De pe malul apei vedeam cerul înalt, *malul celălalt,* pustiul de stele din care am venit, pustiul care mă aşteaptă.

Dacă m-aş da în judecată pentru răul pe care mi-l fac singur, nu mă îndoiesc, şi cu cel mai prost avocat tot aş câştiga şi, din daunele plătite mie, aş ajunge miliardar.

Copiii ar trebui să aibă zilele mai mici decât adulţii, părinţii lor, iar bătrânilor, da, ar trebui prin *ordonanţă de urgenţă,* să li se lungească ziua, ca la punctul de pensie, *cu câte o clipă de fiecare an trăit.* Democraţia asta a timpului ne retează viaţa tocmai când ne ajunge şi pe noi răgazul cumpătării.

Vorbesc cu mine însumi mai tot timpul, dar mă conving rareori.

Liberul arbitru, măsură a absurdităţii viului sub puterea hazardului.

Nu te mânia pe faptele trecute; nu-ţi pierde firea în faţa viitorului ce nu mai vine. *Rabdă!*

Glonţul cel ager alege şi îl ajunge *pe primul dintre alergătorii din cursă.* Iar el se trezise, ca din comă, în poziţia de start. Se visase în concurs aşteptând focul de pistol şi ştia: pentru a câştiga cursa trebuia să alerge mai repede, să atingă linia de sosire primul, înainte de a-l ajunge glonţul şi pe el.

Să joci zaruri cu tupeul hazardului e de înţeles, dar asta nu-i strategia potrivită şi pentru o partidă de şah, când vrei s-o câştigi.

Anii mei, o perpetuă cireadă de vaci slabe, *şapte câte şapte,* pe păşunea stearpă, fără ploaie.

Iată, spaţiul e mai înţelegător cu noi: poţi avea o cameră mică, mare, o casă numai a ta, cumperi grădină, chiar o pădure, poţi să ai două case, chiar şi în ţări diferite, ca şi cum ai avea două vieţi, fiecare în altă lume. *Numai timp pentru două vieţi* nu poţi cumpăra. Laşi moşteniri, laşi averi cât pentru zece vieţi, numai viaţa ta n-ai cum s-o înmulţeşti, s-o dai apoi ca moştenire, să amâni sfârşitul altuia.

Din toţi plămânii oftând, la orgile nevăzute ale nopţii cine cântă? Cine le ţine pedala, cine apasă clapele, cine schimbă partitura, sufletul cui suflă în urechea lui Dumnezeu – tubul de orgă?

Nu ştiu cât de ştiinţifică pare ipoteza că, somatic, porcul se aseamănă cu noi. Ştiu însă că *slănina* sa ne este compatibilă sută la sută, ni se lipeşte cu muştar, ca prin transplant, cu şoric, cu tot.

Consolarea plebei: Puterea se autodistruge, se auto-digeră şi asta se întâmplă mai ales când nu e sub nici o ameninţare din afară.

Pierd doar lucrurile de preţ la care ţin; de celelalte, mai mărunte, uit până să le pierd.

Adaug la bolile şi nevoile mele pe cele ale femeii, jumătatea mea şi, după idealul antic, aşa defect cum sunt, împreună facem un om întreg.

Iarba veche, *până la coasă,* înăbuşă iarba nouă.

Am două păreri scumpe mie despre *ideea de casă în proprietate,* idee pentru care şi plătesc două impozite la primărie: unul la oraş, altul la ţară...

Copiii cresc, se sălbăticesc până ajung maturi, bătrânii se fac diminutive şi dispar, nisip din clepsidre sparte, până să cadă în pruncia de unde, timpul risipit de tânăr îşi caută clepsidra.

Bucuria festinului din vis, compensarea spaimelor treze că mă îngraş cu fiecare îmbucătură, înghiţită după saţ, până la refrişarea poftei sătule.

Specia se adaptează la mediu, iar individul *normal* se adaptează la specia sa. Dar, astăzi, *anormalul* este luat ca *normă*. Ceilalţi, de stil vechi, rămân neadaptabilii hotărâţi să dispară.

Nu mi-i greu să văd în fiecare, dincolo de circumstanţa întâmplării, un început de dinastie imperială. Şi, istoria a mai văzut asta, toată faima aulică poate fi anulată de ambiţia bastardului cu mitraliera în mână, din ordinul *noii ordini.*

Deosebirea dintre dragoste şi pornografie: ultima face copii... de ochii lumii.

Familia regală, oricare, căutată până la origine, îşi va afla sămânţa umilă, *democrată,* de mişeii mahalalelor, cu stagiu în ariergarda vreunei armate învingătoare cu evanghelia în mână, curând – colonişti temerari.

Dinastia de politicieni? La prima generaţie – bişniţari, speculanţi ai jocului *din piaţă.* Generaţia a doua – semidocţi docili pe liste de partid. Generaţia a treia: *a venit vremea pasului arogant spre înnobilarea cu titluri doctorale* a familiei mândre de tradiţia ei de tâlhari, escroci, ajunşi astăzi apărători ai hoţiei lor *prin pavăza statului de drept,* prin democraţie.

De la o vreme toate visele sale, povestite, începeau așa: *visam că sunt treaz...*

Pierd timp numai când n-am răbdare să fac treaba bine până la capăt.

Nu râvnesc hohotul vostru, nici de tristețe, nici de bucurie. Pentru amândouă îmi ajunge surâsul amurgului prelung.

Scriitorul, veșnic migălind la opera nescrisă încă; de aici, nostalgia pentru ziua de mâine.

Amintiri în pioneze, fotografii alb-negru însemnate cu cruci. Copilăria mea, fără nume de familie, a rămas cu numele mic.

Ultima zi, ca zi pentru plata din urmă, poate fi amânată, nu uitată, nu sărită.

Felul său de a se feri de insolație: căuta în soare petele de umbră.

Toți suntem diferiți în același fel, când am vrea să ne asemănăm tot în alt mod.

Sunt scriitori pe care îi citesc într-o lentoare voită, uneori durând ani de zile, probabil un interval apropiat de timpul cheltuit scrierii acelei cărți. La vârsta mea, Goethe încă scria la opera pe care nu mai termin tot s-o recitesc.

Aceeaşi suferinţă dusă de omul de rând zi de zi, celor răi le trezeşte sfinţenia, celor buni şi nedreptăţiţi le deşteaptă diavolul din ei.

Suntem o lume de còpii în serie mare a cărui original nu ni se arată.

Ţine minte şi tu, asta-i insomnia: noaptea nu pot să uit că sunt treaz.

Vă las moştenire *dorinţa de a crede;* credinţa o veţi alege voi singuri.

Pentru că nu cred, mi-a rămas să mă feresc şi de îngeri, şi de diavoli.

Îmi închipui moartea: viaţă fără calendar, fără ceasul ce-mi măsoară clipa. Timpul, măsura pentru fapta asta fără măsură – moartea.

Gândea la lucruri atât de mari că trebuia să-şi iasă din piele, din timpul viu, din sinele său trebuia să-şi iasă, pentru a le cuprinde tot înţelesul până în marginile lor de dincolo de lumea asta.

Credinţa mea, religiozitatea mea, poate absurde şi nerăbdătoare spre mântuire încă în viaţă fiind, reuşesc să funcţioneze fără personificarea divinităţii, fără a o coborî la entitatea formală cât să încapă în icoane şi în literele rugăciunii scrise pentru a fi lăsată moştenire de credinţă.

Mă simt câteodată în afara vieţii mele şi, totuşi, aproape de mine, dar nu din interiorul meu mă privesc. Este înduioşător ce văd şi nu mă feresc să-mi spun că, de-ar fi posibil, nu m-aş detesta atât cât mă detest.

Aceeaşi poveste, recitită în altă zi e altă poveste, cum, din zi în zi, *nici cititorul de poveşti* nu-i acelaşi.

Pentru cel care îşi doreşte exactitatea în expresie, nimic nu se explică prin cuvinte, orice definiţie fiind tautologică.

Sărut pe rana deschisă, fără leac, surâsul ei – săgeată otrăvită pe strună de arc.

Naivitatea e semn de candoare la copil, pe când, la bătrâneţe, se rafinează şi devine *castitate*. Aş vrea, acum, să mă bucur din plin de naivitate şi n-aş vrea să-mi îngân pruncia.

Alunecarea nopţii către zi e taina pe care nu se cuvine s-o treci în stare de trezie. Cei care o fac sunt pedepsiţi de zei cu înnoptarea minţii lor.

Mi-ar lua timp să explic şi nu ştiu dacă m-aş face înţeles pe deplin, dar eu ştiu că şi Homer, şi Ahile, tot aşa ca Adam şi Ghilgameş, da, toţi fac parte din viaţa mea şi lor li se adaugă şi alţi oameni de care am aflat, toţi trăind în mine, în respiraţia mea, şi în mintea mea, în toate câte mi s-au dat.

Timpul își fărâmițează comoara în boabe de nisip, plaje aurite pe malul Infinitului.

Generația mea s-a dedicat țelului minor, provizoriu și, cum se verifică deja, nociv pentru viitor, lăsând în sarcina generațiilor viitoare eroismul lucrului făcut temeinic, dacă va mai fi un viitor.

Sub frământarea furtunii pădurea se zbate ca plămânii în convulsii. Primăvara bolnavă parcă respiră cu plămânii mei invadați de virozã.

Medicul meu de familie practică logoterapia pozitivă: *Sunteți în parametrii normali cu sănătatea, domnule, și, statistic vorbind, să fiți mort la vârsta asta, nu-i cu nimic ieșit din comun, din normal.*

Și eu știu că simțurile nu ne sunt puse *unde trebuie, cum trebuie,* și asta ne face să fim creaturi ratate. Dar cel mai nepotrivit sunt așezați ochii, chiar în față, deasupra celorlalte simțuri, în văzul tuturor, ca toți să-și dea seama că i-am văzut și că nu ne mai putem ocoli.

Văzul, simțul sărbătorii, n-ar trebui să fie unul banal, de toate zilele: ochii ar fi bine să-i ținem în loc ferit de oameni, pe sub haine sau nici să nu-i ținem la noi, ci, ca pe scule de preț, să-i păstrăm în casete de bijuterii și să-i purtăm foarte rar și doar în intimitate, cât să-i vedem pe cei dragi nouă, cei dragi ca ochii din cap.

Vieţii mele, filmului a cărui poveste se lungeşte, nu eu îi scriu scenariul, nu eu îi ştiu finalul, iar spectatorii, plictisiţi, ies din sală pe întuneric, până să se aprindă lumina.

Valoarea adevărată a unui stat, a unei ţări, sunt oamenii, *oamenii de rând* pe care nu-i are în grijă şi nu-i apără nimeni, în nici un fel. Ca vrăbiile libere în faţa uliilor, liberi şi ei, şi cu toate drepturile...

Începutul – improbabil; sfârşitul – sigur.

Recitesc din *Jurnal* o părere cu totul aiurită din anul tânăr 1965, o părere de care azi mă ruşinez: da, mai am zile să-mi schimb dioptriile de-atunci.

Văd cum taci şi văd *cum ţi se umileşte adevărul* din inimă. Cine te-a învăţat să vorbeşti cu atâta linişte despre durerea ta, a altora?

Dacă tot e fără dimensiuni, între două puncte, oricând încape alt punct – infinitul.

Cel care îmi compune visele e mai talentat decât cel care le visează, iar cel care mi le povesteşte după trezire, sigur este un analfabet.

Ce resurse uriaşe răpite vieţii se cheltuiesc în războaie *pentru a omorî muritorii,* în războaie mai lungi decât *o viaţă de om hotărât să moară.* Mor soldaţii, *carne de tun,* combustibil bun să întreţină războiul etern.

Când cunosc zădărnicia lumii, oază aglomerată în pustia de nisip, n-aş lua nimic din tot ce are omul, n-aş lua nimic în Moarte. Şi propria-mi fiinţă, mormântul atâtor boli, aş lăsa-o pe pământ.

Nu peste mult timp *a fost* ora opt. Nu peste mult timp – *a trecut* şi anul viitor.

Mor zi de zi, intru în pământ câte puţin, şi asta se numeşte *moarte bună*.

Tot ce am în casa mea, tot ce port în mine, oricât aş crede eu că le-am plătit şi sunt ale mele, până şi vorbele mele cu care vă spun durerea asta, le am în chirie din zestrea tăcerii. Curând le voi înapoia pe toate, în muţeniei lor de început.

Nu vreau să aflu, *vreau să înţeleg*. Mă feresc să aflu, căci aflu la întâmplare; vreau să înţeleg *cu* şi *în* tihna premeditării.

Îmi scriu de mână textele de care am nevoie cât să ştiu şi mâine ce gândesc azi. Dacă ar fi undeva cartea pe care tot mă străduiesc s-o scriu, n-aş mai gândi azi, n-aş mai scrie la cartea mea de mâine.

Şi sufletul, cel de nevăzut cât eşti viu, dispare odată cu trupul răposat, cum *mesajul din scrisoare* dispare când, neglijent, arzi plicul nedeschis, fără s-o fi citit, fără să ştii vreodată ce ţi-a scris Cel ştiut ca expeditor, expeditor de suflete.

Am un ceas biologic care-mi spune să mănânc, să mă culc, să beau apă, când şi cât pot să rămân treaz. Da, am şi eu un ceas, îl aud cum, la vreme, face *cu-cu, cu-cu,* să-mi bată ora de cenuşă şi dispare.

Cuvintele să fie fiinţe, ce minunată mişunare s-ar trezi în cărţi, fiecare carte fiind o ţară, un oraş, poate o capitală sau doar un cătun, cât bileţelul scris pe colţul mesei: *Te aştept acasă!*

Când aleg ceva, fie şi o părere, mă sperie cât de ferm trântesc uşa în nasul altor adevăruri pe care nu le voi mai afla.

El, bun creştin ca fiu al vremii sale, Charles Darwin a devenit *Apostol al ateismului.* Şi asta din patima de a căuta, şi după moarte, adevărul în care să creadă, ca bun creştin.

Nu cred că eu descopăr adevărul... Dacă nu dă el peste mine ca *taurul furios* ce şi-a rupt lanţul, atunci fac şi eu la fel ca alţii: *îl inventez din furia mea.*

Când voi pleca, nu voi pleca de tot, rămân aici cu vorba, rămân cu umbra de pe zid, cu cenuşiul pasării pierdute-n nori...

Aflu că umbra, pe care o cheamă ca pe mine, de ieri s-a hotărât să-şi ia alt nume. E un divorţ în toată regula. Şi-a pus în gând să mă părăsească şi, ia uite, se ia după orice străin întâlnit în drum.

Zilnic se supunea la proba oglinzii; sufla peste sticla ei, o aburea până îi dispărea imaginea şi se liniştea: *M-am trezit viu!*

Între lume şi mine – *ziduri de cărţi aşteptându-şi rândul*. Cartea citită – încă o cărămidă scoasă din zidul plângerii şi al despărţirii.

Nemuritor şi eu până la ultima zi din viaţă.

Aporia – perpetuum mobile mortal de logic.

La omul de acţiune, *aşteptarea* – pauză de viaţă suspendată, *o încetare temporară* de a mai fi viu.

Nu-mi pot reciti scrisorile vechi, scrise pentru ochii tineri. Acum, recitindu-le, ar trebui să plâng în bocet uscat peste bătrâna lacrima de cerneală.

De nestrămutat *în necredinţa lui,* ca tot credinciosul adevărat.

Sufletul meu, un vers cât respiraţia dintre două virgule: mă voi întoarce iarbă, în privirea ta, mă voi întoarce tril, în auzul incendiat de tăcere.

Îmi trec anotimpurile – boli de sezon; din an în an mă scutur de vremea ce mă-mpovărează.

În relaţia lui cu Dumnezeu, se întreba nu ce daruri a primit de la El, ci îşi număra, dintre câte mai avea, ce nu i-a luat încă zgârcitul cel bătrân.

Viaţa mea, jucărie de copil în mâna Cuiva, că mă minunez cum mi se uzează bateria cu fiecare zi, cum mi se micşorează viaţa cu fiecare noapte.

Femeie, îmi ascund plăcerea în plăcerea ta.

Complexul normalului: mie nu mi se întâmplă nimic ieşit din comun. Excelenţa mea stă în banal, ca excepţie.

Băncile, ţinute sub ochi de stăpân, ţipă după libertatea ce şi-o doreşte şi tigrul: din cuşca păzită, nu pot ajunge repede, repede, la prada dorită.

În fiecare zi îi mulţumesc lui Dumnezeu că nu sunt credincios, că nu merg la biserică; ar fi o pacoste pentru mine, o pacoste pentru El.

Ruşinea, ruşinea de el, ruşinea de ceilalţi – *feed-back*-ul său în relaţia cu lumea.

E trist războiul prin care, în momentul victoriei, vezi că ai învins cu adevărat pentru că *ai rămas singur pe câmpul de luptă,* singurul în viaţă, fără duşmani, fără prieteni. În jurul tău – *pustiul victoriei.*

Cineva gândeşte pentru mine; nu ştiu cine e, cum a ajuns acolo, dar ştiu că în capul meu cineva gândeşte. La mansardă, mai tot timpul e lumina aprinsă pe cheltuiala mea şi, drept plată, câte un gând îmi este spus şi mie.

Uitarea din vis: cum să fie moartea altceva decât o uitare de sine.

Viaţa mea e prea scurtă să pot alege în care loc să mă aşez cu sufletul. Încă mai caut!

Ortodox, la număr, în ţara mea, şi ateu în Cer, cu voia lui Dumnezeu!

Limba – fluviul curge prin tine, metaforă ba grotescă, ba sublimă. Aduce aluviuni, curăţă maluri, cu viaţă şi moarte fulgeră prin tine cât să afle ceilalţi că eşti umedă urmă în trecere pe pământ, boare şi vânt în raza de soare.

Ghinion – fapta cade peste tine până să te fereşti, înainte să ajungi la ea.

Orice cheie îşi caută broasca, cum şi toată broasca sare, sare după cheia pe potriva ei.

Dumnezeu – entitatea *care este* şi vorbeşte. Entitatea are Cuvântul. Dumnezeu nu cântă, nu pictează, nu sculptează, nu dansează. Dar vorbeşte. De ce oare – numai *Cuvântul?*

Râde hârb de oală spartă... Hârburile râd împreună de oală; ele n-au teamă, n-au de ce să se păstreze. Ce-aveau să păţească, au păţit şi au scăpat de spaima oalei întregi, de grija oalei sparte. Să cred că sunt şi eu un hârb când râd?!

Clerul – breasla care lucrează în *Vânzări*; ne vinde gogoşi calde, fierbinţi, şi speranţe însiropate pentru lumea cealaltă, ne vinde scump vată de zahăr pe băţ, ca orice maestru în *marketingul de bâlci*.

Nu cred, nu aş paria pe dispariţia omului: mucegaiul ăsta de pe scoarţa pământului e prea bine înfipt să piară dintr-un virus; dispare doar dacă-şi pune singur dinamita sub şezut.

Nicio zi în plus nu mi-i dat să am. Eclipsele din nopţile nedormite, cinstit numărate bob cu bob, se înşiră pe abac ca zilele trăite, mărgele egale. Niciuna în plus nu scăpă ochiul cel ager – ziua în care să nu ştiu ce-o să mă fac.

Orgoliul ce-i dădea suflu, respiraţie, şi pentru a doua zi, era siguranţa că viaţa sa se afla în mâna lui Dumnezeu, acel Dumnezeu speriat şi El că, fără beţivanul de nelecuit, ar fi rămas un *neica nimeni,* vagabond rătăcind peste Cerul gol.

Credinţa lui pâlpâie intermitent, cu revolte, cu spasme şi, o ştie deja, fidelitatea sa cavernoasă faţă de biserică nu-i garantează nicicum *Învierea* şi se teme că pedeapsa lui va atinge şi nevinovaţii din preajmă. Trăieşte îndurerat, cade în genunchi între icoane după noaptea de beţie ca, până spre seară, s-o ia de la capăt cerşind iertare copiilor, soţiei, vecinilor şi celui mai neiertător dintre toţi, Dumnezeului său – suflet slav luat ca din vecini.

Înţepenit între maluri fixe şi bântuit de demonii din adânc, *lacul vroia să redevină fluviu,* un râu măcar. Pe când orice apă curgătoare îşi închipuie oceanul drept Raiul în care îi va renaşte izvorul.

E o scuză perfect democratică, firește, să dai vina pe opoziţie că nu te lasă să lucrezi, că *ai moştenit un dezastru* de la vechea guvernare. Scuza asta perfidă funcţionează, e perenă şi se poate sculpta pentru totdeauna în pereţii Guvernului.

Până să-mi amintesc dacă am citit o carte, prefer s-o mai citesc o dată şi, curând, înţeleg că o recitesc ca nouă.

Sfârşitul lumii, nimeni nu se îndoieşte, îşi are cauza în începutul ei precar, întâmplător, fără plan, fără ţel. De nu cumva am şi trecut de ţelul acela.

Casa copilăriei mele are aură de sfântă. Ruginită, spartă de ploi dar tot mai aproape de Cer.

EROII HAZARDULUI

Moştenirea firească a oricărui om capabil de viaţă spirituală este o pădure sălbatică, în care lupul urlă şi pasărea obscenă a nopţii piuie. (Henry James Sr.)

La omul ştiinţific modern, evoluţia a ajuns, în sfârşit, conştientă de sine. (Julian Huxley)

Viaţa e o boală transmisă natural cu o rată mortală de sută la sută. (Raine Laine)

Mă duc şi eu taman acolo unde nu-s aşteptat: de ce să nu-i dau întâmplării, hazardului în care cred, o şansă? E ca şi cum aş adăuga cubului de zar, ca trişorul, a şaptea faţă, cea câştigătoare.

Niciuna din speciile din care provenim şi nici zeii moşteniţi din părinţi n-aveau *omenie:* noi, oamenii, de unde să luăm *omenia?*

În seceta asta de tandreţe, după care tânjim cu disperare, palma primită pe nedrept pare mângâierea venită de la aproapele, iar bruscarea cu înjurături aduce cu îmbrăţişarea de vorbe dulci.

Gradul de şcolarizare este indicator al civilizaţiei unei comunităţi luându-se în calcul *numărul* ştiutorilor de carte, nu şi *calitatea, finalitatea* educaţiei – amănunt rămas ca o aventură personală, imposibil de cuantificat în cifre absolute, în procente.

Râul, cu apa sa în curgere fără sfârşit, e adevărul. Râul secat, valea uscată, matca goală, pântecele sterp – nu mai este un râu.

Nu văd în bogăţie vreun merit, nici sărăcia n-am de ce s-o laud. Sigur că *săracu-i cinstit:* ce are a pierde? Şi aşa, cei cinstiţi sunt *prea săraci* pentru a fi onorabili; cei bogaţi – *prea onorabili* să fie şi cinstiţi.

Eu înţeleg că politicienii mă fură, mă mint şi râd de mine, asta ţine de firea şi de meseria lor. Dar să nu aştepte, *dintr-atât,* să le strâng mâna, să le dau, eu, *bună ziua!*

Pensia lui e foarte mică, aproape egală cu zero. Dar o ia lunar, în mişcare, semn că încă e în viaţă.

Scriu de mână pe pagina rămasă albă de pe hârtia printată de alţii; scriu de mână din nostalgie pentru pădurile care nu ne-au ajuns.

Buletinul meteo mă anunţă că la ora 3 plouă şi ploaia vine abia la ora 4! Dacă nici cerul nu-şi respectă programul anunţat, ce să mă plâng că, pentru pământenii mei, trenurile întârzie!

Recluziunea, obligată, benevolă, celula sigilată – loc ideal pentru munca intelectuală, pentru creaţie. Şi mai bine dacă ţi se confiscă telefonul, televizorul şi n-ai acces nici la bibliotecă, toate – căi de pierzanie pentru spiritul rebel şi liber.

Omul, animalul în căutarea unui sens? Celelalte specii trăiesc şi atât, sau asta credem noi, pe când omul vrea şi un sens pentru viaţa sa. Toţi dorim asta? Nu, dar unii sigur îl caută. Alţii – rămân animale fireşti, împăcate cu ele însele.

A vorbit mai bine de o oră să exprime ce putea să arate printr-un gest: *sictirul!*

Nu aşteptaţi de la mine un spectacol final… Nu l-am avut ca maestru pe Socrate, nici pe Seneca.

Vorbesc şi nu ştiu cine vorbeşte, când tot timpul guralivii de la tribună vorbesc *în numele meu,* ei ştiind mai bine, zic, cine sunt, ce vreau.

Între cenuşiul trist şi cenuşa tristeţii, distanţa dintre *adjectiv* şi *substantiv*, dintre *epitet* şi *metaforă*.

Aş îndrăzni s-o spun în joacă: la oamenii începutului, fapta le era şi gândul, *ei gândind prin fapta lor*. Mai târziu, şi-au sublimat fapta în actul imaginaţiei, într-un gând abia întrezărit şi consumat în ardere interioară încât eşecul a fost trăit pe dinăuntru, fără ca dezastrul să fie la vedere.

În insomniile lui *vânează inorogi verzi* pe pereți și, ziua, ca omul treaz, *își duce herghelia la păscut.*

Aparatul de fotografiat, ochiul la pândă care înhață prada dintr-o înghițitură, oricât de mare ar fi: *clic!* și nu uita să-i mulțumești zâmbind.

Prostia pusă pe seama răutății rămâne o mare laudă pentru prost.

Cădeam des în copilărie și nu știam de ce cad. Am învățat la școală: nu-s eu de vină, cad din cauza gravitației. De atunci, de când am aflat, colecționez cu seninătate vânătăile primite și tot mă mir cum de ce nu cad și vânătăile.

N-am nici o credință – sunt budist.

Văd în viața altora cum râurile liniștite, puțin adânci, au vaduri, au și poduri. Numai râurile năvalnice nu suportă șaua de beton armat, n-au viaducte, nici podețe, cum nici calul meu nărăvaș nu are șauă pe el, nu suportă călăreț.

– Ce mai faci? – *Tot nimic! Dar azi e mai scump!*

Ia te uită la ei: sunt gata să riște *Învierea* fără să mai moară și deja se interesează cât costă și pun bani deoparte, așa cum pun pentru mormânt. Când minunea se va întâmpla, ei vor fi primii credincioși din viața de apoi.

În prăbuşirea noastră am impresia că cineva a adormit cu piciorul pe acceleraţie şi numai eu, nevroticul treaz, sunt încremenit de spaimă în maşinăria ce se prăvale fără frâne.

Cred că Dumnezeu în sinea sa îşi simte în permanenţă sfâşierea ca de sfârşit de lume: El, El cui să se roage?

Mirosul de pâine îmi ţine foamea trează, *cum noima pluteşte* ca nimbul peste cuvântul ce-l poartă.

Cu sau fără prietenii mei, şi *fără nepoftiţii vieţii,* rău sau bine, lumea merge înainte ca şi cum un val uriaş ne împinge pe toţi, buni şi răi, spre acelaşi final, mai repede, mai încet.

Îmi plac mult magazinele deschise *non-stop:* nu mă somează să cumpăr *acum* ce-aş putea cumpăra mai târziu, oricând sau... *niciodată.*

Pentru singurătate, pentru linişte, m-aş duce şi pe Lună. Mi-aş face cortul pe faţa ei nevăzută, să fiu sigur că nimeni nu mă vede, pe nimeni nu văd – în deşertul tăcerii selenare.

Omul acesta nu vroia să se depărteze de animalul din el, cum n-ar fi vrut să plece prea departe de casă, cu frica să nu uite drumul înapoi... Ce va face el dacă nu-şi va regăsi căminul, animalul viu şi neîmblânzit, în pielea căruia se simte aşa de bine.

Pâinea îmi hrăneşte trupul şi îmi flămânzeşte spiritul ca în zile de post. Iar *cuvântul pâine*, că să nu mor de foame, *cuvântul pâine,* clipă de clipă, îmi hrăneşte spiritul din vorbă.

Oricât de mulţi bani dai pe o pâine, oricât de puţini ai da, ceva din mireasma ei rămâne în preajma cuptorului şi n-o poţi cumpăra întreagă.

Trebuie să cred în *gesturi*. Acestea ar fi gândurile trupului care, sub ascultarea inimii, sunt sincere peste acceptul, peste cenzura creierului.

Adesea, adevărul este neverosimil prin simplitatea sa, prin sobrietate. Şi atunci se găseşte estetul să-i pună atâţia zurgălăi cât să sune ca o oricare altă minciună cultivată.

Decât să repar lucrul meu rău, *prefer să le perfecţionez* până le stric pe cele bune ale altora.

Vorbesc cu toată lumea, de ieri, de azi dar, egoist cum mă ştiu, de gândit, gândesc singur, pe tăcute.

Fii vraciul tău pentru bolile de care doctorul se fereşte, de care leacul se ruşinează.

De se-ntâmplă să mă laude cineva în public sunt convins că am în faţă laşul care aşteaptă şi răsplata laşităţii sale. Fals îndatorat, laş şi eu, *ne vom răsplăti*... când vom fi între patru ochi.

Mă simt un păcătos: tot ce-mi place în casă, mă face de râs în lume; în tot ce face lumea, şi bine, şi rău, îi văd păcatele.

Până şi într-un grup foarte mic, numai de doi, de trei oameni, suntem atât de diferiţi că n-am cu cine sta de vorbă.

Nu ştie *de ce* s-a născut, nu ştie *de ce* şi *când* moare, dar ştie, este sigur, că va reînvia curând.

Întâmplarea, doamna asta râzgâiată, dă buzna peste tine şi nu-ţi aduce fapta aşteptată, dar pune capăt iluziei în care tocmai aţipiseşi.

Trecutul – pacientul muribund din secţia de reanimare, în vreme ce viitorul e încă în *travaliu*, sub forceps, în sala de naşteri a prezentului.

Curând după nuntă, cei doi căsătoriţi şi-au dat seama că deosebirile dintre ei pun o distanţă suficient de mare, încât despărţirea prin divorţ ar deveni o formalitate inutilă.

Nu votez la mine acasă şi, din câte văd, n-aş vota nici în altă ţară, de-aş fi. Aş vrea să-l pot vota pe oricare dintre alegătorii teferi, *oricare alegător* fiind egal cu *oricare ales,* acesta fiind principiul (şi ipocrizia) democraţiei. Aşadar, sunt *un anarhist în adormire,* dar n-o spun nimănui de frică să nu-mi taie internetul, sursa mea de scepticism.

Sănătatea, să fie molipsitoare precum veselia, din câte văd, din câte-aud, *hohotul de râs* mi-ar fi vaccinul gratis pentru orice boală.

Să am la îndemână *maşina timpului,* aş coborî înainte de naştere şi aş rămâne acolo. Sau, poate, aş merge spre viitor, fără gând să cobor.

Afişarea unui zâmbet fericit la orice vârstă e o chestiune de chirurgie estetică, un liftaj reuşit pe obrazul de porţelan.

S-a fotografiat în faţa piramidei cu aerul că tocmai a ieşit în pragul casei cât să-şi dezmorţească oasele, oasele sale imputride cu podagra vie.

De când au apărut zborurile *low-cost,* sfârşitul tău printr-o călătorie cu avionul e un cadou ca picat din cer pentru cei care ţin la tine.

Stânga nu ştie ce face dreapta, de parcă nici n-ar fi rude de sânge, rude din acelaşi trunchi.

Prin persistenta sa absenţă de pe scena lumii, Dumnezeu este mai creator decât oricare alt artist viu, cu biografia atestată de istorie.

Orice binefacere ajunsă între oameni se putea realiza şi fără credinţa într-o religie, în alta. Dar ştiu multe rele care nu ne-ar fi ajuns fără credinţa într-un Dumnezeu, oricare o fi fost.

Cel singur a renunţat până şi la oglinzile de pe hol, din baie: îi aglomerau casa cu acelaşi musafir niciodată dorit, imposibil de alungat.

Mare păcat că nu afli adevăratele sentimente şi gânduri ale femeii iubitoare decât căsătorindu-te cu ea şi, cu scutece, cu rufe murdare, ţi le va pune în braţe în noaptea divorţului.

Nu-mi place să vorbesc cu roboţii la telefon; mă enervez numai eu, pe când ei nu răspund nici la înjurături.

Nemurirea ta începe cu speranţa.

Pesimiştii? Da, ei sunt optimiştii care au apucat să trăiască şi scadenţa.

Au apărut facultăţi ce îngăduie cursuri de departe cu plata studiilor prin *banking*. Achiţi taxa de urgenţă şi îţi aduc diploma acasă cu *Salvarea*.

Am în minte un popor de *copii teribili,* fără riscul de a-mi fi vecini ori să-i întâlnesc; mă salut doar cu părinţii lor – scriitorii.

A adunat toată viaţa datorii la bănci, multe, câte a reuşit să strângă... Ştia sigur că, după ce va răposa, toate datoriile făcute pe pământ vor fi dobânzi din care va trăi în bunăstare pe lumea cealaltă, fără teamă că vor trimite executorii după el.

Socoteala e simplă: viciile care-mi dau obişnuita stare de bine mă costă mai scump decât virtutea, dar putregaiul care am ajuns îşi merită din plin banii: sănătatea m-ar costa şi mai mult.

Pornirea mea firească ţine tot timpul partea păcatului; virtutea e a inimii şi, cu bagajul la uşă, mereu mă sfârtecă între nopţi albe şi zile negre.

Clipea, clipea tot mai rar, semn palid pentru rudele nerăbdătoare că mai e în viaţă.

Ţara asta nu-i *Estul*, ci *Restul* Europei, mărunţiş de la un *Euro*, bacşişul şefilor mei de stat rămas de la nostimul *lunch d'affaire* cu *hot dog* luat pe stradă.

Capodopera se distinge uşor dintre *făcături:* ea îşi creează şi lumea, şi cititorii. Doar că durează şi secole până se iveşte cititorul căreia i s-a menit de la naştere.

Pofta refuzată îmi aduce mai puţine nevoi decât una mulţumită, împlinită cu fast, iar pe termen lung e satisfacţie sigură. Cum n-am poftă de nimic... nu-mi refuz poftele.

Vorbim de *progres moral?* Ar fi îndestul idealul biblic, încă neatins de noi: *...toate câte voiţi să vă facă vouă oamenii, asemenea şi voi faceţi lor*... Şi fără să fiu creştin după chipul, după asemănarea voastră, sunt sub ascultarea Evanghelistului.

Zeul, orice zeu – metaforă a eternității, a nemuririi; omul, în putrefacție de la naștere – expresia directă a efemerității.

Sunt om de înțeles, știe lumea: ascult și accept orice idee când se impune *cu argumente tari,* argumentele mele.

Faima – numele celor răi a ajuns o înjurătură pe seama celor onești, oamenii de rând.

Îți poate da înțeleptul rețeta vieții liniștite, în împăcarea cu lumea, în împăcare cu tine? Dar ai tu voința s-o urmezi pas cu pas? Vei renunța la tot până să ajungi ca lista dorințelor tale pentru restul zilelor să rămână pagină albă?

În înfloritoarea economie românească, mereu în *trend crescător,* cum aud, pomana de la stat rămâne afacerea sigură, ferită de riscul falimentului.

Școlarii sunt vaccinați la intrare în prima clasă; vaccinul se reia și an de an, să rămână imuni la bolile perene ale educatorilor, eterni în vina lor.

Lectura – lungă călătorie de unul singur, cât să străbați la pas țări de departe, să-ți cunoști contemporanii din toate timpurile, întâmplări de care n-ai avut parte. Nici felul acesta de turism nu-i gratuit, nu-i fără risc, dar eviți răul de mare, aeroporturile, perchezițiile și supravegherea digitală.

Nici o lege nu mă poate face, nici de frică, să-mi ţin gura, să nu spun tare şi sincer ce gândesc. Bunii prieteni, cu un zâmbet doar, o fac.

Mă bucur când, printr-un aforism, am reuşit să evit scrierea unui roman. Am economisit timp, sănătate din partea mea şi infinita răbdare a celui care ar fi citit.

Când văd farmaciile cu rafturile pline de medicamente şi spitalele – în criză de paturi, înţeleg că boala şi leacul, pornite de sub aceeaşi siglă, sunt în mână-n mână, ca doi tâlhari înţeleşi să mă prade de tot ce am mai scump.

La noi, un partid e pregătit să intre la guvernare abia când, rumegându-şi bunele intenţii în opoziţie, şi-a consumat deja toate speranţele puse pe seama democraţiei.

Împărţirea – operaţiune aritmetică pentru clasa întâi. *Împărţirea la 1!* Asta ar fi definiţia lăcomiei: împărţirea *întregului*, a întregii lumii, a tuturor comorilor date unuia singur, unui singur om. Tot *deîmpărţitul*, la un singur *împărţitor*.

Iubirea şi ura – un singur sentiment. E sentimentul intimităţii, al aprecierii afective din partea semenului, iubitul sau duşmanul – deseori în acelaşi om, în acelaşi timp: frate, soră, părinte, rudă apropiată, la nevoie fiind bun şi un prieten.

Cel inteligent caută, alege şi reţine certitudini de neclintit. Înţeleptul, bucuros şi oricând, îşi preface certitudinea într-o îndoială fertilă.

Mi-i greu să-mi alege stilul de a scrie, de a mă exprima doar când, şi mută, ideea mi se bâlbâie.

Drepturi, libertăţi, echitate? De acord, le puteţi rosti acum cu toată gura, dar păstraţi liniştea când dorm şi promit să dorm tot timpul.

După cum se rotesc partidele la guvernare, am înţeles că opoziţia reală e doar electoratul, *turma de oi* care n-ajunge niciodată să-i behăie ciobanului în faţă, adevărul ei.

Tocmai pentru că *ei* candidează insistent, până la delir, dorindu-şi să fie aleşi, pentru mine sunt motive suficiente să nu le acord *prezumţia de nevinovăţie* şi să nu-i votez.

Oamenii-gunoi, mănâncă gunoi. *Ar suna mai bine să o spun în engleză,* pentru americani. Dar eu vorbesc alor mei, poate m-or crede şi-n română.

Faţă de sclavia în lanţuri, epoca modernă a adus o schimbare revoluţionară: *sărmanele lanţuri, chinuite veacuri la rând,* au fost scoase de pe picioarele omului, să nu le mai târâie fără vină, prin toate păcatele. Da, lanţurile sunt libere, au scăpat de umilitoarea şi insuportabila povară a sclaviei omului.

Moştenirea *curată* spală banii murdari, o ştie orice notar din tată-n fiu.

Atunci când politicienii din opoziţie ajung la putere, ar trebui *să-şi schimbe poza* de pe legitimaţie: în opoziţie încă n-aveau *colţi* şi *gheare* la vedere.

De câte ori infractorii judecaţi, trecuţi prin tribunale, sunt scăpaţi de sub *temeiul legal,* judecătorii aruncă vina răufăcătorilor asupra mea, asupra victimei, ca asupra celui vinovat de neputinţa sa.

Ca adormit în pădure, dimineaţa mă scutur de frunzişul nopţii. Ziua mea – împădurită moarte.

Şi când mă sar pe mine de la numărătoare, oricât de îngăduitor aş aduna oamenii din privinţa calităţii, a bunătăţii lor, suma îmi iese negativă.

Minciuna are un cult până la spaimă faţă de fapte. *Adevărul*, un orgolios, nu simte această teroare ştiind că, undeva, cândva, *faptele îl vor găsi.*

Ca într-un vis urât, mi-a venit să mă întreb ce etnie are etalonul prostiei noastre, oaia cea blândă, simbol *naţionalist* deja. Şi m-am trezit ca într-o nouă ordine a *diviziunii muncii din zootehnie:* oile, oile banale, de lapte, de carne, de lână, cu CNP-ul pe crotalul din ureche, poartă etnia plaiului păscut zi de zi, pe când câinii de pază, mai cosmopoliţi, *îşi vor alege etnia* după voia ciobanului, stăpânul lor.

Ura! Am scăpat de cenzurarea literaturii. De ce să cenzurezi o carte când n-o citeşte nimeni?

În comunism, ca pe un ban scump, puţina libertate pe care o aveam, o foloseam cu mare grijă să nu ne-o pierdem; azi, libertatea, monedă de inflaţie, o părăduim pe nimic, ieftin şi fără efort.

Spânzurat de boltă, clopotul bate în cer. La ce bun bronzul mort să-l mai tragi de limbă?

La autopsie s-a constatat că a murit de urât...

Clarvăzătorii au fost suspecţii dintotdeauna. Ei uită trecutul, iar viitorul li se pare un *déjà-vu* din care ne prevestesc şi nouă câte ceva. Se va adeveri celor care cred. Numai scepticii n-au viitor...

Omul de rând – majoritatea mută: nu se vede, nu se aude, dar pierde la urne cu orice procent.

Copilul care suge muşcând din sânul mamei îşi educă simţul de canibal pentru vremea de mâine. Din *mama noastră* ne hrănim din primele zile şi asta vom dori să facem toată viaţa.

În Veneţia, de-a mirării, turiştii, venetici, păreau mai de-ai locului decât toţi veneţienii care-i slujeau în spectacolul, în carnavalul vieţii lor, deghizaţi *part time* ba în gondolieri, ba în dogi rătăciţi ca fantome. Mare lucru *arta ospeţiei!*

Cel mai exact afli cât merită o marfă cumpărată când încerci s-o vinzi şi tu. Asta m-au învăţat mărfurile cu preţ redus, asta m-a învăţat *second-hand-ul.*

Între Codul penal şi *morala liber consimţită* e un conflict subteran care îmi spune că se exclud reciproc. Codul penal perfect aplicat face inutilă morala, în vreme ce, pentru cel moral *ad integrum,* Codul penal devine redundant.

Numele tău? Tot ce-ai păstrat din copilărie, dincolo de uitare, fără să renunţi, fără să schimbi, merită să poarte *Numele tău.*

Bărbatul pare jignit când, suspinând spontan, femeia îi refuză iubirea. Nici nu ştie el din ce griji l-a scăpat sincera zvâcnire din piept, *sughiţul.*

Pentru politicianul corupt, puşcăria rămâne riscul profesional pentru care îşi ia preventiv, în avans, banii legali din asigurarea de *mal praxis.*

Ghinionul? Calea prin care hazardul mă apără de mine însumi. Curajul meu? Fug de noroc şi rămân în viaţă.

Dizolvându-ţi ipocriziile, vezi că plăcerile tale îşi impun voinţa asupra obiectelor, asupra unei fiinţe, obligându-le, prin puterea ta, să-ţi facă pe plac, să facă ce doreşti. Omul superior îşi caută plăcerea impunându-şi voinţa, mai întâi, asupra sa.

Generoasă, *Revoluția franceză* statua principiul *Egalitate, fraternitate, libertate!* A trecut ceva vreme și, m-am convins, nici o putere nu le va putea instaura pe toate, simultan, pentru toți.

Pe credincioși, Dumnezeu i-a modelat din lut, din *lut roșu;* tot el i-a cioplit pe *atei din piatră ponce.*

Naivii pot fi înșelați ușor? Și, totuși, dintre ei se recrutează masa mare a celor fericiți.

Sunt atât de modest în părerile despre mine, încât nu are rost să mai cred și în critica altuia.

Bișniţarul, anonimul celebru, rezerva de cadre a politicii românești.

Cele mai credibile minciuni pe care le-am spus vreodată sunt minciunile altora probate pe mine.

Premiile pe care nu le-a primit i-au adâncit modestia, nu și talentul.

Răul mi-l fac din obișnuință; binele – de frică.

Toată *vizibilitatea sa* e în voce; când tace, nu-l mai zărește nimeni.

Politețea – gestul la vedere al educației primite. Sinceritatea – dovada că ai părăsit școala înainte s-o termini, fără examenul de capacitate.

Cum aflu cât sunt de ipocrit cu mine însumi: scad din ceea ce vreau, ceea ce fac.

E uimitor cât de repede se obişnuieşte bărbatul cu femeia obişnuită, şi ea, cu orice bărbat.

Cu o încredere nemărginită în el, era convins că nu există lucruri imposibile. De câte ori pleca de-acasă, îl nemulţumea destinaţia unde avea să ajungă. Pentru el nu existau idealuri de neatins, de vreme ce nu şi le-a dorit niciodată.

Pentru un om cu bani, moralitatea se confundă cu discreţia bine plătită, dar află repede că, plătită cu mărunţiş, şi discreţia se zdrenţuieşte.

Stăruinţa necesităţii... În faţa ei, orice alegere liberă se păstrează o iluzie.

Suntem tentaţi să credem că *suferinţa dusă de unul singur* nu este imorală; mai mult, e chiar penitenţa meritată pentru păcatul nemărturisit. Cu condiţia s-o păstrăm în patrimoniul intim, doar pentru noi, să n-o afişăm ca medalie a mândriei.

PATRIOŢII GHINIONULUI

Viaţa se reduce la căutarea imposibilului prin intermediul inutilului. (Gabriel Tarde)

Sistemul este atât de corupt, încât merită să profitaţi de el. (Vittorio Sgarbi)

Cu Berlusconi trebuie să rescriem regulile statului. (Massimo D'Alema)

Un popor care votează corupţi, impostori, hoţi şi trădători, nu este victimă, este complice. (George Orwell)

Egoistul e şi el un patriot, un patriot limitat la cât îi ţine pielea.

Socialismul românesc ne-a vegheat şi ne-a purtat de grijă cu dispreţul şi cruzimea stăpânului de sclavi: *îşi cruţa turma şi o înmulţea* să-i sporească puterea de muncă, păzind-o să nu fugă sub alt stăpân. Pentru asta trebuia un stat hotărât şi autoritar. *Statul de acum, becisnic, nu mai are grija turmei,* nimeni nu-i mai păzeşte starea de bine: *suntem liberi!*

Sufăr amarnic de singurătatea Lui şi, cineva din umbră, din lumină, îmi dă gândul ce mă alină: *Să nu crezi că pe Mine nu mă doare, că eu nu plâng!*

Fără furtună, fără tunet, acelaşi nor devine monstru după ce te-a încântat cu figura lui de înger cu un minut mai devreme. Norii sunt atât de aproape de noi, că îi şi întrecem...

Din tot locul, *Gioconda* îmi zâmbeşte şi, firește, îi fac şi eu cu ochiul. Ea, ca orice femeie, scoate limba la mine!

Nu daţi cu pietre în păcătoşi. O ştie orice sculptor; ei, păcătoşii, sunt tiparul în negativ al nemernicului cel mai apropiat de mântuire.

Într-o lume religioasă, supusă unui Dumnezeu atotputernic, ateul, în izolarea sa, pare să arunce în derizoriu acceptarea mâniei, a furiei de neîmpăcat de pe chipul Lui, chipul care, ai zice, poartă chiar furia unui ateu.

Visez că nu pot adormi şi asta îmi este viaţa – o lucidă insomnie.

Aş crede că literatura contemporană este livada ajunsă pe rod sub ochii mei, pe când clasicii rămân mai departe cămara cu conserve pentru iernile rele. Cum se face că mă arunc pe antici ca pe trufandalele după care salivez şi la bătrâneţe?

Nu mă feresc de barbari, de păgâni, chiar vreau să-i ştiu. Cum să mă feresc de originea mea, de filonul credinţei de azi, de peştera... natală?

Pot fi stăpân pe neştiinţa mea, nu şi pe laşitate.

Se dă peste cap medicul să mă facă sănătos şi nu ştiu cum să-i spun să priceapă că, pentru mine, boala asta mortală, tocmai boala asta sunt eu, aşa cum mă ştiu în adâncul meu.

După *regretele de acum* îmi dau seama ce multe bucurii am avut în tinereţe.

Vezi că nu poţi cumpăra tot ce vrei cu banii tăi? Schimbă-i în dolari!

Până să te întrebi ce-ţi lipseşte să-ţi atingi scopul, întreabă-te la ce ar trebui să renunţi din balastul cărat în spate pentru a urca piscul.

Mi-am propus şi eu un ţel în viaţă: vreau să trăiesc, zi de zi, până la capătul zilei.

Bucuria de a evita o cheltuială inutilă, pentru mine rămâne un bun de folosinţă îndelungată.

Toţi profesorii pe care i-am avut au fost, la vremea lor, elevi excelenţi, şefi de promoţie, că mă şi-ntreb: eu, repetentul, ce-aveam să-nvăţ de la ei când nu competiţii, nu premii râvneam?

De un far stins, ascuns în beznă, nu ştie nimeni, toată fiinţa fiindu-i lumina. Farul noaptea: lumina fără trup.

Nu sunt eu acolo unde sunt văzut.

Morala? Citesc *mitologii* şi văd: morala, corvoada omului de rând, nu-i o cale nici pentru zei.

Cerul, rotund şi întreg, îmi dă ocol fiinţei ca un ochi divin.

Pentru a fi cel care sunt, eu trebuie să dispar din ochii voştri. Închideţi ochii şi voi fi văzut!

Simt în nări, zi şi noapte, şi-n vis îl simt, mirosul duşmanului care nu mă va găsi în viaţă.

Să trec prin budism, varianta occidentală, să am linişte în casă? *O deziluzie de proporţii calmează mintea*... Trăiesc de ani buni decepţia ca, acum, să aflu că mă folosesc de leacul altuia!

Când nu-ţi place cum ai început, sfârşitul se amână până te lipseşti de el.

Mai judec, mai cumpănesc când, ferm, ar trebui să arunc din lucrurile care mă inundă, mă sufocă. Da, între atâtea lucruri utile ieri, utile poate mâine, singurii pe care îi poţi arunca fără teamă că vei mai avea nevoie – suntem noi, oamenii.

Oamenii aceştia – atât de obişnuiţi cu moartea, de parcă au murit de zeci de ori. Le pare lucru de rutină: se nasc o dată şi mor cu fiecare zi.

Adevărul – firavă floare rară că şi vorba îl dovedeşte, şi fapta uşoară îl doboară.

Tot nu mi-i bine, dar măcar de-ar ţine.

Răzbunătoare, moartea te ajunge din urmă ca o datorie neplătită la timp.

Suntem debusolaţi spre Vest.

Victoria nu-i a celui singur; doar înfrângerea.

Curând, la soroc, voi pleca şi eu: *Cât de repede pot vă trimit noua adresă.*

Nu căutaţi perfecţiunea în oamenii vii; ea se află doar în necrologuri.

Să te naşti român ţine de destin; să trăieşti în România acestor ani pare tot mai mult un ghinion.

Romanul, lipsit de coerenţă, fără articulare între faptele ajunse în pagină, pare scris sub dictare de o mână nepriceputǎ... Am citit cartea până la capăt din respect pentru personajele care, şi ele, s-au împăcat cu destinele lor ciuntite de un dumnezeu ajuns *Marele Scriitor*.

Coronavirus? Cu moarte pe viaţă călcând, lumea merge înainte până la ultimul om.

Oamenii din stradă – le ştiu biografia ca pentru fiecare în parte, nu le ştiu doar numele.

Oricât ne-am globaliza în limba engleză, mă bucur că, măcar în scris, cifrele arabe se păstrează intacte în limba română, cât să-mi număr anii şi viaţa, să mă-nţeleg cu ceasurile şi calendarele oricărei naţii.

Dispreţul feminin pentru bărbaţi; nici unul nu are *sentimente materne* faţă de copiii ei.

Ce să fie *vizibilul* altceva decât treapta necesară spre invizibilul despre care ştim că *este!*

M-am mutat la o adresă de internet, nu mă mai căutaţi acasă. Şi peste un veac mă veţi găsi, *in memoria,* la *arond yahoo.com!*

Când materia din mâna ta e stearpă şi nu se lasă fecundată de ideea virilă, renunţă şi tu la pruncul care-şi amână vremea naşterii în altă lume, pentru altă epocă, pentru alt "uter în libertate".

Să spui adevărul, spune-ţi adevărul cel grav, să spui adevărul tău care întoarce soarele din drum, adevărul tău care trimite ploaia înapoi în nori. Abia după ce ţi-ai spus adevărul, cu orice risc, abia atunci poţi să te retragi, să taci.

Scriu, scriu mult; e un antrenament excelent pentru un cititor ca mine. Scriu la concurenţă cu cititorul care sunt.

Are rostul său cheful între amici: te simţi rău a doua zi şi ai regrete în exces ca după o lungă spovedanie la popă.

Când sunt păcătos, sunt păcătos *cu trup şi suflet,* nu doar cu mâna, ci şi cu ochiul, cu gura, cu mintea. Dar virtutea, când e să mă ia, se ţine cu nasul pe sus, umblă în *poante* şi în *figuri de stil.*

Vitrina ce dă în stradă ca o oglindă – chemarea ochilor deschişi în care tu, privindu-te pe tine, te vezi în interior şi când magazinul e închis. Ochiul, vitrina, femeia în stradă…

Fratele meu, spiritul, trăieşte cu un picior în vis, cu unul în realitate. Nici nu se hotărăşte să poarte alt nume decât numele meu.

Noaptea – cu amintirea rămasă în lumină, ţine să-mi fie negativul chipului ştiut de cu zi.

Unii sunt ridicoli prin ceea ce scriu, alţii – prin ceea ce citesc. Nu vorbesc de snobii semidocţi, vorbesc despre *cititorii nedotaţi* cu instrumentele minime, dar care citesc Wittgenstein, Heidegger, ba iau şi notiţe, reţinând fraze întregi pe dinafară. Bine că nu fac ceva mai riscant!

Fructele livezii mele vor, toate, să se coacă până la roşu şi *dincolo de roşu.* E ca o trecere în altă viaţă, peste pragul incendiului...

Naiv şi sentimental, mă plimb şi eu prin Piaţa Mare, aproape zilnic, precum Cioran prin Grădina Luxemburg. Nici el nu se întorcea întotdeauna cu plasa plină.

Se uită la chipul răposatului: cândva, sub crucea credinţei, îţi era promisă *viaţa de apoi.* Moartea, acum, ţine loc şi *de apoi.*

Trecerea în cuvinte a lucrurilor, a stărilor, a gândului meu tăcut e *negustoria* prin care eu însumi trec de partea cuvântului, ca un mic câştig al celui nenumit încă.

Sănătos şi viu fără carnea mea, fără oasele mele, cum s-ar putea? Dacă nu în carnea şi în oasele mele, tainele ce-mi rabdă poftele şi viciile, unde altundeva să-mi ţin bolile care mă omoară.

Am avut multe nopţi fericite în iubirile mele lunatece, până m-a întâlnit prima femeie.

Îmi este frică până şi de *drepturile* mele, cele ce mi se cuvin astăzi; mâine, ele vor deveni *obligaţii* facultative pentru stat, *cu câştigul căutat prin tribunale.* Mi-i frică şi de *obligaţiile* mele; ele sunt deja *drepturile* statului pentru care plătesc impozite în avans.

Visele – lucrarea mea de noapte; trudesc la visele mele, ca un miner în galeria de cărbune, să-mi câştig bucuria de lumină a zilei.

Viaţa mea – caierul din care îmi torc firul ca pe un subţire şir de cuvinte abia şoptite şi-l depăn în cărţi – gheme, gheme de hârtie.

Din cuviinţa omului blând, din slăbiciune creştinească, îl vei ierta pe cel aprig şi nedrept, dar nu-l poţi înţelege şi nu-l ierţi cu adevărat pe altul până nu-i trăieşti şi tu vina.

Urăsc şi iubesc indivizi din naţiile cărora *le cunosc, de aproape, oamenii, obiceiurile, năravurile* şi, firească, cunosc foarte mulţi români. Nu urăsc şi nu iubesc, iată, nici unul din minunatul Uruguay.

Din timpul netrăit de cei morţi înainte de vreme, timp rămas bezmetic deasupra lumii, de-aş putea, aş face viaţă.

Era dimineaţa, citeam şi timpul nu trecea, parcă ácele ceasului îngheţaseră la fix, abia un minut, două, pe pagină. Când am închis cartea şi am reintrat în lume, ceasul îşi arată ora sărită de pe fix – nici în ordinea timpului cosmic, nici biologic ori psihic şi ce alte orologii or mai fi. Aşa, deodată, am ajuns la cadranul umbrelor când, ca după apus, toate orele s-au şters iar vremea trecea nenumărată, egală, ca într-o democraţie cosmică.

Rostul temeliei este s-o îngropi anume sub casa în care îţi trăieşti zilele vii. Altfel, la ce sunt buni strămoşii pe umerii cărora ne *ţinem, deasupra cotei zero,* statura de umbră clătinată?

Pandemia de covid nu glumeşte, trage cu gloanţe adevărate şi, unde loveşte, ucide. Granzii noştri, *ca la un război adevărat,* trag şi ei *tunuri mari* în folos propriu, că nu rămâne piatră pe piatră în ţara asta.

În afara *prezentului meu* nu există timp; doar clipa contează, clipa asta de care nu pot trece cât sunt încă viu.

Mi-a făcut portretul cu o asemenea artă că mi se vede şi firul de păr. Acum mă bărbieresc uitându-mă la portret şi sunt mai sigur decât cu orice oglindă: nu-mi tremură mâna, nu clipesc.

Lesa scurtă îţi gâtuie câinele, lesa prea lungă îţi va fi inutilă... Ia-ţi mai bine un papagal gata dresat şi, cu el pe umăr, ieşi la plimbare!

Pisica s-a apropiat de om, a durat ceva vreme dar, abilă ca orice felină, lăsându-se îmblânzită, *şi-a dresat omul* să facă numai ce vrea ea.

Am presentimentul că, şi noi, ateii fără niciun Dumnezeu, şi voi, credincioşii tuturor dumnezeilor, la sfârşit, toţi vom avea o surpriză cu nimic previzibilă din aşteptările noastre.

Când îi ducem dorul, leacul căutat toată viaţa, acela ne va îmbolnăvi.

Ziua de azi abia a început şi deja e ieri.

Sunt un fan al aplauzelor; bat din palme şi la întruniri, bat şi cât sunt singur când omor muşte, lăsându-le impresia că-s de acord cu bâzâitul lor.

În fiecare din voi este, sub numele meu, omul cu care vorbesc, mă înţelege, şi tot el îmi răspunde ca în vorbele mele. Şi cum altfel să vă pricep dacă în mine n-ar fi şi fiinţa oricăruia dintre voi?!

Închid ochii şi, în vacarmul lumii, sunt atât de singur încât *mă simt alungat şi din mine însumi* de către cel care-mi mână timpul cu biciul clipei.

Hămesit după somnul sărac, mă trezesc în zori cu *foame de răsărit*, cu o sete nepotolită de asfinţit.

Austeritatea nu-mi place şi nu place nimănui, dar toţi ştim că *austeritatea îmbolnăveşte,* omoară mai puţin decât confortul şi starea de bine.

Nu ţi s-a întâmplat ca tocmai *fleacul de care ai nevoie* şi-l ştiai la îndemână, să nu-l afli la locul lui, să nu-ţi mai răspundă de la prima chemare? Răscoleşti casa şi mărunţişul, iritat de căutarea ta, parcă se ascunde. Uneori şi oamenii, şi lumea, ţi se par *fleacul* ce se fereşte de ochii tăi.

Privesc, *ca un turist în trecere,* ruinele omului de astăzi, cum dispărem prin înmulţire, privesc *ruinele acelei specii care se credea mândria Universului.* Ca la fiecare geniu în parte, capodopera umanităţii rămâne galopul spre propria sa distrugere.

Am răbdare cu trecutul. Îl aştept să-şi ducă zilele în ritmul său. Scăpat de grija zilei de azi, *scăpat de sila prezentului,* nu îmi grăbesc trecutul.

Drepturile mele, identice cu ale celorlalţi, şi care îmi permit să fiu loial, cinstit şi decent, au trezit numai invidii. Am vrut să renunţ la *drepturile* mele, dar nu le vrea nimeni.

Am trăit destul şi destule să n-am nici un motiv să-mi doresc moartea.

Rămân, iremediabil, un meschin: între o excursie pe un yaht de lux în Caraibe şi o pereche de ochelari bine făcuţi, eu aleg ochelarii.

E cumva straniu când mă gândesc că oriunde am fost în lume, am cărat, ca bagaje de mână, amintirile mele explozive, resentimente cu capsa pusă, obsesii şi boli – arme bacteriologice sub unghii, tot calabalâcul dosindu-l abil încât până şi controlorii cei severi din aeroporturi n-au găsit nimic. Şi, se vede, n-au căutat unde trebuia, altfel nu m-ar fi lăsat în avion, nu m-ar fi lăsat să trec peste graniţe cum păream, cu mâinile goale.

Oglinda mi-a uitat chipul; se prinde şi de ea *alzheimărul,* ca mucegaiul sub umezeala umbrei.

Fecioara Maria – pântece rotund cât cerul.

Nu merg la vot şi văd că nu-s singurul. Ba, mai mult, înţeleg că a ţine morţiş să treci pe la urne e o manie demnă de alegătorul fictiv, plăsmuit. *Fantomele astea* apar, în stoluri, la patru ani o dată: *ele ştiu cu cine votează,* ştiu de ce şi tot ele sunt gratulate de aleşi... pentru opţiunea lor liberă şi constantă.

Progresul meu în citirea şi înţelegerea Bibliei se păstrează sub sigiliu, ca în faţa *Cărţii neîncepute.* Silinţa ochiului nu-i scade taina. Pagina citită se înţeleneşte din nou de cum întorc fila, pământ virgin se face de cum îmi iau ochii de pe text.

Nu azi, nu mâine dar ştiu că voi muri cu o zi, două, înainte de a se găsi *reţeta nemuririi:* eu – ultimul dintre oameni, ultimul dintre muritori.

Îmi revine ideea citită de curând: *Dumnezeu a inventat timpul numai să nu cadă toate faptele odată peste om.* Mă-ntreb cum ne-ar fi ca veşnicia să se petreacă într-o clipită: miliardele de oameni s-ar naşte, ar trăi, ar muri deodată, faptele lor, bune, rele, de-a valma, toate *acum*, la fel toate anotimpurile în floare şi pe rod, ploile, ninsorile, nopţile, zilele, vulcanii, cutremurele, deodată toţi trăindu-ne eternitatea, *acum*, în clipa asta. Ce tablou!

Ca personaj, întreaga soartă îi era ascunsă într-o contorsionare de frază, într-un joc de cuvinte, într-o dublă negare, într-o aprobare răstită, în ameninţări şoptite în alint, că te şi întrebi ce înţelege surdul din ziua sa mută.

Sursa mea de a aduna bani, pe cât de fabuloasă, pe atât de secretă, sunt renunţările.

Ea, ştiindu-se zâna cea bună, s-a căsătorit, ca în basme, cu broscoiul pe care avea să-l schimbe repede, după prima noapte, într-un prinţ. Doar că broscoiul, încăpăţânat şi imun la vrăjile, la farmecele ei, a rămas tot broscoi şi la bătrâneţe.

În familia unui VIP, ştie toată ţara de el, s-a întâmplat o crimă, un accident ce se putea întâmpla, e adevărat, în familia oricui. Dar câtă cheltuială, câtă educaţie, câtă risipă de cultură, câte alte ocazii fericite s-au pierdut când, într-o familie de pauperi needucaţi, de boschetari, se ajungea tot aici, dar – mai ieftin, mai repede.

Am *o memorie voluntară,* vreau să spun o memorie cu voinţă proprie; îşi aminteşte, după capriciile ei, numai ce voieşte şi, decât să păstreze, să arhiveze, mai degrabă aruncă peste bord, ca lest inutil, baloturi şi boccele de amintiri, adunări de oameni şi întâmplări, emoţii şi peisaje, o lume din cărţi, din filme, sărăcindu-mă şi lăsându-mi goală casa trecutului, să rămân singur, cu umbre de om sărac.

Flămânzesc zile la rând mestecând frunze amare; sunt în post, s-ar zice, şi nici nu slăbesc, nici nu mă smeresc. Orgiile din gând îmi ţin osânza şi păcatele neatinse.

Oare când vom învăţa şi noi, cei din ţările anemice, că *prieteniile politice, militare,* dintre state sfârşesc prin nimicirea aliatului cel slab.

De ce-aş încărca Cerul şi cu un nevrednic ca mine? Păcătuiesc pe contul meu: eu greşesc, eu mă pedepsesc, eu mă iert. Din respect pentru Cer, pentru credinţă, eu sunt ateu.

Încă o zi în care nu e nimic de făcut într-o ţară în care timpul a intrat în şomaj.

Nici eu nu ştiu pentru ce-am venit pe lume şi ai mei au uitat să-mi spună, dar întrebarea asta văd că nu ţipă după *ajutor*, nu sună la *urgenţe,* şi nu omoară pe nimeni cu grija.

În economia (poreclită) naţională, *pierderile bine planificate galopează* an de an înaintea câştigului.

Snobii şi pudicii se feresc când aud expresia: *Orice şut în cur e un pas înainte*. Eu nu cunosc decât *sensul figurat al expresiei,* un sens pitoresc şi deloc vulgar. Ca orice iubitor de aporii, de câte ori am luat un şut, şi am ceva experienţă, tot la figurat, n-am făcut pasul înainte, ci înapoi.

Aş zice că omul de rând, este *un geniu al anonimatului* peste care nu a dat încă acel concurs de împrejurări bine potrivite să-l urce pe tron, să-l arunce pe eşafod.

Când aud de *oameni*, niciodată nu-mi trece prin cap că ar fi vorba de vreun şef de stat, de vreun ministru de care să afli şi ceva de bine. Când spun *oameni*, mă gândesc, firește, la cei de rând, mărunți şi fără mari talente, fără mari vicii, dotați cu inteligența necesară cât să fie *funcționali,* adică folositori vreunui politician.

Ce voce aud eu când citesc cu gura închisă?

Știu că şi mâine vor muri oameni, oameni de aproape, dintre cei dragi mie. Dar astăzi, astăzi ei sunt vii, alături de mine şi mă bucur de voi toți.

Vocile mâinilor, mai sincere decât orice argument, decât oricare alt discurs.

Cu o viață de aşteptări *la rând,* omul de rând – conținutul etern al cozilor fără sfârşit.

Se mărturisea lumii țipându-şi în stradă toate păcatele şi nimeni nu-l asculta; toți o luau ca pe o figură de oratorie a încă unuia *zaharisit* de viață. Striga în lume de ceva vreme, cât de mizerabil este el, se punea singur la stâlpul infamiei şi nimeni, dar nimeni, nu sărea în apărarea sa.

Temperat ca din naştere, ştia să-şi modereze viaţa cu calm, să evite hopurile, fără nevoia de a pune vreodată piciorul pe frână. Şi, când a avut nevoie, pedala, *pedala căutată nu i-a găsit reflexul.*

Sunt oameni care, în orice vreme, îşi poartă cerul de-acasă cu ei, oriunde s-ar duce; aşa vor să aibă întotdeauna *cerul înstelat deasupra.*

Văd politicienii, *paguba neamului,* şi le-aş spune: Şi ulii sfâşie păsări, dar *niciodată puii din cuibul lor!*

Cât *îşi scrântise piciorul şi mergea în cârje,* fusese fericit: nimeni nu mai vedea că are cocoaşă.

Toţi ne spunem bucăţica de adevăr, cât l-am aflat. Cine ar reuşi, cu răbdare, să împerecheze bucăţelele tuturor, să facă tabloul complet, adevărul întreg fie şi al unui singur om.

Sexul, divertismentul tău secret în gura lumii.

Când fata asta îmi spune că simte *fluturi în stomac,* ştiu că băiatul despre care-mi vorbeşte are, tot acolo, sau pe aproape, *o lampă aprinsă.*

Clinicianul cu ochiul format îmi va citi în anatomia mea ţinută la vedere toată biografia, iar dacă voi deschide şi gura va înţelege că îmi spun singur diagnosticul, îmi aleg singur tratamentul. Da, sunt un bolnav normal.

Mireasă plină de miri îmi este cireşu-n april. Toată floarea, cu mirele-n braţe când nunta renaşte poetul din mine. *Tată şi mamă* sunt rimele mele, în metafora lor eu revenind acelaşi copil.

Credincios bolii sale ca amantei din tinereţe, n-a părăsit-o decât în noaptea din urmă, cu inima în dinţi: *Da, toată viaţa mi-a fost ruşine cu tine.*

Fluviul se revarsă, îneacă malurile şi, să mă salvez, m-am aruncat în ocean.

Parabola pompierului care dă foc pentru ca lumea să-l cheme, nu-i gratuită, nu-i invenţie. E chiar *povestea industriei farmaceutice* în tandreţe cu pojarul ce ne incendiază, fără să se stingă vreodată.

Văd că ai subliniat toată cartea, aproape. *Am citit şi am subliniat numai ce n-am înţeles!*

Deşi nu-l cunoaşte nimeni, e foarte apreciat de toată lumea şi-i dat mereu ca un exemplu de modestie: nu înghesuie nicio listă, nu aglomerează nicio coadă.

În terasă, sub talpa mea, un fluture în veşminte de toamnă, *şchiopătează* în zbor de planorist beat. Aripile, hăituite de vânt, de vrăbii, par zdrenţe căpătate din pomeni: îi sunt prea mici, din altă vârstă. Îi plâng soarta şi n-am sufletul să-i fac binele ce-l aşteaptă de la mine.

Când e momentul, las hazardul să aleagă; oricum, nu pot alege *în locul celui mai puternic decât mine.*

Nefiind un ins de valoare, ci doar util *(din neglijență),* nu m-a ademenit şi nu m-a cumpărat nimeni: am fost luat în chirie, din când în când.

Ce viață grea pentru cel care nu se rabdă pe sine nici în splendoarea strălucită a viciilor sale.

Vârsta nu-ți temperează viciile, nu astâmpără pofte, nu încremenește valurile, nu potolește furtuna, doar că te obosesc mai mult.

L-am întrebat cum de a slăbit atât de mult, atât de repede şi mi-a spus secretul său: a renunțat la ultima îmbucătură din... *Cina cea de taină.*

A ajuns să îmbătrânească fără vicii, fără boli? O fi înțeleptul de care nu ştie nimeni.

În memoriile frumoasei doamne, bărbații cei mari, plini de virtute, care i-au traversat viața şi nopțile erau pomeniți discret doar cu numele lor mic, acelaşi pentru toți: *Baby!*

Sunt autori în opera cărora intru ca *într-un mausoleu:* prea multe relicve, prea multe moaşte. În opera altora, intru ca *într-o catedrală:* întâlnesc multe cunoştințe, dar prea puțini credincioşi par ajunşi acolo din convingere.

Sunt animale pe care le vei recunoaşte şi în viaţa lor de apoi, după blana purtată pe umerii semeţi ai altora. Ca autorii cei răposaţi, jupuiţi de operă de către moştenitori şi *plagiaţi din admiraţie.*

Nu ştiu cum se fac socotelile astea: şi scumpe de-ar fi, capriciile femeii frumoase par mai ieftine, mai dezirabile, decât ale celei modeste-n nuri.

Decât o reformă pe banii lui, guvernul slab preferă o criză cu bani din împrumut.

Ruşinat sub păcatele moştenite, *îşi turna cenuşă în cap, ca pomadă.* Acum am înţeles *de ce ţinea urnele acelea în vitrină,* cu rămăşiţele arse ale rudelor.

Ştiu un misogin care, ascultându-şi inima, a jurat credinţa urii sale unei singure femei şi s-a căsătorit. Pentru celelalte femei, resentimentele sale au rămas intacte, dar platonice.

DUMNEZEUL CEL GREŞIT

Ştiinţa are dovezi şi nicio certitudine. Creaţioniştii au certitudini fără nici o dovadă. (Ashley Montagu)

Se aud telefoanele sunând din sacii negri cu care sunt căraţi morţii. (Titlu din presa zilei)

Una dintre cele mai mari binecuvântări ale lui Dumnezeu este aceea că ţine viitorul ascuns de noi pentru totdeauna. (Philip K. Dick)

Cu atâtea invenţii uluitoare de astăzi, cu atâtea boli noi, nu m-aş mira ca, mâine, să ne trezim nemuritori. Mă întreb însă dacă nemuritorii aceia vor mai avea un mâine.

Civilizarea speciei umane – calea comodă, elegantă şi lipsită de durere, spre dispariţia ei.

Mă gândesc la Dumnezeu, la oamenii lui lăsaţi prin preajmă şi, după cum *evoluează specia*, văd riscul lui Darwin de a dispărea şi el, omeneşte, ca prin *selecţie naturală*.

Infracțiunea s-a prescris? Asta e; fapta s-a întâmplat cu ceva timp înainte ca zeița Justiției să apuce să-şi dea jos basmaua de pe ochi.

Ca un jucător la *Loto*, naivul pariază perpetuu pe democrație convins că, în egalitate cu ceilalți, șansa e de partea lui.

Şi omul sănătos va fi, poate, deştept de treaz, dar înțelept în cumpătare nu-i decât cel trecut prin boală, prin suferință, cel împodobit umil cu odoarele durerii. Şi, poate nici acesta.

Orice mediocru îngenuncheat îşi visează gloria ca înălțarea în două picioare.

Cei mai ocupați sunt cei fără treabă; nici nu-mi vine să-i întrerup din lucrul lor neînceput.

Nici o revoluție nu-i în stare să distrugă cât ne păgubește, cât risipește o democrație ca *asta,* din ce avea şi din datoriile făcute.

Viitorul nu mai este o temă a mea. Este lecția pe care mi-am făcut-o de ceva vreme.

Da, înțeleg că acei bărbați şi-au urmat simțurile, după cum spun chiar ei, şi au ales din voia lor să fie *homosexuali.* Nici eu n-am prea mare încredere în femei, e adevărat, dar nu m-au dezamăgit, *toate,* chiar într-atât.

Cu cât se înmulţesc maşinile în târgul meu, cu atât miroase mai tare pe străzi a grajd, a baligă de cal. E o răzbunare odorantă a strămoşilor în faţa urmaşilor, a *cailor putere* rămaşi să galopeze pe asfalt, spre aceea destinaţie la care n-a mai ajuns potcoava cailor de odinioară.

Muştele – *primele insecte domestice*, informaţie atestată de cercetători. Şi, pentru că au apărut înaintea omului, cred că muştele, cu insistenţă şi răbdare, ne-au domesticit şi pe noi.

Cu atâţia generoşi bogaţi în jurul meu, *onoarea* de a mă face de râs din lipsa banilor, ruşinea asta mi se datorează în întregime!

Mă ştiu cu toată lumea; *eu sunt cel strigat pe numele lung, pe numele mic,* şi atunci când sunt alungat!

Generaţiei tinere, cu dragoste: *Primiţi-ne, suntem amintirile voastre!*

Cum să nu admir pătratul, simbolul stabilităţii, al maximei siguranţe în limita acelor dimensiuni: eu sunt un mistic al geometriei care, dintotdeauna, a văzut în pătrat *Triunghiul magic*.

Bolnav cum sunt, iubesc nemurirea ca dintr-un viciu, dintr-un viciu de om bolnav care ştie că leacul îi va veni târziu, când nici eu, nici ceilalţi nu vom mai fi în nevoie.

În faţa sa, călimara plină, tocul şi topul de hârtie; doar să aibă răbdarea obstinată de a întinde cerneala pe hârtie folosindu-se de peniţă. O să-i ia ceva timp, dar viaţa lui e ca şi scrisă.

Anonimul – umbra ce şi-a devorat stăpânul.

Când văd petrecerea timpului de la o generaţie la alta, mă întreb cum vor face, cum vor reuşi copiii aceştia fără viitor să aibă, cât de cât, un trecut.

Modul lui solar de a-şi tăinui viaţa – se ascunde în strălucirea sa.

Şi golul are vanitate? Fiecare cu personalitatea lui ţeapănă, dominat de spaima de a nu-şi amesteca golul, vidul propriu, cu golul celorlalţi.

În orice – măsura. Retras în chilia sa, fără excese nici măcar în măsură.

Cel care, prin iubirea sa, viaţă seamănă astăzi, moarte seamănă pentru ziua de mâine.

Românii, da, sunt excelenţi canotori când fiecare vâsleşte în altă barcă, pe altă apă.

În tinereţe, oglinzile îmi păreau mai prietenoase prin sinceritatea lor; acum mă sperie cu fantasme sarcastice. Pentru mine, Judecata de Apoi începe dimineaţa, cu oglinda.

Sufletul – de mult rătăcit prin raiurile de spirit pe unde trupul abia dacă visează să ajungă.

Cei învinşi n-au istorie; au o *Carte de condoleanţe* deschisă compasiunii ipocrite a celor puternici, în trecere pe-aici.

Femeia asta – indiferentă ca magnetul…

Sunt destui *maeştrii* care şi-au adunat osânză învăţându-te cum să slăbeşti.

Bântuit de proverbe, de zicători, trăiesc ca din *banul de pe cheptul mortului.*

Moralitatea generosului, aş vrea să cred, vine din instinctul supravieţuirii speciei; egoismul meu se răscoală din instinctul supravieţuirii individului.

Pentru un pion de rând ca mine, şahul e un joc de noroc.

Păcatul nostru – trăim prea mult între contemporani, trăim prea mult în iminentul *acum*.

Dintre toate romanele care mi-au căzut în mână, singurul personaj de care îmi amintesc e *Cititorul.*

Primii copii ai lumii – Cain şi Abel – criminalul şi victima. Ei sunt, şi la propriu, şi la figurat, cei dintâi *fraţi de sânge*.

Acelaşi adevăr ia chipul fiecărui om în parte să-şi treacă la braţ sorocul.

Femeia, fidelă, venea după el ca un ecou şi nu putea scăpa de ea: cu cât ţipa mai tare, s-o alunge, cu atât îi era mai aproape.

Se uită în oglindă dimineaţa să-şi recunoască duşmanul, să-l ocolească de va fi să dea nas în nas, cu el, în stradă.

Ce-ar fi să ne sărbătorim şi eşecul? Aş avea motive bune pentru paharul de vin din fiecare zi.

Frumoasă-i bătrâneţea: abia aştept să treacă!

Amintiri multe, viitor scurt.

Sunt liniştit: am atâta faimă şi atâta avere, cât să mă apere de invidia oricui.

Nu-mi vindecaţi rana de sub pleoapa ridicată, chiar dacă sângerează; e durerea prin care vă văd pe voi, e ochiul prin care şi lumea mă vede.

Autoironia – amuleta mea de alungat spiritele străine.

Scriu, scriu mult de teamă să n-ajung la ultimul cuvânt. Scrisul – o *alternativă* la sinucidere, măcar cât încă scriu la fraza asta.

Sub excesele noastre, natura mi se pare în legitimă apărare când iscă un tsunami, un uragan şi omoară o mie, două, de oameni. Mi se face milă de furnici, *nelipsitele pierderi colaterale* la orice câştig.

Când nu ştii unde pleci, ajungi fără să ştii.

Inspiraţie? Nu scriitorul scrie: opera îşi alege autorul, din ce îi oferă piaţa... literară!

A obosit drumul sub tălpile mele; nu mai am nicăieri nici de plecat, nici de ajuns.

De dorul oceanului fără maluri, sufletul meu se face insulă de apă pe uscat.

Potrivnică mai îmi este memoria: aparţin, de când mă ştiu, acelor oameni din viaţa mea pe care nu îi pot uita.

Oedip a apărut în visele lui Sofocle *în amiaza antichităţii,* pentru ca Freud, în zorii epocii noi, *să-şi ilustreze propriul vis cu păcate vechi* de când lumea.

Uitarea e ca o apă neagră ce-mi tot modelează uscatul. Peste un timp totul va fi sub apă, iar eu voi uita şi uitarea.

Sunt tot mai paşnic cu toată lumea, cu răutăţile ei sinucigaşe, atât de paşnic sunt încât am ajuns un pericol pentru mine.

Între atâtea miliarde m-am găsit eu să fiu omul de sub acest nume. Abia când a fost prea târziu, mi-am dat seama de ce atâta lume a refuzat să fie cel care sunt: *Mircea Oprea.*

Eliberat de stresul minutarului, mă uit la ceas obsedat că-mi trece veacul.

Doar trecutul din amintiri îl pot modela, îl pot rescrie cu mâinile mele, nu şi prezentul care mă stâlceşte cum vrea el. Aştept şi ziua de azi să devină trecut, să-i dau chipul meu.

Mi-i teamă că, sub presiunea atmosferei, voi deveni ceea ce-mi doresc cel mai puţin: mi-i teamă că, într-o zi, voi capitula şi voi deveni botoşănean *get-beget,* ca atâţia din jurul meu.

Dacă m-aş judeca după cum îmi petrec timpul, cu siguranţă eu sunt *un cititor,* nu *un scriitor.*

Ţin la prietenul meu ca la ochii din cap, dar nu chiar ca la lentilele mele cele scumpe.

Şi cum zici că a murit? De spaima morţii, s-a aruncat de pe pod.

Prepuber fiind, cu frică de oameni, visam că fac dragoste în fiecare noapte cu Luna cea blândă. Asta ştiam eu pe atunci despre logodnici, miri şi *Luna* lor *de miere*...

Ca un orizont însămânţat cu spaime şi dorinţe, calendarul de sub ochii mei, după ziua de mâine, îmi va fi biografie, numai să am răbdare. *Calendarul lumii* – foi peste foi, din zilele mele.

Orice comoară descoperită, adusă vederii noastre, îşi pierde, pe puţin, jumătate din strălucirea ei de pe când era ascunsă. Nicio comoară arătată lumii nu acoperă valoarea comorii aşteptate.

Privesc spectacolul tot mai monstruos şi trăiesc senzaţia că omul şi-a greşit specia, s-a rătăcit în destinul altei fiinţe. Nu a nimerit pielea potrivită, s-a *împieliţat* altfel decât i-a fost menit.

Pomul meu de Crăciun e un cactus; nici nu-i nevoie să-l împodobesc pentru că i-aş ascunde adevărata natură căpătată prin *naştere*.

În sfârşit, am şi eu cu cine să mă înţeleg, de la om la om, de la suflet la suflet: e o canalie.

Vinul – leac multor boli dacă îl foloseşti din vreme, de pe când eşti tânăr şi sănătos.

Ce mai faci? – *Postumez!*

Dumnezeu – tot mai mult un motiv literar ce iese din moda timpului, o scuză lejeră pentru păcatele perpetuate prin strădania noastră după o capodoperă a tuturor vremurilor, Biblia.

Plictisitor oraşul cu respiraţia ritmată de disperare: în tot vacarmul, tresar la sirenele în *diez* ale poliţiei, ale pompierilor, la elicopterele smurdului, la clopotele de doliu şi, toate, în ţiuitul funebru al liniştii urbane. Se moare la tot pasul, semn că – da, e multă viaţă în oraşul meu.

Socrate îmi tot repetă că *nu ştie nimic*. Sunt în încurcătură: de cum eu, în modestia mea, să pretind că ştiu şi mai puţin decât *nimicul* său.

Dumnezeu? Mai întâi crezi, apoi vine şi dovada celui credincios, ca o confirmare de primire a plicului trimis *recomandat*.

Sunt trist: s-a anunţat pe televizor că sfârşitul se amână. Nu va fi *acum*, va fi *curând*.

Divorţ la bătrâneţe: pantoful meu drept vrea să-şi ia stângul din altă pereche, *de pe net,* că are şiretul mai lung, mai colorat.

Mi se pare cinstit să fac parte din organizaţia care-mi plăteşte cotizaţia de membru: cine vrea să mă primească!

Timid cum sunt, nu vorbesc cu mine însumi, nici la telefon nu mă sun; prefer să-mi scriu. Tot timpul scriu către *Cineva*... Iar acel *Cineva* din gândurile mele, după răspunsul ce se lasă aşteptat, cu siguranţă nu-şi citeşte corespondenţa.

În fantezia mea, îmi pot închipui dispariția înainte de a mi se șterge umbra de pe fața zilei; atât de repede încât, altuia, îi voi părea cât o vorbă de spirit scăpată de o fantomă cândva.

E adevărat, ne deosebim prin dotările din naştere, prin dozarea lor diferită, de la genii până la nulități. Și tocmai valoarea unicității fiecăruia – școala, educația elementară, vrea s-o omogenizeze, s-o compacteze când n-o poate anula cu totul.

Școala ținea morțiș să mă facă egalul colegilor mei iar eu, încăpățânat, uite că n-am vrut! Și *acum, la urmă,* mă bucur cu nu-s egalul vostru.

Dictatura, corul într-o singură voce.

Poporul român, *tăcerea ca ecou* în larma lumii.

Fiecare alcoolic bea tot din *alt motiv*, din cauza altei persoane, că doar nu toți suntem căsătoriți cu aceeași femeie.

Destinul nu-ți va bate niciodată, el, în ușă. Dacă ești Beethoven, ți-l va trimite pe Napoleon.

Poți îmbrăca un urangutan în frac, va fi poate chiar elegant, îl poți și parfuma, va avea și o funcție în partid, o să-l și votezi la *parlamentare*, îl vei vedea la televizor și tot nu-ți va face plăcere să-ți invite soția la dans – *urangutanul* din partidul tău.

Cei mici se nasc mici, nu doar ca prunci; se nasc mici şi, oricât ar trăi, nu mai cresc, mor mici, mai mici şi decât s-au născut.

Biograful cel insistent are darul lui Midas, doar uşor stricat de vreme. Orice bucată de aur ar atinge, o transformă repede în rugină.

Nu citesc romane poliţiste; mă plictisesc când ştiu că numele criminalului e trecut, la vedere, sus, pe prima copertă.

Efemer, imperfect, plin de boli, lacom şi ipocrit, Omul – învingătorul tuturor speciilor.

Singurătatea, din umbră mi se face beznă.

Insistând în boli şi păcate, am depăşit şi eu *speranţa de viaţă* notată de statistici. Deja mă simt privilegiat precum ceilalţi infractori de rang înalt, cu cazierul funcţiei calculat în pensie.

Sunt ceea ce a făcut din mine educaţia la care n-am ajuns, cultura de care n-am avut parte, *viaţa pe care n-am trăit-o.* Sunt tot ce n-am reuşit să fiu.

Cum statele ce se cred prea mici, ca teritoriu, se bat pentru poporul lor pe viaţă şi pe moarte pentru *spaţiu vital*, românii hapsâni adună ori importă la orice preţ mult *timp, mult timp liber,* ca un bun de primă urgenţă pentru viitorul lor.

Se trezi de-odată înţelept, zicându-şi: *Ia te uită, şi cei mai scumpi pantofi nu pot face un pas măcar fără picioarele mele, aşa calice cum sunt.*

În adolescenţă, citindu-l pe Wells, vroiam să fiu şi eu *Omul invizibil*. Mi-a trebuit o viaţă lungă şi tot talentul ca să reuşesc!

Iubirea neajunsă de părinţi se răzbună în copii, generaţii la rând, nefericirea lor păstrându-se moştenire în familie, ca negul de pe coapsă.

Fericirea unora pare răsplata divină pentru lipsa oricărui licăr de merit, de har.

Cum să supravieţuieşti când ai totul şi nu ştii la ce să renunţi?

Doar vieţile inutile sunt prea lungi.

Politicienii ar fi mai folositori lumii de n-ar face nimic: dar ia încearcă să le-o spui.

Nu uita să uiţi! – privilegiul ramolelii de care profită toţi octogenarii, chiar şi când s-au păstrat teferi până la a-l reciti şi pe Kant...

Stoarsă ca sfintele moaşte de toate minunile, doamna asta bătrână nu mai crede nici în metafore. Îi pun în mână un bucheţel şi se miră ca o fetişcană: Oo, flori de *nu te uita!*

Nu-ţi propui să greşeşti dinadins, cine ar vrea, când greşelile sunt precum *copiii din flori:* nu-ţi poartă numele, dar *îţi seamănă la chip* mai bine decât odrasla cu care ieşi în lume ţinând-o de mână.

Azi copii se nasc gata adulţi, doar că părinţii nu-s înţelepţii cei bătrâni pentru a se lăsa în grija lor.

În trecerea mea de câteva zile, n-am reuşit să intru în palatele Papei, aşa că mi-a rămas să vizitez mahalaua Vaticanului, Roma.

Arătaţi-mi un om normal. Vreau să fiu ca el!

Ce pierd eu, păcătosul, nu-i din lumea asta.

Paradoxul lui de toată lauda: aşa mic cum este, nu încape nicăieri.

E atât de neştiut, de anonim, că seamănă cu oricine până la confuzie.

Antipatic – adică... imparţial cu toată lumea!

Mai la propriu, mai la figurat, orice moarte bună se arată a fi o moarte de *inimă rea.*

E bine că s-a interzis canibalismul şi e pedepsit de lege. Orice medic de familie ştie că, prin năravurile şi bolile noastre, am fi o hrană nocivă pentru semeni.

Pentru călătoria de adio, celor nostalgici după sinucideri *vintage style*, agenţia noastră, *Paradise now,* le mai poate procura bilete pe *Titanic*.

Barbarii Asiei, ai Africii, care în toată istoria n-au putut învinge Europa, astăzi o cuceresc cu mâinile goale, ca bieţi emigranţi.

Faptul că nu fumez deloc şi beau *moderat* ar trebui să mi le trec drept vicii în faţa colegilor – care beau şi fumează *normal*.

Nevoia mea de a avea dreptate a nedreptăţit lumea. Dar ce-mi pasă mie!

Iedul iertat de la jertfă, sărit de la ospăţul sfinţilor, va fi mântuit ca ţap ispăşitor.

Ajuns înţelept la bătrâneţe, număra pe degete iubirile fidele: anume femeile în care n-a avut pic de încredere, tocmai acelea nu l-au dezamăgit.

Îi era aşa de urât cu sine că-i venea să strige după ajutor prin vecini, să sune după *salvare*.

Politica, adică soarta unei ţări cu milioane de vieţi, încă, e mult prea importantă, prea dureroasă în tragediile ei, pentru a o lăsa în seama politicienilor noştri, atât de veseli şi bucuroşi de viaţa pe care le-o permitem – cu silă, cu scârbă. Bine că sunt singurul care gândeşte asta.

Am fost la cardiolog, mi-a confirmat: *sunt viu!* Dar asta abia îmi dă griji în plus; va trebui să mai consult un medic pentru a doua opinie.

În fața Dumnezeului care nu-mi aude tăcerea, lacrima e rugăciunea mea.

Cu atâția falsificatori de vin, cu atâția falsificatori de adevăr, *In vino veritas* a ajuns lauda supremă pentru cei abstinenți.

Competent în orice ca un politician, sfaturile sale deveneau nepreţuite mai ales când le evitai.

Smulg umila buruiană de lângă gard, o smulg în numele ordinii vegetale după regula impusă de mine grădinii şi îmi simt păcatul: de acolo, de sub gardul grădinii am început să ruinez universul.

Tot ce risipim cu plăcere, e un câştig.

Şi acum încă mă felicit cât de uşor am renunţat la yaht, gest care, în ciuda calităţilor sale admirabile, lui Billy Gates nu i-a reuşit. Numai din lovitura asta am câştigat peste 600 milioane de dolari.

Citeam reţete culinare şi-mi trezeam pofte, că salivam la tot ce vedeam, *ca o gravidă.* Acum citesc ce otrăvuri am în mâncarea din faţă, ba din import, ba făcută în casă, de mă lepăd de pofte şi *avortez* numai cât zăresc o etichetă.

Sunt un om educat: tot ce am bun este lucrarea lumii asupra mea; tot ce am rău, e încercarea mea de a nu mă folosi de bunul primit.

Dorm cu ochelarii pe ochi, să pot citi şi în vis.

29 februarie, sâmbătă... Am mai prins un an bisect; am, ca *bonus,* o zi de răsfăţ pentru că astăzi nu trăiesc din timpul meu. Darul Cerului sare din calendarul omului.

Se iubeau mâncându-se, pătimaşi, din ochi: ea, în coşmar de erbivoră; el – în vise de carnivor.

Copilul crescut între bălţile câmpiei, ajuns pe litoral, în tabără la Eforie, e întrebat cum i s-a părut Marea Neagră: *E o apă mai mare decât la noi, dar cu un singur mal.*

Omul, animalul care, fără a-şi cunoaşte limitele, îşi caută definiţia ducându-şi existenţa *între* genul proxim şi diferenţa specifică.

Janus, cel cu două feţe – bancnota ce-ţi arată aceeaşi valoare de oriunde ai privi-o. *Două feţe* – o singură valoare, dar n-o poţi cheltui decât întreagă.

Să consumi nechibzuit şi lacom resursele viitorului în abundenţa clipei de acum, crima pentru care copiii noştri ne vor pedepsi prin refuzul de a se mai naşte.

Nu ştiu dacă prima moarte dă imunitate pe viaţă, ca oreionul făcut în copilărie dar, o dată, tot merită să încerc.

Cea mai mare deziluzie din viaţa mea am avut-o când m-am uitat prima oară în oglindă.

Vinul – medicamentul ce nu trebuie lăsat la îndemâna celor bolnavi.

Cu doctori, cu farmacişti, ne prelungim bolile, să se bucure şi ei de bătrâneţile lor fericite.

Alo? Poliţia? Dacă trebuie să mă bat pe viaţă şi pe moarte pentru un drept trecut în lege, cu ce se deosebeşte dreptul meu de o tâlhărie?

Vorbele pe care le-am tăcut, nimeni nu mi le-a reproşat, aşa cum n-aveai să te superi pe zgomotosul stol de vrăbii care n-a mai apărut pe cer.

S-a scumpit mult gunoiul dus astăzi la tomberon, dacă adaug cât l-am plătit ieri ca marfă nouă.

Nu mă întrebaţi pe mine dacă îl iubesc pe Dumnezeu. Întrebaţi-l pe El.

Jucăria dorită de copil, şi după care plânge zile la rând, jucăria – surogatul de părinte ce nu va dispare de lângă el, nu-l va lăsa iarăşi singur în faţa lumii, nici după ce o va demonta în bucăţele.

Suntem diferiţi unul de altul, îndeajuns de diferiţi încât să ne dăm seama că suntem singuri.

Cu ambiţie şi metodă, dacă te ţii de el, şi leacul bun te poate îmbolnăvi.

Recunoşti uşor stupidul: se supără pe tine de cum îl strigi pe nume.

N-am fost înţelept să învăţ din experienţa altora; n-am fost nici curajos încât să am încercările mele. Mi-a ajuns răbdarea.

Nerăbdătorul e în stare să facă orice, se apucă chiar acum; numai să nu-l pui să repete.

Celebritatea l-a găsit înaintea geniului... Ştiu scriitori care şi-au scris opera înainte de a le fi venit şi talentul descoperit de sponsori, de critici.

Mama asta nu-şi înţarcă pruncul şi nu-i taie buricul. Face din legătura de sânge şi carne, lesă de căţel pentru toată viaţa.

E noapte, plouă şi, în spatele casei, s-a ivit, strălucitoare, luna. Ca din reflex de lunatic, caut pe cer curcubeul.

Coarnele, două idei fixe şi simetrice, din *os colţos,* arme de luptă, podoabe defensive. Cum să te opui convingerilor sale de taur matur.

Stăpânii laudă docilitatea şi fidelitatea, pe când cei supuşi vor lăuda virtutea şi omenia – şi nici unul pentru că şi le-ar dori pentru ei.

De ce să tacă şi când n-are nimic de ascuns…

Creatorul? Doar în sufletul pe care nu-l vedem, El ne-a pus ceva din fiinţa sa. În rest are şi el chipul pe care i-l dăm noi.

Ai zice că creierul spălat are şi capul curat. Dincolo de rimă, e o mare mizerie!

Şi lui, energia cu care ne cucerea îi era dată de viciile sale fără număr; virtuţile, puţine, îi adăugau, cu determinare, sensul.

De ce m-aş fi plâns în socialism de salariul mic? Galantarele goale din magazine arătau puterea mea de cumpărarea, ba îmi rămâneau şi bani. Cine ar crede că *economiseam nimicul!*

POTOP DE VREME BUNĂ

Ideea eternităţii este o boală a spiritului. (Lev Tolstoi)

În loc să-ţi faci iluzii că poţi „salva lumea", în multe locuri de pe acest Pământ pare a fi mai realist să te salvezi mai întâi pe tine însuţi de *această lume.* (Franz Ruppert)

Aşa nu se mai poate trăi. (Mihail Gorbaciov)

Nu e oare un lucru minunat să ne străduim să-i lăsăm pe oameni mai fericiţi decât am fost noi? (Montesquieu)

Am insomnii grave din pricina zilei trăite, a realităţii, am insomnii prelungi, dar mai puţin stranii decât visele în care trăiesc spaima că nu mă pot trezi la realitatea asta de coşmar.

Îmi recunosc uşor *Boala:* poartă numele meu.

Sigur, aţi observat şi voi când v-aţi uitat în urma ei. *Femeia puternică* nu-i niciodată singură; e însoţită mereu de o umbră de bărbat, *bărbatul ales de ea.*

Asceții nu sunt, nici ei, oamenii măsurii, ci au o lăcomie pe dos, o lăcomie cu semnul schimbat, negând simultan şi *a fi,* şi *a avea.*

Ca voi toţi, îmi trăiesc ziua după legile zilei dar, în vis, îmi răzbun şi eu ipocrizia trează şi visez după regulile mele.

Când cineva i-a spus că *e târziu să fie deştept,* nici n-a vrut să se mai trezească!

Sigur că şi eu îmi doresc fericirea. Mi-o doresc cum v-o doresc şi vouă, aşa, cu toate viciile cu care ar veni beleaua asta şi m-ar face să sufăr de fericit ce-oi fi.

Şi nu-i lume care să supravieţuiască omului, nici pădurea care să dureze fără copacii ei.

Va veni şi ziua când vom afla că ne-am incendiat singuri casa. *Ziua asta a şi trecut,* iar noi încă nu ne-am hotărât să stingem focul. Vom fi aflat că, singuri, ne facem viaţa *fum şi scrum,* într-o singură zi, şi, iată, ziua asta a şi trecut.

Nu ies în grădină, nu deschid fereastra: din două clicuri aflu de pe net *vremea probabilă*, cu *iconuri* pentru soare, ploaie, fulgere. E *funny,* dar calendarul cataclismelor rămâne imprevizibil, în compensare noi adăugându-i *Proiectul sinistrului,* al dezastrului total – mult mai precis.

Anul 20-20, cum îi zic unii, *doi poli* în termeni de piaţă – e un an ratat din toate economie, educaţie, agricultură, iar de sănătate – nu mai vorbesc. Un singur domeniu încă merge bine – politica: politica *afacerii cu moartea.*

Timp comun, lumi diferite... Nu vom şti curând dacă, toţi, venim din aceeaşi materie, pe aceeaşi cale şi n-om fi veniţi, câţi suntem, din *acelaşi timp* măsurat tot de alt ceasornic.

Mă îndoiesc că, vreodată, vom fi capabili să aflăm adevărul despre noi: *cine suntem, de unde venim, pentru ce suntem aici.* Şi, în acelaşi timp, sper cu toată puterea ca îndoiala mea să nu fie adevărul absolut.

Atâta zgomot în jurul nostru, de-aş putea crede că planeta şi-a epuizat resursele de linişte. Îmi voi procura linişte sintetică, din material plastic: ferestre termopan şi camere antifonate.

Vremea fiecăruia are o cruce, *o cruce a timpului* dată din naştere. La unii, crucea de purtat pe umeri e mai mare, la alţii – mai mică, mică încât nici ei n-o văd, n-o simt.

Într-o singură viaţă, *sub silă, mi-am schimbat opţiunile.* Până ieri mă-ntrebam: *e rău ce fac, o fi bine* pentru voi? Azi mă-ntreb *dacă pot s-o fac* sau nu. *Tot ce pot face e legitim?* Deci am dreptul *s-o fac!* Şi dreptul meu trece de binele, trece de răul făcut vouă!

Ignoranţa îi este rotundă, îndeajunsă în tot ce-şi doreşte şi deloc bănuitoare: judecăţile sale, etanşe la orice argument, nu se lasă infectate de îndoieli, de păreri contrare. Cum să-i ştirbeşti perfecta ignoranţă cizelată prin *alfabetizare şi doctorate?*

Suport şi eu, ca voi toţi, servituţi de care n-ai cum te feri: sunt datorii de familie, de *neam* şi *neamuri* şi, oricum te-ai zbate, nu le poţi plăti în bani, în aur, nici din împrumuturi; sunt datorii de care nu poţi fugi: vina, ruşinea sub chinurile moştenite, bolile de sânge, bolile de carne, moartea.

Cum am uitat de-o vreme ce caut pe-aici, n-am de ce să mă îngrijorez că nu mai ştiu data naşterii celor din casă, a prietenilor sau că trec prin piaţă fără treabă pe acolo, când n-am leţcaie la mine.

Numele celuilalt îţi spune duşmanul sau prietenul, ba şi distanţa de lumea ce vă desparte.

La mine, sigur, mâna stângă nu ştie ce face dreapta de vreme ce una a învăţat să scrie iar cealaltă, analfabeta, nici să semneze nu poate, dar îi îngână şoapta scrisă în gestul ei mut.

Crescut în comunism, nu coada mă înfuria cât favoriţii serviţi înaintea tuturor, direct acasă, până să se termine laptele din magazin. Motivele de atunci au dispărut, iar azi, democratic, şi calici, şi avuţi, facem coadă la favoruri, la privilegii...

M-am trezit cu ideea că gazetăria, *profesia asta pe care nu încetez s-o blamez,* mi-a dat un nume, m-a scos între oameni, pe mine, anonimul, rebelul tăcerii fără tată, fără mamă, căzut pe pământ fără să ştie de unde, de ce. Şi, scriind, m-am trezit cu ideea că pe mine *mă-njur, de mamă, de tată*...

Decolez tainic din aşternut şi zbor noapte de noapte: o aripă – pe inimă, o aripă – pe ochii.

Cel care doreşte *schimbarea realităţii* simte, de fapt, că nu se poate adapta la acea realitate, la acel prezent. Şi, aşa, apar descoperirile epocale, aşa se nasc *revoluţionarii, martirii.*

Avea felul său propriu de a-şi trăi emoţiile. La vizionarea unui film îşi urmărea personajele cu o empatie totală: pe ecran se bea whisky şi el pleca beat de la film.

Nenorocirea blestemului moştenit: când strămoşul ţi-a fost ars pe rugul crucii cu *treisprezece generaţii* în urmă, tu te sufoci şi azi de fumul grătarului făcut la iarbă verde, a cărnii arse, la care, ia priveşte, vecinii salivează de poftă.

Dacă mă ştiu creştin, mă ştiu *creştin vechi,* după *Vechiul Testament.* Să fi fost contemporan cu *Iisus,* nu căutam să-i ies în cale, nu i-aş fi invidiat prietenii. Şi de va veni, eu am alt drum, alt vad, pe când el îşi face treaba în altă parte.

Lui Antistene, filosofia, zice el, i-a adus avantajul de a se frecventa pe sine. Astăzi, câţi dintre noi ne mai întoarcem la noi înşine, câţi dintre noi mai suntem *frecventabili?*

Nu-i cere unui diplomat să fie sincer; e ca şi cum i-ai cere episcopului să recunoască din amvon că e ateu de când a terminat seminarul!

Cu cât îţi permiţi mai multă libertate, o faci pe seama vieţii private, a liniştii familiei tale, a prietenilor. Egoiştii, probabil, se simt liberi cu totul.

Boala? *Un mod al fiziologiei noastre de a se apăra,* de a se adapta, la o violenţă căreia noi nu ne-am putut opune şi am acceptat-o până la exterminare.

Ştiinţa mai pricopsită ne spune, pe compartimente, *cum* existăm, *cum* ne dezvoltăm, pe când filozofia încă nu ne-a spus *de ce, în ce scop?*

Prudent, să nu păţească vreun accident, să nu cadă, când a urcat în copac, şi-a prins de cracă centura de siguranţă – laţul spânzurătorii.

De cum escrocul dovedit şi încarcerat primeşte scrisori de simpatie din partea femeilor, primeşte şi cereri în căsătorie, ca oricare altă vedetă cu carismă albă. Refuz să-mi răspund de teamă să nu aflu ce ştiam de mult: carisma aduce, ca *darul nemeritat,* tentaţia irezistibilă în faţa escrocheriei.

Teama de moarte, ca toate spaimele, vine şi ea înaintea faptului. După – se pare că te obişnuieşti... cu toate cele rele, cu toate cele bune.

Artist liber şi creaţie fără constrângeri morale, financiare, ideologice: frumoasele lozinci ale sinuciderii artistului în numele unui principiu.

Scandalul nostru, ce familiar îmi sună, s-ar trage de la *skandalon,* adică ar fi o *cursă* grecească întinsă omului. Şi eu presimt moartea ca o cursă, un adevărat *scandal* ce mă pândeşte tot mai de-aproape.

Vorbă auzită de la *un om al legii*: Şi între hoţi găseşti oameni de onoare şi oneşti, dar nu cu ei, nu cu oameni din ăştia ne facem noi treaba...

Mă uit la harta Europei: *un apendice la imensa Asie* de unde venim şi de unde încă vin europenii de mâine. Din Asia ne ajunge viitorul *Lumii Vechi.*

Comorile cele bănuite ca taine neaflate au o putere mai mare decât comoara găsită, dezvăluită ochilor noştri. Misterul abia întrezărit – mai eficace decât orice dezvăluire.

Toate crimele *Tătucului* au întărit dragostea rusului de rând faţă de *Generalisim* cât să câştige pariul cu Infernul. Şi a venit răsplata: ca pe toţi ateii care au întărit credinţa, Biserica, iubitoare cu *greşiţii* ei, îl va canoniza pe Stalin.

Stalin, seminarist ratat, sub pariu cu Satana, s-a purtat cu ruşii ca Dumnezeu-*Tatăl* cu Iov. Iar ruşii nu şi-au pierdut credinţa nici în Stalin, nici în Biserică, nici în Satana.

La un bărbat, sufletul, când este, se poartă medalie pe piept şi se scoate cu haina. La femeie, sufletul se impregnează în piele – tatuaj de parfum ce se spală uşor, după primul duş.

Când o femeie îşi pierde trupul, cu siguranţă că bărbatul care l-a găsit şi-a pierdut şi el capul.

În istorie, oricum o fi fost scrisă, n-am citit, n-am găsit pagini albe. Acolo şi-ar fi aflat locul momentele de linişte şi de pace ale oamenilor.

Mereu în contrazicere cu alţii, a renunţat să mai caute în comerţ zahăr candel; acum, ca oaia, linge drobul, *sare candel,* până i se pare dulce.

Din vârstă în vârstă, devenea tot altcineva, cu alte dimensiuni? La statura sa şi-a adăugat înălţimea fiecărei trepte pe care nu a rămas.

Nu ne-a întrebat nimeni dacă vrem comunism; de ce ne-ar fi întrebat dacă vrem democraţie, libertate *şi cum le vrem?* Cine suntem noi, *masa oamenilor de rând,* să răspundem la o asemenea întrebare? Unde s-a mai văzut în istorie să hotărască netrebnicul ce să facă cei mai puternici decât el?

Bucuraţi-vă, canalii! Promis ca dintotdeauna, şi viitorul e al vostru.

Citez, din imaginaţie, motto-ul la *Jurnalul vieţii de apoi* al lui Ludovic al XVI-lea: Când un rege joacă, la noroc, *cap sau pajură* de regulă cade *Capul*.

Neîndoios, Dumnezeu e, în chip legitim, *Tatăl* ceresc al lui *Iisus,* iar Maria, *Mama* pământeană a *Fiului Lui*. Cum tot ea e şi *Fiica Tatălui,* (acelaşi tată ca pentru noi toţi), mă întreb de nu cumva acesta-i Incestul, *Incestul Întemeietor* după care tânjeşte pacienta ajunsă personaj în literatura lui Freud?

Joaca cu cuvintele îmi pare o glumă tocmai când nu-i de glumit cu joaca din cuvinte.

Nu-ţi admira maestrul, nu-i fi credincios toată viaţa. Să-l fericeşti, e de ajuns să ştii când să pleci de lângă el, să-l trădezi, să-l ucizi!

Cine vrea *să trăiască,* va alege umorul şi spiritul; cine va vrea *să supravieţuiască* alege ordinea. Aş paria mai departe pe umor şi pe spirit.

Înţeleptul, de regulă, e cel retras, necombativ, gata să renunţe la dreptul său pentru clipa de linişte vânată de-o viaţă. Ai crede că înţelepciunea e un lucru de dorit la orice vârstă. Să ne-nchipuim, atunci, generaţia de tineri chibzuită, cumpătată şi cu măsură în ce face şi veţi vedea dezastrul…

Cum să-mi datez *Jurnalul* câtă vreme sunt sigur că l-am scris *din* şi *până în* zilele noastre...

Am în proiect *un cimitir pentru infractori,* pentru infractorii morţi. Vor fi păziţi de gardieni morţi şi ei, să fim siguri că nu-i vom întâlni şi în Viaţa de apoi. Cine vrea să-mi finanţeze proiectul?

Poliţistul ăsta-i ca vântul: nu bate, nu există.

Poliţistul – un tâlhar de parte greşită. Sună caustic? Încercaţi şi reciproca.

Mă plimb des prin Piaţa Mare fără să cumpăr nimic. Am zile când, dacă nu pun la socoteală banii din geanta furată, nici un bănuţ nu cheltui.

Buruiana rea îşi are şi leacul răului în ea.

Ca dintotdeauna, *ultimul tren* pleacă aproape gol, doar cu cel din urmă norocos!

Mă şi întreb cum o fi ajuns la vârsta asta fără să aibă şi el, ca tot omul, *măsele de minte,* că acum sigur nu le are.

Obsedat de urâţenia lui, ba chiar şi de cocoaşa ce nu se vede, îţi cere să i-o pipăi, să i-o confirmi cu amândouă mâinile, să-l compătimeşti pentru fatalitatea asta. Cum să-i vorbeşti despre *vanitate* când ştie sigur că nu despre el vorbeşti?

Ascetul îmbogățit pe seama virtuții sale arată ca un medic obez care te învață cum să slăbești!

Neînsemnat, cum arăta, numele său mi se păruse mai lung decât biografia lui detaliată.

Un gazetar dibaci va şti să ţintească, prin scrisul său, pe cititorul mai inteligent decât el.

Memoria sa – debaraua de nesuportat a durerii, a suferinței, a vieții ce nu se uită.

Se visase crocodil şi trăise spaima de nesuportat că se va trezi din vis înainte de a reveni în trupul adormit. Rătăcit în sensul giratoriu al filogeniei, se întreba în ce direcție îi sunt semenii. Mai întâi, ce nenorocire, va ieşi pe uscatul zilei.

Țipătul de la naştere, după palma primită, țipătul acela îți va fi numele ce va creşte cu tine, adăugit prin ani cu titluri, onoruri şi funcții. Scrisă şi povestită altora, viața ta va fi uitată. Țipătul naşterii tale rămâne amintirea lumii.

Autoritatea care *nu curmă nelegiuirea* prompt şi drastic de cum a aflat, este complice şi parte la faptă. Judecătorul se arată, mai degrabă, fratele mare al tâlharului şi nu frate cu victima. Clemența, îngăduința, iertarea devin răni grave, mortale pentru victimă, imposibil de despăgubit în vreun fel. Vai, vai şi-amar de naivi ca mine!

Adorm cu senzaţia picăturii scufundate în ocean şi risipite. Nu voi ajunge vreodată să înţeleg cum are loc *revenirea mea* în aceeaşi fiinţă, dimineaţa la trezire, la ora fixată pe ceas.

De la o vârstă, nu azi, nu mâine, orice strângere de mână pare un *Adio!*

Din viaţa lor pământească, *Shakespeare* şi *Cervantes* se sting în aceeaşi zi. Coincidenţa îi face pe Regele Lear şi Don Quijote contemporani, ca într-o mirabilă *serendipitate* potrivită de părinţii lor cu o îndemânare de moaşă cosmică.

În *războiul rece, noi fierbeam la foc mic.* Acum, în plină *pace încinsă la roşu,* lumea dă în clocot. Oare cât va reuşi *covidul* să ţină capacele pe oale?

Pandemia de Corona... A trebuit să trăiesc şi deziluzia asta: virusul cel mortal pune *un zero imens* în faţa tuturor valorilor morale de până acum. *Un zero, apoi virgulă,* şi se continuă cu enumerarea cifrelor. În orice tragedie, lumea rămâne sub acelaşi refuz surd la orice apel la omenie.

Îmi scriu gândul şi îl privesc de la distanţă ca pe o pasăre ce se sperie de privirea mea. Îmi desenez gândul ca pe un ou. Îl ţin în palmă, îl încălzesc îndelung cu privirea şi, cât clipesc, pasărea zboară din ou. În privirea goală – iluzia gândului ce fusese pasăre cândva.

Răpus de viaţă, a murit fără diagnostic din neglijenţa medicilor, el – *Nemuritorul.*

Citesc, citesc mult dar cu un ochi numai; celălalt îl ţin închis a neîncredere, ca sub bănuiala că şi cum, în hârtia din faţă, am un act de trişerie.

M-am trezit strigând un discurs: *Omule, nu mai vreau!* Alege-ţi un mort drept Dumnezeul tău, un mort dintre cunoscuţii tăi!

Mă visez piesă de şah. Nu-mi spune nimeni ce sunt, *cal* sau *nebun*. Şi, în vis, nu mă miram pentru că eu, cândva, mi-am propus să trăiesc după regula pieselor de şah, să scriu *Jurnalul* vieţii pieselor din lemn ori din os, *oameni de rând* în mâna jucătorilor.

Încă o mai visez pe mama a cărei faţă nu avea chip omenesc, ci arăta a fi doar un sân. *Şi spui asta în vorbe, treaz fiind, la vârsta asta?*

Nu cred în altă viaţă dar promisiunile credinţei, o credinţă disperată în altă lume, dă speranţe şi înfiinţează ca din nimic *promisiuni nemuritoare*.

Spitalul, cel ştiut de mine, e organizat impecabil după regulile romanului bun: ca prolog, la parter – *Triajul*, apoi, pe etaje – capitole pline de dramă, *Interne*, *Cardiologia*, *Chirurgia* şi tot aşa. La ultimul, sub cer – *Terapia intensivă*. Pentru toate capitolele, de notele de subsol se ocupă *Morga*.

Să-ţi spui vârsta după ceasul de pe noptiera ta pare o idee trăsnită, mai ales când, seara, la culcare, îl potriveşti să te trezească mai devreme, mai devreme de ieri, să te trezească tot cu o zi în urmă.

Viitorul lumii, de mâine începând, cu mine ca nou născut.

La ce-i bună memoria într-o lume care uită.

Nu ţin minte vorbe, memorez chipuri.

Am închis ochii şi am scris fără să văd, am scris despre starea mea nouă. Am citit textul orbului şi n-avea mai multe greşeli, nu era mai puţin citeţ decât al văzătorului care mă ştiam.

Curajul, virtutea e pentru eroi; prudenţa e a supravieţuitorilor, ei rămânând să le cinstească memoria cu o temeinică uitare chiar de a doua zi.

Coşmarul său avea o obsesie: *fantomele* – insomniile celor evadaţi din somnul de veci.

Pentru cei grăbiţi, 75 de ani e o cifră mai rotundă decât 80.

Trandafirii din vază, pe cât se ofilesc, au spinii mai agresivi, mai vii, de parcă ar îmbătrâni ca oamenii, în răutate. Doar privirea ta îmi ţine proaspătă floarea şi îmi ofileşte spinii.

Scumpa (pentru noi) strălucire a politicianului – o aură vulgară, grotescă, pe care o suporţi încă, până te apropii şi-i simţi şi *odorul democratic*... de hazna în serviciu public.

O lume nebună: cei care se ştiu *excepţii de la regulă*, politicienii adică, *fac regula* pentru noi, oamenii de rând. Şi ne mai mirăm că ei, ca nişte *anticorpi,* se ştiu imuni *în legea lor,* făcută de ei.

Pe vreme de pandemie, şi stăpânul, şi câinele, ieşiţi la plimbare, au *botniţe*. În stradă, buldogul mârâie: *Şefu', acasă, facem schimb de măşti!*

Umbră a bisericii proiectată în Cer – *preotul în rasă neagră:* arătare de nălucă plutind peste pământ, uitând de om, căutându-şi Stăpânul străin.

În orice *concurs de împrejurări,* sunt sigur, hazardul ar cuceri *Trofeul* şi toate cununile de laur. Oricât de prevenitori ar fi organizatorii, oricât de prudent ar fi juriul, hazardul va evita toate obstacolele şi va ajunge primul pe podium.

Prins în competiţia unei lumi drepte cu adevărat, cel dăruit cu farmec şi vocaţie va primi o *diplomă de participare,* ca o încurajare, iar *Aurul şi Laurul* se va oferi oropsitului de zei, învinsului. Va fi palida sa mângâiere pentru lipsa de talent, de şansă, neajuns cu care trebuie să se împace şi să trăiască fără să ne invidieze pe noi, *favoriţii norocului.*

Să-mi fi înşelat amicii, să-mi fi uitat promisiunile faţă de ei, cum m-am trădat pe mine însumi atât de des, *aş fi rămas singur* şi nimeni nu mi-ar mai fi deschis uşa, nu mi-ar mai fi răspuns la salut.

Cad suflete de pe trupul răpus de boală, divină osândă sub terapii intensive.

Conopida desculţă, o doamnă de la ţară, îşi ridică poalele din ţărână să nu-şi murdărească rochia, până urcă în căruţă: pleacă, la piaţă, în oraş.

Melancolia – punctul mort al energiei vitale.

O vanitatea – mai veche decât Biblia. Khufu a ordonat supuşilor săi muritori şi eternităţii: *Aici este Egiptul iar mormântul numelui meu va fi să dăinuie veşnic în timp, în spaţiu, cum nu va fi şters nici din memoria oamenilor, cât vor fi oameni şi stele în cer.*

Când, prin magazine, *toate preţurile se termină cu 99,* mă tem că *n-o să am clipa, bănuţul de timp, să dau restul* dacă, greşind, voi bate în casă suta de ani.

Vânătorul temerar se visează şi pe sine pradă.

E iunie şi, frăţeşte dar nu egal, împart trufandaua din cireşul dat în pârg cu stolul de grauri. Nu m-aş plânge de nedreptate divină dacă hoţii nu s-ar găinăţa pe fructe, de deasupra, cu tupeul parlamentarului sătul... din pomul alegătorului.

Eu pot gândi orice trăsnaie, bună, rea ori criminală de-a dreptul. Când îmi spun gândul aventuros cu voce tare, atunci abia apare şi vina pentru năzbâtia fluturată în gândul de smintit.

Specia mea – copleşită de propria ei *nimicnicie,* până o nivelează nimicul de sub orizont.

Calitatea trecutului se supune calităţii memoriei tale. Ziua de mâine se anunţă ca o anticipare prin imaginaţie. Mâine – viitorul meu scurt.

Cel care ştie limbi străine – pământ fertilizat de mai multe Niluri. Poetul, şi tradus pe cât se poate, rămâne lucrarea limbii în care s-a născut.

M-aş bucura ca dispariţia mea să vă provoace o durere mai mică decât naşterea. E singurul bine pe care vi-l pot face.

Îmi citeşte din versurile lui scrise noaptea trecută. Îi spun că sunt slabe dar, repede, îi găsesc şi o scuză: *O fi din cauza traducerii; cred că în original sună mult mai bine!*

Bătrâna doamnă din faţa mea – un manual de *Istoria artelor.* Arată venerabil, dar e plictisitoare şi inactuală ca un capitol din *estetică a ruinelor:* catedrale gotice, biserici creştine trecute prin urgia păgânilor, monumente salvate printr-un fericit cutremur al civilizaţiei. Asta fusese viaţa ei.

Domnule, ai un mare defect ca să fii un scriitor, un scriitor bun: eşti *prea* sănătos!

Cea mai importantă lectură a mea, şi mai durează, e să-mi citesc viaţa pe cât încă mi-o ţin în palmă ca pe o carte scrisă de alţii, *scriitorii de vieţi.*

Cu zidurile lor surde, bisericile, ca *Memento mori!,* – locul potrivit să plângi fără să fii auzit.

Dimineaţa în care mă trezesc sănătos, cu soarele în casă – cadou căzut din cer!

Cu luna în spate, umbra i s-a culcat punte la picioare, să nu mai caute vadul.

Unde eşti, *extraterestrule?* Acum e vremea numai bună să ne cunoşti, vino repede cât să ne prinzi în viaţă. Şi nu uita vaccinul, dacă-l ai!

Copiii, ajunşi jucării scumpe în mâinile părinţilor prea iubitori, ale oamenilor mari – o tragedie lungă cât viaţa.

Vei câştiga mai des, vei câştiga mai mult, cedând interesului celuilalt, nu inteligenţei lui.

Pentru vagabondaj, boschetarul a fost condamnat cu arest la domiciliul. Pe timpul executării sentinţei, l-au obligat la un domiciliu fix cu gardieni care să-l servească... cu tot tacâmul.

Buldogul meu şi-a luat ca bodigard un pechinez pătat dintre imigranţii în căutare de azil.

Oportunităţi contemporane: până şi zeiţa victoriei, *Nike*, şi-a luat cetăţenie americană.

Deşi obraznicul le-a dat ocazii dese, părinţii nu l-au bătut, ba îl şi apărau în faţa profesorilor mereu ţâfnoşi. A priceput mai târziu de ce o făceau: ajunşi la bătrâneţe, ei, părinţii, i-au cerut să le întoarcă bunăvoinţa ca *taxa de protecţie* datorată de pe când fusese copil.

Cu cât cobori scara evoluţiei, în regnul animal, în regnul vegetal, observi că ne hrănim cu strămoşii. În sensul larg al expresiei, suntem canibali, fără excepţie. Cum tot ne mâncăm semenii din care venim, nu mai e decât un pas până la a-i înfuleca şi pe cei de lângă noi, încă vii şi în putere.

Ascult *muzică arabă:* jale unduită, ezitări în arc de cerc, pipăiri abia îndrăznite, elan frânt... Să fie dansul *pasul în faţă,* retragere, apropiere, când luptă, când fugă? *Filigran de amurg, muzică arabă – cronica înfrângerii,* a loviturii ratate. Muzica arabă este povestea lui *unu* multiplicat prin despărţiri, împărţiri şi răsfirat în lume ca nisipul deşertului, partener de dans al *simunului*. Şi deşertul, şi cerul rămân la locul lor de milenii. Prin înfrângerile mele, nu prin victorii, sub acelaşi cer, sunt şi eu *un* arab.

Cu lenea mea de *european marginal,* am tot ezitat să-mi iau cetăţenia de mongol, aşa cum îmi propusesem de ceva vreme. Patriot mongol să fi fost, *Covidul* n-ar fi avut curajul să se apropie de mine, cum n-am auzit să se fi apropiat de compatrioţii mei din vis.

Pe sicriu scria: *Cobor la ultima staţie!*

Aud clopot şi, în urechea mea, *bronzul* sună catastrofa altor războaie pierdute ca mâine!

Ajunşi la putere, politicienii fac şi ei tot ce-au denigrat, ce au urât mai mult pe când erau în opoziţie, dar, cu spirit de sacrificiu, suportă şi această dezamăgire în numele nostru, spre binele lor.

M-a surprins lipsa de subiecte în discuţia dintre doi scriitori. După ce s-au lăudat puţin, restul timpului au tăcut măsurându-se din ochi ca două statui încă vii în faţa unui singur soclu.

BURUIANA DE SĂMÂNȚĂ

Subiectivitatea e adevărul. (Søren Kierkegaard)

Cosmologii se înşală adeseori, dar nu au niciodată îndoieli. (Atribuită lui Lev Landau)

În orice acţiune, primul obiectiv al persoanei care acţionează este dezvăluirea imaginii sale. (Dante Alighieri)

Creatorul Europei a făcut-o mică şi chiar a sfărâmat-o în părticele, pentru ca noi să ne găsim bucuria nu în mărime, ci în diversitate. (Karel Čapek)

Sunt scriitori guralivi care ți se destăinuie cu amănuntul pe cât îi citeşti. Sunt şi scriitori discreți cu ei înşişi dar, citindu-i, afli că ei te cunosc. Între ei, şi Shakespeare – contemporanul meu.

Cititorul – un *medium* la fel de inspirat ca vraciul, ca şamanul, pentru ca leacul să prindă, pentru ca vraja să se închege. Altfel, dacă scriitorul nu are glas, iar cititorul nu are ureche, *minunea,* minunea scânteii cum să se petreacă, între doi butuci când, între ei, nu se iscă fulgerul?

Cu sufletul fript, mă rog de Dumnezeu să-mi asculte dorinţa cea rea şi, tot eu, plâng de două ori să nu mi-o împlinească.

Pământul – carnea care mă simte. Carnea mea, ca iarba din brazda înţelenită, va renaşte din nou.

Ştiu că îi sunt indiferent, dar faptul că mi-o spune atât de apăsat mă încredinţează că mă înşel.

Suntem fiii bolii şi-ai leacului, în egală măsură în care suntem fiii părinţilor noştri.

Realitatea care mă copleşeşte până la sufocare este cea mai solidă operă a subiectivităţii mele, lucrare intimă la care migălesc şi azi.

Orice întâmplare îţi poate aduce sfârşitul, aşa îmi percep eu spaima faţă de noutatea clipei. Dacă se întâmplă să prind şi clipa următoare, mă pot socoti norocosul zilei.

Cuvântul? Nu voi cunoaşte mai mult decât exprim; nu voi exprima nicicum peste nimicul meu vorbit – *Cuvântul!*

Până şi în trupul sănătos sufletul stă nesigur, într-un picior, gata să plece, să facă pasul spre Cer. Ia şi te bucură, abia când eşti bolnav, cât mai grav bolnav, abia atunci sufletul coboară în tine cu ambele picioare şi renunţă la gândul de plecare.

A plouat şi *orice sămânţă scăpată pe pământ încolţeşte* încât grădina mea se va preface curând în junglă de buruieni. *Dă-i numai seminţei şansa* să atingă, ca Anteu, pământul şi îşi va înfige rădăcinile adânc în ţărână, să-şi tragă vlaga. *Dă-i numai seminţei ceva timp* – adică un lucru de nimic pentru veşnicie.

Nu mi-au plăcut profesorii care-mi arătau că deja ştiu totul, *înainte de a asculta clasa,* elevii.

Atât cât a ajuns la noi, teatrul lui Eschil rămâne *ca text, un text*. Cine să ştie cu adevărat cum arăta, cum se auzea un spectacol, cum răsuna în vremea aceea vocea zeilor, *a eroilor rătăciţi pe scenă?*

Ca să-ţi spun cu adevărat ce simt, cu emoţie şi durere, îmi vine să-ţi citesc dicţionarul de la A la Z, să-ţi spun ce simt cu toate cuvintele deodată şi nu ştiu dac-aş reuşi să-ţi spun tot ce-aş vrea.

Convingerile mele îmi stau cătuşe pe creier – nu mă pot mişca, nu pot gândi dincolo de rana lor şi, fără convingeri, mă pierd.

La toate orele din zi, din noapte, mi-i foame de femeie, ca de sfânta pâine goală.

Poartă-te oricând, şi mai ales când eşti singur, ca şi cum Ochiul, *Ochiul dintâi,* Ochiul cel de dinăuntrul tău te vede tot timpul. Veghează-te, oriunde *Ochiul tău* te vede!

Răspunsul meu în faţa întâmplării de necontrolat e uşa deschisă de vânt spre prăpastie, peste pragul de nori şi, din clipa aceea, nu ştiu ce va urma. Cu uşa deschisă, deschid şi ferestrele, să aibă pe unde ieşi întâmplarea adusă de vânt.

Viaţa ta – câmpul de bătălie de pe care nimeni nu ridică morţii, nimeni nu îngroapă cadavrele iar *hoitarii* au prins poftă de carne vie.

A treisprezecea casă astrală, în conjuncţie neagră cu nenorocul, lăsaţi-o ca menită marginalilor, celor persecutaţi de ursitoare până a se naşte.

Am metoda mea de a rămâne în contact cu realitatea: în plină zi mă trezesc visând din jumătate în jumătate de oră.

Planul, proiectul, *elaborarea îndelungată* – calea cea mai sigură, la mine, de a rata idealul, ţelul.

N-avem creator, n-avem operă. Rupte din poveste, personajele bântuie printre noi fără casă, fără stăpân, *homeless man* peste lume, poze cu fantome.

Strănutul ca restartare a întregului organism, ca o moarte mică, după care reporneşte *sistemul.* Statuile, de-ar fi să strănute, cu siguranţă că s-ar sălta de pe soclurile înalte şi ar lua-o la plimbare – oameni călare turnaţi în acelaşi bronz, ca centaurii, cărora nimic nu le-ar sta în calea dorinţei lor.

Boala de care sufăr e numai boala mea şi-mi poartă în antet CNP-ul. Doar doctorul mă cheamă pe numele întreg, ca descântec, să fiu vindecat de boala lui *cum mă cheamă*.

Am, acum, toate argumentele să cred că nemurirea, veşnicia pentru om, pentru oameni – nici n-ar fi o idee prea bună! Propusă strict pentru mine, aş fi *contra;* de-ar fi să votez nemurirea pentru lume, m-aş abține ca un oportunist oarecare.

Poate că nu ştiu ce e binele, dar răul îl ştiu, îl ştiu din cât l-am suferit de aproape. Acum nu aşteptați să vă fac binele pe care nu-l cunosc; vă promit să nu fac răul care încă mă doare.

Da, salutul *face-to-face* dispare, oamenii îşi dau bună ziua pe *face-book*.

Misticul, în culmea extazului, îşi atinge mirajul cu ochii. Apoi, treaz, îşi construieşte calea prin care să coboare de acolo, fără scară, fără aripi.

Dorința – senzația expresă a absenței, senzație ce-mi suplineşte lipsa, asta să fie definiția dorinței? *Lipsa, absența,* îmi acoperă golul cu nostalgie, împlineşte locul, dar îi întreține amintirea în durata zilei; senzația golului ca inflație a absenței, apăsarea nimicului, a vidului ce îşi aşteaptă povara. *Fără gravidia, fără sarcina sa,* acel loc nu există de vreme ce nu are nimic în el, decât tot ce-i lipseşte.

De-ar fi să ne încredem cu adevărat în *prezumția de nevinovăție,* până la proba contrară, toți ar trebui să ne considerăm oaspeții nemuririi sub bănuiala de nereprimat a vieții de apoi.

Umbra mea își toarce scama în tristețe când vede cum mă deșir în amurg, cum mă traversează asfințitul fără să-mi mai doresc răsăritul.

Timpul trece prin mine ca vântul prin sită.

Lași dobitoacele din bătătură libere și libertatea lor *pare învoiala ta cu hoții* să-ți ia vita din ogradă în toată libertatea. *E în puterea dreptului meu,* va zice hoțul: cel liber face orice, răpește ori se lăsa răpit, după cum îi este voia!

Pliniu era convins că usturoiul te ferește de nebunie. Și, totuși, în lume mai este usturoi și mai sunt nebuni… Ori leacul nu-i de nasul oricui!

Sisif nu face recurs, nu are încredere în justiție, în avocați, în oarba ce cerșește prin *sala pașilor pierduți*, cu talerele întinse spre noi.

Tot ce este viu are nume de la Adam. Îți pierzi numele și ieși din șirul viu al lumii. De cum ființele au primit viață, *Adam le-a dat nume (Facerea 2-19).* Și cine dă numele, acela e stăpânul, *nașul* dăruindu-ți calea și soarta. Doar Adam, *omul făcut din lut roșu,* a dat toate numele până a rămas fără nume.

Într-un fel sau altul, toate operele zise *literatură*, sunt *jurnale*, măcar pentru clipa cea scrisă. Până şi cărţile de poezie lăcrimate pe valea plângerii, tot *jurnale* sunt.

Cu o tenacitate venită ca din perseverenţa lenei sale nu face nimic altceva toată ziua, motiv pentru care şi străluceşte prin asta.

Lumea ascultă de cuvânt şi ia chipul realităţii mele, aşa cum o văd, cum o gândesc eu, cum am spus: *la început a fost cuvântul.*

Poate că puţina raţiune pe care o am ar fi făcut şi din mine un om avut, dar inima a risipit după pofta ei orice bănuţ înainte ca abilitatea minţii să mi-l fi pus în mână.

Iau şi eu câte un medicament ca tot neîndemânatecul care nu ştie cum ar putea să-şi ajute boala să se vindece singură, fără pacient, fără doctor.

Invidia mea a aflat că unii se chinuiesc mult să-şi capete boala mortală, pe când, celui norocos, îi reuşeşte din prima încercare.

Rugăciunea – formă de schimbare înspre bine a predestinării? Cum mie îmi pare imoral să mă rog la Dumnezeu pentru binele meu, pot fi altruist cât să accept, să înţeleg ideea de monahism, atâta timp cât călugării se roagă pentru binele nostru.

Mă-ntreb de ce *Balaurul* nu l-a ucis, mă tot întreb până îmi pierdut urma de credință în Bine, în Rău. Să-l fi ucis *Balaurul* pe viteazul Gheorghe cel sfânt atunci aş fi ţinut şi eu partea fiinţei slabe. Victoria asta n-a dus la smerenie, cât la încredere în puterea de convingere a crimei sub poruncă.

Să fie sclavia o opţiune posibilă, sunt destui care încă ar alege-o, dacă asta le-ar făgădui *libertatea viciilor* care le dau sens vieții lor oprimate.

Câți poeți sunt, tot atâția sateliți are și Pământul. Fiecare poet – lunaticul de pe Luna sa.

Pisica mă priveşte cu îngăduinţă blândă şi mă face să înțeleg că, înțeleaptă cum este, chiar nu are ce vorbi cu mine – un guraliv din orice.

Poetul şi amicul meu locuiesc în acelaşi trup, dar niciunul nu pare fericit de întâmplarea asta.

Azi l-am zărit pentru prima dată pe cel pe care îl ştiam numai din auzite: e mult mai scund decât îl anunța faima sa...

Să fi scris de când mă ştiu cu un singur creion, să fi rezistat atâta creionul, prin exerciţiu zilnic, ar fi avut *vâna unui cal de povară şi îndărătnicie de catâr*. Dar nu, eu îmi schimb mereu instrumentul de scris, foaia, stilul. Doar catârul, acelaşi.

Textele din Vechiul Testament spun povestea altor vremuri şi au fost trăite în aceeaşi contemporaneitate cu zeii greci, aceleaşi cu zilele din mitologiile ştiute sau nu din restul lumii.

Coronavirus – precum mareea, creşterea şi descreşterea lui se datorează unei planete străine, deloc cunoscută nouă, deloc prietenoasă.

Fotografia, şi alb-negru, ca încremenire a clipei, minte viul mai mult decât o mie de cuvinte

Vorbesc, vorbesc şi eu nu ştiu ce auziţi voi; vă ascult acum şi nici nu o să ştiţi ce înţeleg.

Faptul că gândim *un lucru* e dovada suficientă că acel lucru anume şi există în realitate, măcar în realitatea minţii noastre.

Credinţele nopţii, certitudinile zilei.

Cum să nu crezi în toleranţa şi bunătatea lui Dumnezeu, când vezi ce oameni suportă să-L slujească, de la *umilul prea* cucernic, până la cucernicul *prea* fericit.

Să faci alcool din borhoturi de nimic ţine de vremea când *spiritul* baghetei magice ducea de nas vrăjitorii abia iniţiaţi în meserie şi, sub beţia nuieluşei, făceau tot ce vroia ea. Mare vrăjitorie alcoolul, când îţi trezeşte şi în spirit pofta de minuni.

Mi-i uşor să dau leul de pomană, dar tot nu voi scăpa de sentimentul de milă pentru *leul meu*, pe ce mâini a ajuns.

Tribunalul – arbitru şi parte într-un război civil interminabil cu *Judecătorul.*

Şi dacă tot acest Univers, *Magnvm Chaos,* cu infiniturile sale repetate în timp, în spaţiu, că nici asta nu ştim, dacă Universul o fi doar o *notă de subsol* la opera Cuiva care nici nu-i de conceput cu imaginaţia noastră, o operă la care autorul încă mai scrie la manuscrisul său în veci neterminat…

Cartea, tabloul, cântecul, operele care ies din utilitatea prezentului, care trec din ziua de azi în cea de mâine, Arta, ca formă concretă, toate dispar din preocuparea clipei, dispar din ochiul conştiinţei, din raza ei, dispar ca operă şi vor fi *cultură*, *tradiţie*, orice, numai urgenţă a clipei nu.

Insomniile mele au tot felul de capricii: după ora două noaptea îmi vine să nu mai fiu cuminte şi mă trezesc înainte de a adormi.

Cu ani în urmă auzeam că sunt strigat pe nume în cele mai neaşteptate locuri, din cele mai ciudate colţuri. Mă uitam în jur şi… nu mă striga nimeni. Acum, că am îmbătrânit, aud câte un mieunat de pisică şi – nicăieri, nicio pisică. Ar trebui să înţeleg ceva de aici? Nu vreau.

Toată viaţa a fost sănătos; a murit tânăr, înainte de a se îmbolnăvi.

Pentru meritul de a fi salvat omenirea prin dispreţul lui, a primit onoarea de a fi anonimul de care ştie toată lumea.

Plecăm, *plecăm de acasă* şi, oricum ne-am aranja, oricum ne-am pregăti, nu ştim niciodată pe cât timp plecăm, când ne-om întoarce. Cele mai temeinice, mai tocmite plecări – înmormântările.

Popescu? Da, ăla de care tot n-a auzit nimeni!

Justiţia, ca şi dreptatea, nu are preţ? Nu am atâţia bani!

Tot n-aş cumpăra dar, *la câtă fericire ne promite biserica* din stocurile ei inepuizabile, ar putea s-o lase mai ieftină şi fără atâta sclifoseală doctă.

Fantasmele, spiritele, să fie câteva dintre răspunsurile aşteptate de noi la roiul de întrebări la care nici nu îndrăznim să gândim, răspunsuri venite dinspre inconştientul colectiv?

Urarea ursitoarelor la naşterea celui de neam ales: *Să fii ca buruiana* care-şi duce dinastia şi regatul în aceeaşi sămânţă, oriunde ar mâna-o vântul şi gândul. Fie ca din buruiana care eşti, steaua stearpă să renască pământul.

Sinele meu are voce doar în vis, în vreme ce Eul îmi ciripeşte, ziua, de prin grădini străine.

Viciile mele sunt vii, proaspete, calde şi *îmi păstrează trupul curat* ca tacâmurile folosite zi de zi.

Nu le ştiu secretul, nu ştiu cum o fac, dar cei fără treabă pe-aici consumă mai mult aer decât li se cuvine, că te înăduşă cu apropierea lor.

Ia uite cum trec anii şi timpul meu pe terminate rămâne tot ca neînceput.

Credincioşii – trecuţi prin teascul Bisericii, cum treci strugurii prin teasc să ai vin din mustul vremuit, aşa vor afla eternitatea în credinţă.

Bişniţarii târgului – elita economiei de piaţă, din Piaţa Mare.

De ce vă scandalizaţi? Nu-i frumos s-o faceţi de faţă cu copiii, cu copiii tăi, însă, ştim toţi, *minciuna ţine în viaţă mai multe căsnicii* decât adevărul.

Religia asta, *o credinţă* şi *un Dumnezeu,* religie care-şi arată puterea şi minunea doar ziua, pe lumină, pe când noaptea rămâne mai departe în seama demonilor ca un teritoriu imposibil de stăpânit, de controlat. Dumnezeul meu de noapte care, în zori, se face biet îngeraş în cerul altor dumnezei ai zilei, cât eu să mă rătăcesc – *poliateu.*

Senin, îmi spune că el minte şi, da, ăsta-i adevărul! Nu ne naştem perfecţi, îmi spune el, şi, aşa cum alţii se nasc şchiopi, cu ochii cruciş, cu o pată pe piept, are şi el un mic semn din născare – minte!

Cu ochii cruciş: *bănuitoare*, trage cu ochiul, o pupilă supraveghează pe cealaltă. *La ce te uitai, tu?*

Azi, *numai deştepţi în jurul meu.* Ce zi proastă!

Şi părerile sunt ca hainele: unii şi le mai schimbă, le mai spală, alţii doar le scutură de praf şi le ţin de veşminte noi, când primeşte musafiri.

N-am să cred în tristeţea, nici în jelania celui care mănâncă două cotlete la o sticlă de vin, asta cât să nu înfulece saramura de crap pe stomacul gol.

Lucrurile frumoase, la îndemâna noastră, nu-s şi cele adevărate, iar cele care sunt *frumoase şi adevărate*, nu-s de nasul omului de rând.

Fusese pedepsit din naştere pentru vina ce avea să se întrupeze în viaţa sa şi, anume în acest scop, i se dăruise timp, timp măsurat după un ceas ale cărui ace se rotesc invers.

Am experienţă? Sigur că am; în împrejurări identice voi fi suficient de deştept să nu fac aceeaşi greşeală, dar sunt dornic *de alte greşeli noi,* pe care le primesc cu braţele deschise, ca tot deşteptul.

Fiului firav, tatăl îi spune: *Ce mă fac cu tine, arăți mai bătrân decât eram eu la vârsta ta.*

Ne este mai uşor să recunoaştem inteligența cuiva decât bunătatea. Inteligență are multă lume; bunătatea, bunătatea e doar a noastră.

Dragă Bebe, în viața ta sunt doar *nume mici,* şi acelea – diminutive de alintat copiii!

Stau la distanță de el; narcisismul, orgoliul său, e mai molipsitor decât gripa.

Mi-am fost singur profesor în vicii şi, câte ştiu, le ştiu de pe pielea mea.

Pentru ce ne-au fost dați ochii dacă nu pentru a privi stelele, cerul, norii şi păsările şi să ne mirăm ca de semenii noştri.

Ajunsă în amurg, *umbra mea trece grăbită orizontul* contopindu-se cu noaptea. Eu, mai amân.

Cum țin să știu *la ce temperatură* îmi duc viața, pe acelaşi raft de bibliotecă am două termometre, unul montat pe o *matrioșka*, altul turcesc, pe lemn de cedru natur. Ținute alături, cel rusesc arată 20 de grade, celălalt 19 – pentru că niciodată cele două state n-au ajuns la un consens perfect. Mi-aș lua un termometru de cameră care nu face politică, dar n-am găsit o marfă ca asta la vânzare.

Trecutul – sănătate; *prezentul* – boală; iar *viitorul*, viitorul cade peste noi, fără leac.

Forţele tainice, cele care ne-au luat nemurirea, avută cândva, ne-au dat, totuşi, voia şi vrerea să ne lungim viaţa lăsându-ne la îndemână leacul câtorva boli şi măsura cumpătării.

Din om în om, se trece aşteptarea zeului în răbdarea muntelui şi vremea doar coboară peste vale, râu năvalnic ce nu cunoaşte seceta.

Tot ce ne putem închipui – există şi, în bruma acelei năluci, ne vom afla şi noi fiinţa ascunsă.

Din toată credinţa catolică eu cred în orgă, aşa cum, din ortodoxie, eu cred icoanei. Dumnezeu să le ţină şi pe una şi pe alta.

Tălmăcesc şi eu din Vasile Lovinescu, pe înţelesul meu: *se toceşte cutea cât ascute coasa; taie iarba, coasa se toceşte.* Iar guru îşi trece viaţa să afle cum iarba macină piatra.

Cum să nu afli că sămânţa care s-a copt în zilele şi în nopţile anului are frigul şi căldura, cerul şi pământul, şi lumina, şi întunericul, şi tot Universul care se face mic, atât cât să încapă în cel mai umil bob din spicul ivit în palma ta. Şi vei vedea cum Universul îşi începe din nou viaţa din podişul palmei de muritor, sub acelaşi stele, iar şi iar.

Tot ce am mai îndrăzneţ – imaginaţia. Mă feresc de ea, dar animalul sălbăticit sare şi se scufundă singur în văgăuni neaflate de ochi de om.

Orice conştiinţă îşi află în sine propriul pământ de mormânt.

Nu suntem egali; nu suntem inferiori unul altuia; suntem superiori prin unicitate.

Proiect de epitaf la care mai lucrez: *Zac aici – faptă doborâtă de adevăr!*

Cea mai fericită stare, convenabilă şi cuvioasă, a credinciosului smerit este starea de răposat.

Privind soarele în faţă şi *petele lui* te orbesc!

Capul pătrat, ca un paradox al geometriei plane, e plin de idei din unghiuri obtuze.

Unde se află *acum* ziua de mâine? De unde vine ea cu omul care voi fi?

Nu tot din ceea ce nu vedem nu există. Nu-i nicio noutate în asta? Închide numai ochii.

Şi eu, ca fiecare, îmi cumpăr încălţarea cu un număr mai mare, să scap de strânsoarea din degete până-n călcâi, să nu sufăr cât stau în picioare, la rând, în aşteptare, după voi.

O mie de ani să-ți dea cineva de trăit, tot nu vei uita cele câteva lucruri utile pe care e bine să le știi cât să fii sigur că apuci ziua de mâine: *pierdut între alții, nu te pierde pe tine.*

Caut adevărul şi, când îl aflu, rămân pe marginea lui, să contemplu abisul ce mi se deschide. Dar nu fac pasul.

Om de rând, omul cu un singur nume: cel mic.

Ce lecție de modestie: sunt multe stele care sunt mai mari, mai fierbinți, mai tinere, decât *soarele nostru;* dar, în modestia lor, ele știu să rămână la acea distanță cât să le credem abia mici pâlpâiri!

Tăcerea – sentimentul pietrei ce-ți rămâne după ce te-au părăsit, după ce i-ai părăsit pe toți.

Cel mai aventuros drum este cel al rătăcitului.

Vicii ascunse din construcție: şi un surdo-mut arată desăvârşit, până-i vorbeşti. Cine-ar zice că-i lipseşte ceva? Dar ia încearcă să-i locuieşti ființa, să vezi cum te simți în hăul lipsit de ecoul lumii.

Avem în noi atavisme adunate din celelalte animale, specii din care ne tragem ca din moştenirea părinților. Primitivul este încă întreg în noi, dar facem eforturi nebune să-l omorâm.

Oricât ar răpi bărbatul din fiinţa femeii, ea va fi, dacă nu jumătatea cea mare, va fi oricând jumătatea cea bună a omului întreg.

Ţipătul de spaimă a devenit vorbă de duh, a căpătat sens şi sperie pădurea, sperie semenul cu spaima sa contagioasă moştenită în glas.

De la o anumită vârstă, amânarea unei acţiuni din clipa asta echivalează cu condamnarea la inexistenţă. Un fapt amânat *acum*, nu-l vei mai face niciodată.

Lumea creşte în răsfăţ, şi azi, ca buruiana în grădina Raiului pe care a năpădit-o cu umbra ei otrăvită. Numai deasupra noastră, pe bolta Capelei Sixtine – avertismentul lui Michelangelo, să ştim de unde va începe *Izgonirea din Rai.*

August, 2020
Curteşti, Botoşani

C U P R I N S

Zeul aşteptării // 7
Arşița lăcomiei // 27
Bastardul cerului // 47
Aporii defecte // 65
Demonul cel leneş // 85
Eroii hazardului // 105
Patrioții ghinionului // 123
Dumnezeul cel greşit // 143
Potop de vreme bună // 163
Buruiana de sămânță // 183

* *
*

Am amici care, precauți, dorm cu pistolul pe noptieră. Eu – cu hârtie și creion. Zi și noapte, astea-mi sunt armele împotriva răutăților lumii.

Te întrebi dacă e bine sau nu să ai copii în vremuri ca astea? Întrebă-te dacă, astăzi, acei copii te-ar vrea de părinte.

Destinul nu-ți va bate niciodată, el, în ușă. Dacă ești Beethoven, ți-l va trimite pe Napoleon.

Între atâtea miliarde m-am găsit eu să fiu omul de sub acest nume. Abia când a fost prea târziu, mi-am dat seama de ce atâta lume a refuzat să fie cel care sunt:

Mircea Oprea

Editura QUADRAT BOTOȘANI ISBN: 978-606-723-139-7